

高天原

LƯỠNG TRỌNG THIÊN - 两重天

Nguyệt Bội Hoàn - 月佩环

Tác giả: Nguyệt Bội Hoàn - 月佩环

Thể loại : Cổ trang, giang hồ, huyền ảo, cường công cường thụ, ngược tâm, HE.

Edit : A Bích

Beta : ilysm

Bản edit chỉ post ở <http://anhhoachibich.wordpress.com>, vui lòng KHÔNG REPOST ở bất cứ đâu, không sử dụng với mục đích thương mại, cảm ơn các bạn đã ủng hộ (^_^)

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ

Liệu rằng sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ thể thân này y còn có thể ly khai?...

A, nói y là thể thân thôi cũng đã quá tự đề cao bản thân rồi...

Tần Trọng còn hiểu được tướng mạo y quá sức bình thường.
Cùng với người mà Đạm Nguyệt Ngân yêu tha thiết một điểm giống nhau cũng không có.

Cho nên, y định cứ như vậy mà rời đi cho dù có phải tâm nát, thân tử...

Mà thôi!

Để y dùng cả đời này đổi lấy hạnh phúc của Đạm Nguyệt Ngân.

Y kiếp sau kiếp sau cũng không muốn tái kiến hân...

Khi chết, y nguyện không vào luân hồi để hồn phách cứ thế mà tiêu tan.

Thế nhưng một đạo sĩ sấm sét lại đưa hồn phách phân tán của y một lần nữa tụ hợp.

Bình tĩnh nhìn kỹ thì thấy Đạm Nguyệt Ngân đang ôm ấp thi thể mình.

Đạm Nguyệt Ngân chẳng nhẽ lại hận y đến thế sao, cho dù y chết cũng không chịu buông tha y ư ?!

Đệ nhất chương: i

Ánh sáng nhạt nhoà toả ra từ cây nến khiến căn phòng vốn đơn sơ nay có chút cảm giác phiêu diêu. Đúng giờ hội canh ba, y chậm rãi đứng dậy, tưới nước cho một chậu hoa đang bung nở rực rỡ cực kì đẹp đẽ. Từng giọt từng giọt nước đọng lại trên những cánh hoa nhỏ xinh đều như muốn buông mình rơi xuống mặt bàn.

Loại hoa này không có lá, chỉ có cánh hoa màu đỏ sẫm như huyết. Từng đoá từng đoá chồng chất lên nhau, tầng tầng lớp lớp khai mở đầy phóng túng dâng trào, tuy có hơi kì lạ nhưng cũng không phải là quá hiếm thấy. Chỉ vì tại Yên Phù Cung, việc chăm hoa có đôi phần nghiêm khắc, phải dùng nước trà xanh tưới cho cây vào đúng nửa đêm và dưỡng ở nơi tăm tối.

Đây là lần cuối cùng y tưới nước cho Bàn Nhược hoa, sau này có lẽ sẽ không còn cơ hội nào nữa. Bất cứ ai, cho dù là người đã từng chăm sóc nó, đều có thể vì nó mà mất mạng.

Y ngẩng đầu nhìn thoáng qua ngoài cửa, không thấy ai.

Ngày hôm nay chính là ngày người kia đoạt lại được Yên Phù Cung. Người kia gặp lại ái nhân lâu ngày xa cách đương nhiên tối nay muốn cùng người đó một chỗ, nên sẽ không trở lại tìm y. Y muốn đến nói với hãn một tiếng, chỉ e rằng đụng phải đúng lúc hãn đang ân ân ái ái, trái lại tự mình chuốc lấy xấu hổ.

Dù sao y cũng chỉ là vật thay thế - một kẻ vô vị, không hơn không kém. Kỳ thực, y là muốn nói lời từ biệt nhưng không ngờ biệt cũng không thể nói, chẳng qua nếu không từ mà biệt dù sao cũng có điểm không ổn lắm.

Y đương âm thầm tự khinh bỉ chính mình trước khi chết vẫn muốn tìm một lý do để gặp lại người kia, bỗng tiếng bước chân chậm rãi từ bên ngoài truyền vào. Một nam nhân vận tử y sam từ từ tiến đến, thần tình

nhàn nhạt, khuôn mặt không vương chút tiểu ý, tựa như mọi lần cùng y hoan ái trước đây.

Sao có thể?! Sao có thể?! Hắn chẳng phải đang ở cùng ái nhân sao?! Thế nhưng lúc này lại đến tìm y, lẽ nào trong lòng hắn vẫn còn có Tần Trọng này....

Kiểm chế không được niềm vui sướng trong lòng, y đang muốn đứng dậy nghênh tiếp nhưng phát hiện ra do độc tính của Bàn Nhược hoa bắt đầu phát tác, căn bản không thể động thân. Bàn Nhược hoa tính nhược như hoả, có thể kích phát thể chất tiềm lực trong người nhưng vốn là loài có độc, người ăn nó vào thì cứ giờ Tý mỗi đêm toàn thân sẽ không còn chút sức lực nào. Độc tính chậm rãi lan truyền khắp cơ thể đến cuối cùng sẽ vô phương cứu chữa. Y dùng Bàn Nhược hoa giúp người nọ đoạt lại vị trí cung chủ Yên Phù cung, cho dù mất đi chính tính mệnh, kì thực cũng đáng giá.

- “Sao người lại tới đây?”. -Y có chút kích động, nhưng chỉ có thể ngồi nhìn tử la khinh sam (*áo màu tím*) nam nhân từ từ đi tới trước mặt. Y chợt nghĩ trước khi chết còn có thể nhìn thấy người mình yêu thực là quá hạnh phúc đi. Y gục đầu xuống, trong tâm dấy lên chút cảm giác ấm áp.

- “Thu Dung thân thể có bệnh, khó làm việc, tiện thể người lại ở đây. Làm sao mà người lại chọn một nơi hẻo lánh thế này để ở?”. Đạm Nguyệt Ngân nhíu nhíu đôi lông mày. Ngày hôm nay hắn vốn rất cao hứng, ai biết được Thu Dung lại sinh bệnh, có lẽ trận huyết chiến khiến Thu Dung bị kinh hách quá độ. Ba năm trước, Thu Dung bị sư đệ Vân Trung Vũ cướp đi. Trong ba năm đó, Đạm Nguyệt Ngân ngày nhớ đêm mong. Lần thứ hai gặp mặt khó tránh khỏi có chút động tình, nào ngờ Thu Dung bỗng nhiên đau đầu, sợ làm Thu Dung bị thương, lại như trước nhượng Tần Trọng giúp hắn hạ hoả.

Tuy rằng, một lần nữa đoạt lại được thể lực, người đợi hắn sung hạnh nhiều như quá giang chi tức (*như cá dưới sông*), thế nhưng trong một năm này, dục vọng của hắn đều do Tần Trọng đáp ứng. Việc đó đã thành thói quen, muốn sửa cũng sửa khó.

Tìm gần một đêm mới thấy Tần Trọng trụ ở một góc của Yên Phù cung, Đạm Nguyệt Ngân không khỏi có phần mất kiên nhẫn, hắn liền đi tới

bên cạnh Tần Trọng, trực tiếp xé rách xiêm y của y.

Tần Trọng ngẩn ngơ,nói:“Đừng ở chỗ này....”

Nguyên lai chỉ bởi vì Thu Dung bị bệnh mới đến tìm y, trực giác mách bảo y phải khước từ Đạm Nguyệt Ngân nhưng toàn thân vô lực, trái lại biến thành dục nghênh hoàn cự (*chống đối mà như đón chào*).

Đạm Nguyệt Ngân túm lấy vạt áo, hai tay kéo ra, xé mở quần áo Tần Trọng...

Nhìn Tần Trọng da thịt một màu tiểu mạch sắc bao trùm lấy thân thể cường tráng mà mềm dẻo,hốt nhiên dục hỏa trong cơ thể Đạm Nguyệt Ngân càng thêm nóng cháy, nghe được Tần Trọng ngăn cản hẳn,không khỏi cười một tiếng: “Có chỗ nào chưa làm qua? Còn xấu hổ cái gì?”

Tuy rằng y đã nhận mệnh làm công cụ tiết dục cho Đạm Nguyệt Ngân,nhưng cho tới bây giờ chưa từng làm trong tình huống cửa lớn mở rộng chẳng biết lúc nào sẽ có người xông vào. Tần Trọng liền đứng dậy muốn đóng cửa, vừa mới đứng lên đã bị Đạm Nguyệt Ngân áp đảo ngã trên mặt đất,bàn bị xô nghiêng,một chậu hoa cũng theo đó mà rơi xuống,vỡ thành từng mảnh.

“Hoa của ta!” Tần Trọng lấp bắp kinh hãi,giấy dụa muốn nhặt lại hoa, lại bị Đạm Nguyệt Ngân gắt gao đè nặng không thể cử động, Đạm Nguyệt Ngân nhìn y, trên mặt nở nụ cười: “Bộ dạng không xinh đẹp, muốn loại hoa yêu điểm như vậy làm gì?”

Bị Đạm Nguyệt Ngân áp trên mặt đất,Tần Trọng muốn phản kháng nhưng một điểm khí lực cũng không có. Y thường thường bị Đạm Nguyệt Ngân đẩy ngã bất luận là ở chỗ nào, theo lý thuyết sớm đã thành thói quen, thế nhưng với loại giao cấu không hề có chút tình cảm này,y vẫn là theo bản năng chống cự lại.

Đạm Nguyệt Ngân kéo quần và tiết khố đang che đậy lấy hạ thân Tần Trọng, đè lên hạ thể đang ra sức giấy dụa của y,dùng phân thân đang nóng cháy tiến vào huyệt khẩu chưa được bôi trơn lần tiên hí (*khúc dạo đầu*).

Đạm Nguyệt Ngân mỗi lần động thân đều khiến cho Tần Trọng cảm thấy hạ thể đau nhức như bị xé rách, y cả người hầu như co rút, trên mặt đất thống khổ giấy dụa, thế nhưng phản ứng ấy của y lại càng khơi dậy hứng

thú của Đạm Nguyệt Ngân, nhìn Tần Trọng dưới thân mình đang phí công giãy dụa, tự mình hưởng thụ loại kích thích tình ái giống như cường bức này, thân thể cường tráng đã trải qua nhiều lần làm tình này của Tần Trọng cho dù có chà đạp cỡ nào đi nữa cũng không bị thụ thương, đây cũng là nguyên nhân khiến Đạm Nguyệt Ngân thích tìm y phát tiết. “Tần Trọng, người thực sự rất hiểu ta a, biết ta thích phản kháng.”

Đạm Nguyệt Ngân câu dẫn ra một mặt tươi cười, đột nhiên trước sau chuyển động mạnh mẽ dục vọng cứng nhắc. Tần Trọng kêu lên một tiếng đau đớn, khuôn mặt vì đau đớn trong nháy mắt trở nên méo mó, y kì thực không muốn phản kháng để khơi gợi dục vọng của Đạm Nguyệt Ngân, chỉ vì độc tính của bàn nhược hoa trong cơ thể từ lâu đã phiên giang đảo hải. *(sông cuộn biển gầm)*

Nửa năm trước đây, vì muốn giúp đỡ Đạm Nguyệt Ngân đoạt lại quyền thế, y bắt đầu mỗi ngày đều ăn cánh của Bàn Nhược hoa. Khi biết mình trở thành thể thân của Thu Dung y tìm mọi cách vùng vẫy nhưng bất lực, hiện tại tuy y đã có thể đấu ngang ngửa Đạm Nguyệt Ngân, nhưng bởi vì mỗi ngày buổi tối, độc tính của Bàn Nhược hoa lại phát tác rồi cuộc vẫn bị đặt ở dưới thân.

Tần Trọng không khỏi cười khổ trong lòng.

Tần Trọng, Tần Trọng, một đoạn cảm tình này, chung quy đã tới hồi kết thúc, ái tình vô vọng của y cũng đã tới chung điểm. *(điểm cuối)*

Tham luyện nhìn tuyệt sắc dung mạo không thể với tới của Đạm Nguyệt Ngân, Tần Trọng không khỏi phát sinh một tiếng thở dài. Nhớ lại lúc mới quen hẳn, y chính là bị dung nhan này của Đạm Nguyệt Ngân hấp dẫn mới không chút do dự mà đi theo, chẳng ngờ từ đây bản thân mình rơi vào biển nghiệt luyện trầm luân vĩnh viễn không thể thoát ra.

Cũng không biết qua bao lâu, Đạm Nguyệt Ngân từ trong thân thể y phóng xuất, tại huyệt khẩu rút ra phân thân của hẳn, dịch thể màu trắng cũng theo đó chậm rãi chảy ra.

Tần Trọng lúc này hoàn toàn đã mất hết khí lực, chỉ có thể nằm trên đất, nhìn Đạm Nguyệt Ngân từ trên người y đứng lên chính đốn lại y phục.

“Vân Trung Vũ thân xác đã vỡ, nhưng nguyên thần của hắn bất diệt, bị ta phong vào Huyền Long Huyền Kính, với pháp lực của hắn chỉ có thể phá ra trong ba ngày. Bất quá nếu hắn thực có loại bản lĩnh này cũng sẽ không thua ở trong tay ta. Ta còn phải tiếp quản các sự vụ khác của Yên Phù Cung, Tần Trọng mấy ngày này người giúp ta chiếu cố Thu Dung một chút.” Đạm Nguyệt Ngân phân phó Tần Trọng.

“Tần Trọng đang muốn hưởng người chào từ biệt...” Tần Trọng do dự mở miệng, “ Tâm nguyện của Tần Trọng là muốn chu du thiên hạ, lưu lạc thiên nhai...” Y từ sớm đã tìm ra một cái cơ thật tốt, không dám tưởng tượng đến cảnh trước mặt Đạm Nguyệt Ngân nôn ra máu bỏ mình mà trên mặt hắn chỉ lộ vẻ lạnh lùng, vô tình.

Không bằng ly khai, từ nay về sau hình hủ thần diệt, không vào luân hồi, vĩnh viễn không tái kiến hắn.

“Người không phải yêu ta sao? Thế nào khi ta yêu cầu một việc nhỏ nhoi như vậy người cũng làm không được?” Đạm Nguyệt Ngân cau mày không chút lưu tình bóc trần sự thực.

Không biết từ lúc nào, Tần Trọng vì chống cự không được sự mê hoặc của tình dục, lúc hoan ái đã thổ lộ ý nghĩ yêu thương với hắn, Đạm Nguyệt Ngân cũng không chút nào che dấu liên lợi dụng điểm này, hắn biết Tần Trọng sẽ vì hắn mà làm tất cả mọi việc không một lời oán trách, cũng không hề hối hận.

Ba ngày sao? Thân thể của chính mình có thể cầm cự được qua ngày thứ ba? Tần Trọng cười khỗ, nhìn Đạm Nguyệt Ngân tựa hồ biết y chắc chắn sẽ đáp ứng, không đợi y trả lời đã xoay người đi ra cửa. Y cũng không nhẫn nhịn thêm được nữa, đầu vầng mắt hoa, phun ra một ngụm tiên huyết.

Y chậm rãi tận lực đi về phía trước vài bước, tay run run hái xuống một bông Bàn Nhược hoa, đặt bông hoa đang nở rộ đẹp đẽ đó trên lòng bàn tay, từ từ cho vào trong miệng, vị đắng chát của cánh hoa tấp thẳng vào ngực.

Hoa Khởi các.

Tự tại phi hoa, vô biên bình hồ.

Đây có lẽ là dinh thự đẹp nhất tại Yên Phù Cung, bối sơn mặt hải (*trước là núi sau là biển*), nhất phiến hoa sơn (*một mảnh núi hoa*). Mỗi khi mùa xuân sắp qua đi, thanh phong từ đâu thổi tới lại gây nên một trận hoa vũ (*mưa hoa*), hoa rơi tứ tán, toàn bộ lầu các đô hội ẩn hiện trong một tầng tử vụ phi vụ, tự hoa phi hoa (*bụi nước bao phủ hoa, bay đầy trời*), thực như cảnh trí chốn thần tiên vốn chỉ thấy trong mơ.

Tần Trọng đi trên hành lang dài của Hoa Khởi các tới nơi ở của Thu Dung.

Sáng sớm sắc trời dần dần sang lên, pháp lực đã khôi phục được hơn phân nửa, tuy trong cơ thể vẫn đang đau nhức đến đứng còn không vững, y vẫn nghe theo lời của Đạm Nguyệt Ngân đến bảo hộ Thu Dung.

Đạm Nguyệt Ngân vô luận nói cái gì, y đều là không có cách nào cự tuyệt được. Cho dù là lần đầu tiên y bị Đạm Nguyệt Ngân biến thành thể thân của Thu Dung, giận dữ muốn ly khai, lại vì một lời nói vô cùng đơn giản của hã: “Lưu lại đi” mà ngăn trở. Từ khi đó y đã biết, y đối với cái tên này không thể làm khác được, đó là bất năng cự tuyệt xuất phát từ đáy lòng.

May là sẽ chết, không cần vì điều này mà giáy giụa.

Tần Trọng câu dẫn ra mặt bộ dáng tươi cười mà nhất mặt thâm đạm, nhưng vì phía trước bỗng có người nên vội vàng che dấu đi, chỉ hiển hiện ra duy nhất một tia nhu hòa.

Dọc theo đường đi, đệ tử của Yên Phù Cung nhận ra y đều quỳ xuống hành lễ, biểu tình trên mặt vừa kính lại vừa hận.

Ngày hôm qua Tần Trọng theo sau Đạm Nguyệt Ngân lần đầu tiên đến Yên Phù Cung, đông đảo đệ tử nhìn y vẻ ngoài thường thường, hành tung thông thả, đều cho rằng y tương đối dễ đối phó, liền chọn y mà đánh tới, bởi vậy người bị thua dưới tay y nhiều vô số kể.

Đệ tử của Yên Phù Cung đều là khuôn mặt càng đẹp pháp lực càng cao thâm, đối với y là ngoại tộc đương nhiên tương đối kính ngạc. Tần Trọng trong lòng cười khố. Tu tiên thuật kiếm, từ xưa chia làm hai phái, một chính một tà vĩnh viễn đối lập. Mà thiên hạ hiện nay đứng đầu chính giáo là Thanh Tu Vô Tâm phái, còn đứng đầu tà giáo hiển nhiên là Yên Phù

Cung. Thanh tu Vô Tâm phái từ trước đến nay đều được cho là lý học chính tông, chủ ý vô dục vô cầu, Yên Phù Cung thì hoàn toàn ngược lại, đệ tử trong lúc tu luyện cùng hỗ trợ nhau song tu, tự nhiên càng là khuôn mặt đẹp thì pháp lực lại càng cao cường.

Mới đầu Tần Trọng đi theo Đạm Nguyệt Ngân chỉ là hầu hạ hẩn trong cuộc sống hàng ngày, sau lại bởi vì Đạm Nguyệt Ngân một lần say rượu coi y trở thành Thu Dung, cố tình làm bậy một hồi, ngày kế hai người cũng không có nói gì, y không biết Đạm Nguyệt Ngân chỉ muốn lời dụng y, sau đó thuận lý thành chương, y bắt đầu tập tu tâm pháp của Yên Phù Cung.

Đạm Nguyệt Ngân với Vân Trung Vũ hai người từ nhỏ cùng tu luyện tại Yên Phù Cung tuy là huynh đệ đồng môn nhưng lúc nào cũng như nước với lửa, hay phân tranh cao thấp, lão cung chủ thường thường bề quan tu hành cũng không quản bọn họ đấu pháp.

Sau lão cung chủ mang Thu Dung về cung, đương nhiên cũng là bởi vì khuôn mặt Thu Dung nhu mì, Đạm Nguyệt Ngân yêu thương Thu Dung, thường cùng Thu Dung lén lút gặp gỡ, dần dần bị lão cung chủ phát hiện Đạm Nguyệt Ngân trước tiên nổi loạn thí sư đoạt vị. Ai ngờ “Đường lang bộ thiên, hoàng tước ở phía sau”, *(bọ ngựa bắt ve sần chim sẻ đứng sau)* Vân Trung Vũ trước mặt hẩn tỏ vẻ khuất phục, nhưng sau lưng ngấm ngầm luyện thành “diệt thần phân ảnh đại pháp” ba tháng sau đánh bại Đạm Nguyệt Ngân.

Những chuyện xưa này đều do Đạm Nguyệt Ngân có lúc vô ý tiết lộ, cộng thêm suy đoán của Tần Trọng mà ra.

Y cùng Đạm Nguyệt Ngân, kì thực thường không có lời nào để nói, hai người bọn họ quan hệ bề ngoài giới hạn là chủ tớ. Y cũng biết, Đạm Nguyệt Ngân dạy y đạo pháp thực ra cũng là bởi vì muốn giúp hẩn đoạt lại vị trí cung chủ mà thôi.

Mà hai người trong lúc đó có cùng một mục đích, ngoại trừ để cho Đạm Nguyệt Ngân phát tiết dục hỏa, đương nhiên cũng là vì để hẩn có thể tập tu tâm pháp của Yên Phù Cung nhanh hơn, kỳ thực y cùng Thu Dung nửa điểm cũng không giống nhau. Vẻ đẹp của Thu Dung khiến người khác

muốn dụng tâm che chở, mà Đạm Nguyệt Ngân đối với y từ trước đến nay đều không có khả năng làm vậy.

Tần Trọng đi tới phía trước Hoa Khởi Các, trong thượng đình một thiếu niên vận bạch y xinh đẹp tựa tiên tử đang đánh đàn, hàng mi lộ vẻ khinh sầu, làm cho người khác nhìn thấy đều không nhin được sinh ra thương tiếc.

Tần Trọng đợi cậu tấu xong khúc đàn, tiến lên quỳ xuống nói:”Thuộc hạ Tần Trọng, phụng mệnh ba ngày này đến đây bảo hộ Thu công tử”.

Thu Dung mi tâm nhíu lại, từ trên ghế chậm rãi đứng lên, ống tay áo nhẹ nhàng phất lên huyền cầm, thấp giọng nói: “Có phải Đạm Nguyệt Ngân sai người làm như vậy?”.

Tần Trọng cúi đầu nhìn ngằm, đáp rằng: “ Dạ đúng”.

Thu Dung “hừ” một tiếng, lạnh lùng nói: “Là tới giám sát ta? Chẳng lẽ còn sợ ta bỏ trốn”.

“ Thuộc hạ không dám”. Tần Trọng quỳ xuống vẫn không dám đứng lên. Rất nhiều người tại chủ tử cùng hạ nhân trước mặt biểu hiện không hề giống nhau nghĩ không ra Thu công tử cũng là như vậy, xem ra cái người tên Thu Dung này cũng không đơn giản, Tần Trọng có chút kinh hãi.

Đây là lần thứ hai y nhìn thấy Thu Dung, lần đầu tiên là vào hôm qua, khi Đạm Nguyệt Ngân phá vỡ vòng vây vào được Hoa Khởi Các, Thu Dung sắc mặt đầy vẻ vui mừng, y phục còn đang bất chỉnh nhào vào trong lòng Đạm Nguyệt Ngân lúc ấy thân thể còn vương đầy máu, một đôi mắt sáng như làn thu thủy, thâm tình buồn bã, chỉ nói một câu: “Sao bây giờ mới đến”.

Tần Trọng liền hiểu vì sao Đạm Nguyệt Ngân yêu Thu Dung đến thế.

Vốn là một đôi thần tiên quyến lữ, bỗng nhiên phải chia lìa, cuối cùng cũng được đoàn tụ. Y còn toan tính điều gì? Chẳng lẽ còn muốn làm kẻ thứ ba. Tần Trọng vì sự ấu trĩ của bản thân mà lần thứ hai tự cười nhạt.

Thu Dung nhíu mày nói: “Không được, ta muốn đi hỏi hãn, rốt cuộc là có ý gì?” Nói xong liền đứng dậy hướng tiền điện Yên Phù Cung đi tới.

Tần Trọng từ trên mặt đất đứng lên, không nhanh không chậm theo sát phía sau Thu Dung nói: “Thu công tử, cung chủ còn bận rộn nhiều việc,

không nên đến quấy rầy mới đúng.” Câu nói này tuy đúng với trách nhiệm của thị vệ, thế nhưng thật sự là một lời vô ích, Đạm Nguyệt Ngân lẽ nào lại không gặp Thu Dung?

Quả nhiên Thu Dung không thềm để ý tới y, trực tiếp đi về phía tiền điện. Y vô cùng chán ghét chính mình chỉ vì không muốn thấy cảnh hai người bọn họ ân ân ái ái mà nghĩ cách cản trở, Tần Trọng liền theo sát phía sau Thu Dung cùng tiến vào điện Yên Phù Cung.

Lúc này trong Thái Minh Điện của Yên Phù Cung, Đạm Nguyệt Ngân và chúng đệ tử đông đảo đang họp bàn. Ở Yên Phù Cung người nào pháp lực cao cường sẽ được tôn làm cung chủ. Lúc Vân Trung Vũ còn đương nhiệm chủ vị, Đạm Nguyệt Ngân bị chèn ép tới cùng cực đến khi hăn một lần nữa đoạt lại vị trí cung chủ, chuyện thứ nhất tất phải làm là diệt trừ những kẻ chống đối.

Trong thái minh điện lúc này tất cả đều là thủ hạ đệ tử của Đạm Nguyệt Ngân. Thấy Tần Trọng cùng Thu Dung tiến đến, liền hiếu kì ngăm đánh giá hai người. Thu Dung khuôn mặt đẹp mảnh mai, pháp lực không mạnh, đó là bởi vì đã bị lão cung chủ hủy diệt đan điền, cuộc đời này đúng là không có cách nào luyện pháp lực được nữa, thế nhưng Tần Trọng pháp lực cao cường, thật sự khiến người khác bất khả tư nghị.

Tâm pháp của Yên Phù Cung bất đồng những nơi khác, chính phái coi trọng vô dục, vô cầu, pháp lực cao cường có thể do trời sinh lãnh đạm hoặc bản tính thông minh. Thế nhưng Yên Phù Cung chia ra canh vân (*phân chia rạch ròi*), không thể có nửa điểm giả tạo. Pháp lực của Tần Trọng bọn họ hôm trước đã gặp qua không thể nghi ngờ đó đích thực là tâm pháp Yên Phù Cung, vô luận là kiếm pháp hay chiêu thức chỉ nhìn qua cũng biết là Yên Phù Cung tuyệt học.

Dù chinh chiến sa trường hay chịu ơn mưa móc của cung chủ, kinh nghiệm này của Tần Trọng xác thực không thể nghi ngờ. Người này da ngăm đen bình thường thoạt nhìn vô cùng thành thật quả thật không giống tướng người mạnh mẽ hoan dục ân ái, vậy y ở trên giường hiển nhiên là phải có kĩ xảo tiêu hồn làm điên đảo chúng sinh.

Có thể đi vào Thái Minh Điện tại Yên Phù Cung đều là người có địa vị cao cả. Nếu không phải mềm mại, mỹ lệ, ôn nhu động lòng người thì cũng là anh tuấn, tiêu sái, ngọc thụ lâm phong lúc này tất cả đều nhìn Tần Trọng ánh mắt quý dị đến cực điểm.

Bản thân Tần Trọng buổi tối mỗi ngày đều bị Đạm Nguyệt Ngân dẫn vật, thái độ và ngữ khí của bọn họ có điểm tương đồng, y đương nhiên biết cái nhìn đó là có ý nghĩa gì, lúc này y hận không thể đào một cái lỗ để chui xuống chỉ có thể cúi đầu nhìn mặt đất, mặt bất đắc dĩ đỏ bừng lên, may mà y lớn lên da ngăm đen nên cũng không ai phát hiện ra.

Thu Dung đã ôm lấy Đạm Nguyệt Ngân đầu nhẹ nhàng vùi vào trong lòng của hắn: “Nguyệt Ngân.”

Đạm Nguyệt Ngân thấy Thu Dung, vẻ nghiêm khắc trên khuôn mặt lập tức biến mất. Nhẹ nhàng vuốt tóc Thu Dung, quay đầu nói với chúng đệ tử phía dưới Thái Minh Điện: “Các người lui ra ngoài cả đi.”

Đệ tử trong điện nhất tề khom mình hành lễ: “Tuân mệnh cung chủ”. Lập tức nối đuôi nhau ra ngoài, khi đi qua Tần Trọng đều nhìn không được mà liếc nhìn một cái.

Tần Trọng bảo vệ Thu Dung đương nhiên không thể ly khai chỉ có thể đứng ở giữa điện nhìn hai người ân ân ái ái. Ánh mắt của người khác tuy rằng khiến y như đứng đồng lửa như ngồi đồng than thế nhưng còn hơn nhìn hai người bọn họ ôm ấp không còn để ý gì đến xung quanh thế này.

“Thu Dung không muốn có người kè kè theo bên cạnh, đừng để tên quý đáng ghét kia bảo hộ ta, mau đuổi hắn đi”. Thu Dung mím mím môi, khuôn mặt lộ vẻ không vui. Đã quen với tính nhõng nhẽo của Thu Dung, Đạm Nguyệt Ngân yêu thương bóp mũi hắn: “Tiểu tử ngốc, Huyền Long Huyền Kính mấy nghìn năm nay không người đụng đến, không biết có bị mất đi linh khí hay không, nếu như không giam được Vân Trung Vũ trái lại để hắn phá ra như thế tất tạo hậu họa khôn lường.”

“Không cần, nếu như nhất định phải người bảo hộ ta muốn Vân Nhược của Hình Văn Cư, pháp lực của hắn cũng rất cao cường mà”

“Vân Nhược? Hắn đánh thắng được Vân Trung Vũ sao? Tần Trọng tuy rằng tướng mạo không đẹp thế nhưng có khả năng bảo hộ người”. Đạm

Nguyệt Ngân biết thế nào Thu Dung cũng làm nũng nên thờ ơ: “Nếu như người không muốn hãm bảo hộ ,vậy đi theo bên người ta”. Đạm Nguyệt Ngân cười tà, hãm đối với người mình yêu từ trước đến nay thập phần dễ dàng tha thứ,cho dù Thu Dung có làm điều gì vượt quá khuôn phép,hãm cũng không thèm để ý.

Thu Dung lắc đầu nói: “Không được,người còn phải xử lý công sự,đi theo bên cạnh người rất bất tiện,ta muốn người mỗi ngày theo ta”

“Ta đây cũng có lúc phải đi tìm người,ngoan a!”. Đạm Nguyệt Ngân an ủi tình nhân quay đầu nhìn thoáng tần trọng thân nhiên nói: “Tần Trọng người hầu hạ Thu công tử không chu toàn sao? Hãm thế nào lại ghét người như vậy?

Tần Trọng ngậy người ngẩn ngơ,lúng túng nói: “Thuộc hạ không biết”. Thu Dung ngày hôm qua nhìn thấy y thì đã rất không vui,ngẫm đến ở Yên Phù Cung cho tới bây giờ đều là những người phiêu nhiên xuất trần,tiên tử,mỹ nhân,loại người như y này lần đầu tiên nhìn thấy khó tránh khỏi giật mình.

Trong ngực một trận đau đớn,trong giây lát nhớ tới việc Đạm Nguyệt Ngân say rượu coi y trở thành Thu Dung trước đây.

Khi đó Đạm Nguyệt Ngân tỉnh lại phát hiện người cùng hãm triền miên một đêm là Tần Trọng,trên mặt cũng là loại chán ghét này. Thế nhưng Đạm Nguyệt Ngân thái độ làm người âm trầm,lãnh khốc,chắc là phát hiện y đối hãm yêu thương say đắm,ngẫm khả dĩ có thể trở thành công cụ tiết dục để luyện công liền nhẫn nhịn. Trong Yên Phù Cung mỹ nhân nhiều vô số,kỳ thực ai cũng có thể hầu hạ cung chủ. Đạm Nguyệt Ngân hãm hận y không thể sớm một chút ly khai.

Đạm Nguyệt Ngân ôn nhu nói: “Dung Dung người cùng Tần Trọng trở về đi,ta làm xong việc sẽ tới tìm người”.

“Vậy người đến sớm một chút” Thu Dung không cam lòng rời đi.

Tần Trọng theo Thu Dung trở về Hoa Khởi Các,sắc mặt của Thu Dung không hờn không giận. Sau khi bị lão cung chủ mang về Yên Phù Cung,lão sợ cậu công lực ngày càng cao liền hủy đi pháp lực đan điền của cậu, nhưng tại Yên Phù Cung nhược nhục cường thực (*manh được yếu*

thua), nếu như không thể tự bảo vệ mình thì sẽ sớm bị người khác lăng nhục chí tử, vùi thân trên núi. Bởi vậy từ lâu cậu đã tìm được pháp khí thay thế đan điền: Huyền Long Châu, không khéo ở chỗ Huyền Long Châu chính là hắc sắc minh châu trấn tại Huyền Long Huyền Kính, mà Đạm Nguyệt Ngân lại dùng Huyền Long Huyền Kính nhất nguyên thần của Vân Trung Vũ.

Vân Trung Vũ tuy rằng cùng Thu Dung ở chung một chỗ đã lâu cũng không biết cậu vẫn âm thầm luyện công. Điều Thu Dung lo lắng chính là Vân Trung Vũ có thể hấp thụ được pháp lực của Huyền Long Châu khiến nỗ lực của cậu thất bại trong gang tấc. Đêm qua cố gắng lấy ra, nhưng phát hiện nó đã bị Đạm Nguyệt Ngân dùng phá hồn phù che lại, Huyền Long Châu không thể thoát ra khỏi Huyền Long Huyền Kính.

Vốn cậu định nhân lúc không có Đạm Nguyệt Ngân sẽ thử lấy ra xem sao nào ngờ Đạm Nguyệt Ngân lại bảo Tần Trọng tới bảo hộ cậu, một tấc cũng không rời. Mới nghĩ đến đây Thu Dung đã thấy hận cái tên quý Tần Trọng đáng ghét này, lớn lên xấu xí thì thôi còn muốn dọa người. Cậu vốn có khuôn mặt xinh đẹp gặp qua lại toàn là mỹ nhân ngàn dặm khó tìm, nhìn thấy Tần Trọng khuôn mặt tầm thường như vậy liền cho rằng là xấu.

Vì muốn Tần Trọng ly khai, Thu Dung tìm Đạm Nguyệt Ngân nói xấu y, không ngờ Đạm Nguyệt Ngân lại bắt vì sở động hấn chỉ còn cách gây khó dễ cho Tần Trọng. bắt Tần Trọng pha trà đầu tiên nói rằng quá nóng muốn y làm mát, lại nói là quá nguội, sau lại xoi mói vị trà quá nồng, cho thêm nước thì lại kêu nhạt mỗi một việc đều bắt y làm đi làm lại đến bảy, tám lần, Tần Trọng cũng nhất nhất làm theo không hề tỏ vẻ hờn giận.

Thu Dung không khỏi âm thầm thán phục lên nhìn Tần Trọng vài lần, cái tên này không phải cố nén nổi hờn giận trong tâm mà là từ đáy lòng y vốn không có một tia oán hận.

“ Ngốc tử” Thu Dung hung hăng nói: “ Ta đi du hồ người có phải cũng muốn đi theo hay không?”

Tần Trọng hạ thấp người, ôn tồn nói rằng: “Thu công tử, tại hạ phụng lệnh của chủ nhân phải hầu hạ công tử chu toàn, thỉnh Thu công tử thứ lỗi.”

Thu Dung không thích y, y đương nhiên nhận ra, y làm sao nguyện ý nhìn Thu Dung cùng Đạm Nguyệt Ngân triền miên? May là không còn bao

lâu nữa, y sẽ không bao giờ còn nhìn thấy Đạm Nguyệt Ngân. Người sau khi chết nếu không thể tiến nhập luân hồi chuyển sang kiếp khác, hồn phách sau bảy ngày sẽ dần dần tiêu tán, như vậy, việc chuyển thế hội ngộ khiến y lo lắng cũng không có.

Ái tình tuyệt vọng, nếu như trở lại một lần nữa, sẽ còn thảm hại hơn bị hủy diệt.

Tần Trọng lặng lẽ không nói gì theo sát phía sau Thu Dung dường như lúc này đang sắp tức chết, đến bên hồ cạnh Hoa Khởi Các. Người ở đây đều gọi nó là Túy Hồ, nơi đây thường mọc lên một loài hoa mang theo một ít tử khí, đệ tử của Yên Phù Cung dùng loài hoa này để nấu rượu. Rượu sau khi nấu xong, không chỉ có mùi thơm ngào ngạt mà còn có công dụng cổ vũ dục tính, trợ giúp pháp lực.

Bây giờ đương là thời điểm hoa tàn, cánh hoa bay đầy trời, rơi xuống mặt hồ phẳng lặng, một con cá ăn phải cánh hoa ngấm trong hồ, say đến độ trương lên cái bụng trắng bệch. Bởi vì màu đỏ của cánh hoa hạ cùng màu trắng của sóng nước từng mảnh từng mảnh giống như một bức tranh phóng túng thiên nhiên tươi đẹp, gợi tình. Vì vậy mà Hoa Khởi Hồ còn có tên gọi khác là Tình hồ.

Thu Dung chậm rãi đi trên con đê bên hồ, một mặt cùng Tần Trọng nói về lai lịch của Hoa Khởi Hồ, một mặt nghĩ làm thế nào để thoát khỏi y. Tần Trọng vốn thần tình vẫn nhàn nhạt như vậy, thấy Thu Dung sau khi nói xong có thâm ý nhìn lướt qua hạ thân của mình, trên mặt bỗng đỏ ửng lên.

Thu Dung không khỏi bật cười: “Thẹn thùng thế này, thực không giống người của Yên Phù Cung, người cùng Đạm Nguyệt Ngân chẳng phải đã từng làm qua sao?”

Đệ tử của Yên Phù Cung đối với dục tính từ trước tới nay thường lạnh nhạt hờ hững. Trong mắt bọn họ, Thanh Tu Vô Tâm phái khi luyện công phải ở tư thế khoan chân đả tọa, bọn họ là ở trên giường bất đồng hợp tu, chỉ là động tác không giống nhau mà thôi. Giữa “dục” và “yêu”, từ trước đến nay vốn bất tương quan (*không liên quan đến nhau*).

Tần Trọng vừa nghe, không khỏi cảm thấy xấu hổ. Y cùng Đạm Nguyệt Ngân bắt đầu từ một sự nhầm lẫn, sau lại luyện công là bởi vì Đạm

Nguyệt Ngân muốn y luyện, nếu như không phải Đạm Nguyệt Ngân, y trăm triệu lần đều không làm được. Y xuất thân bần hàn, thuở nhỏ sống rất khổ cực, vốn đã tới tuyệt lộ, Đạm Nguyệt Ngân vừa lúc cứu y, y liền đi theo bên người hẳn. tuy rằng hai người đã nhiều lần làm chuyện đó, thế nhưng với y mà nói vẫn là khó có thể mở miệng nói ra việc này, vốn cho rằng người khác sẽ không biết, nhưng tới Yên Phù Cung y mới hiểu rõ không phải cái gì cũng có thể giữ bí mật. Câu nói của Thu Dung đã bóc trần sự thực quan hệ mơ hồ giữa y và Đạm Nguyệt Ngân.

Kỳ thực cái gì cũng không phải, chỉ là đối tượng để phát tiết dục vọng mà thôi, chính là khi y chết đi, Đạm Nguyệt Ngân cũng sẽ không liếc mắt nhìn tới.

Tần Trọng hoảng hốt, chưa phát giác ra mình đang đứng thất thần, không chú ý tay của Thu Dung đã để trên ngực y, trên mặt thần sắc thập phần đen tối: “Hóa ra người chưa cùng với người khác... phải không, theo ta thử xem thế nào?”.

“Không không, không thể được...” Tần Trọng thất kinh, bắt đầu lắp bắp. Y không dám vận dụng pháp lực với Thu Dung, nên việc giãy dụa để thoát ra không khỏi chật vật, mắt thấy sẽ bị Thu Dung lột xiêm y. Thu Dung bỗng nhiên: “Ai nha” một tiếng, đẩy y ra, chạy đến bên hồ, vẻ mặt lo lắng: “Đều tại người, chiếc nhẫn của ta rơi xuống hồ rồi!”

Tần Trọng vội vã chạy lại xem. Hồ nước này rất sâu, nhìn không thấy đáy. Trên tay Thu Dung trước kia đích thực có đeo một chiếc nhẫn, hiện tại đã không còn. Nói vậy đã bị bay ra ngoài thật rồi.

Tần Trọng nhìn xuống làn nước sâu, đang định dùng phân thủy thuật thì bỗng phía sau một đạo kinh lực đập vào lưng y, y bất ngờ không kịp phòng bị, rơi vào trong hồ. Lập tức một cảm giác lạnh lẽo truyền thấu tận tâm can, Tần Trọng rung mình, không muốn lãng phí quá nhiều pháp lực, từ trong nước nhảy lên, y chìm nổi ở trong hồ, nỗ lực bơi tới bên bờ, chính thấy Thu Dung lộ ra vẻ mặt đắc ý, mà cũng đúng lúc đó Đạm Nguyệt Ngân chạy tới bên cạnh Thu Dung.

Tần Trọng nghe được thanh âm quen thuộc nhưng đầy vẻ ôn nhu: “Dung Dung người làm gì vậy?”

Thu Dung mỉm cười bất biến: “Người xem y thật ngốc, loay hoay tìm đồ cuối cùng rơi xuống nước.”

Đạm Nguyệt Ngân vội vã xử lí công việc xong xuôi, lập tức tới gặp Thu Dung, lúc này thấy Thu Dung dáng vẻ tươi cười quyến rũ, không khỏi hồ hởi trong lòng, từ khi hấn trở lại Yên Phù Cung, Thu Dung đối với hấn tuy đã khác trước, thế nhưng lấy cơ thân thể không khỏe rất ít khi lộ ra vẻ mặt tươi cười, đây là lần đầu tiên hấn thấy Thu Dung cười hài lòng đến vậy, đúng là nụ cười đáng giá nghìn vàng, việc Tần Trọng rơi xuống nước như vậy lại hóa hay. Chỉ là y lâu như vậy còn chưa thấy lên bờ Đạm Nguyệt Ngân nhú nhú mày, nhìn về phía mặt hồ. Tần Trọng vốn đang lộ ra nửa phần thân thể chìm nổi dưới nước hiện tại đã không nhìn thấy bóng người. Trong người không hiểu vì sao có phần hoảng loạn, nhưng hấn vẫn lạnh lùng nói: “Tần Trọng, người chết ở trong nước luôn rồi sao?”

Tần Trọng thấy Đạm Nguyệt Ngân ôm Thu Dung vào trong lòng, ôn nhu vô hạn, ngực không khỏi đau xót, trầm mình trong làn nước hồ băng lạnh, trong miệng không ngừng tuôn ra huyết lai. Độc tính của Bàn Nhược Hoa đã phát tác, sẽ không cầm cự được bao lâu nữa, cho dù còn có thể sống quá ba ngày thì phải làm sao đây? Chi bằng cứ như vậy chết đi, chết trước mặt hấn, có thể hấn thương tình mà liếc mắt nhìn qua.

Dường như hồ nước biết được tâm ý của y cũng phảng phất một nỗi buồn tuyệt vọng, nước trong hồ đã bị cánh hoa nhiễm đỏ, nhìn không ra đâu là huyết đâu là cánh hoa. Tần Trọng nôn ra máu đã hỗn loạn. nghe được một câu nói lạnh lùng của Đạm Nguyệt Ngân dần tỉnh táo lại, chậm rãi bơi về phía bờ.

“Người trên người bản chết đi được, mau đi thay y phục rồi hăng trở lại”. Thu Dung tỏ vẻ chán ghét liếc nhìn Tần Trọng, sau đó liền quay mặt đi. Tần Trọng tuy rằng có thể dùng pháp lực làm khô người, thế nhưng trên người quả thật không còn chỗ nào sạch sẽ.

“ Không nghe thấy Thu Dung nói gì sao? Còn đứng đó làm gì?” Đạm Nguyệt Ngân nhú nhú mày, Tần Trọng từ trong hồ nước đi ra sắc mặt trắng bệch, khiến hấn không hiểu vì sao có chút kinh hoảng, hấn tịnh không

thích loại cảm giác này, chỉ có thể nhượng Tần Trọng ly khai, bằng không sẽ chẳng nhìn được phải nhìn y.

Tần Trọng nhìn Đạm Nguyệt Ngân một lát, vẻ say đắm lẫn thống khổ trong mắt dần dần biến mất, y chậm rãi loan hạ thắt lưng, khom người thi lễ.

“ Vâng ”

Từ trong hồ đi ra, y đi lại đảo đảo, chân khí có phần đã hỗn loạn, hồ nước lạnh băng khiến thân thể y lần thứ hai bị thương nặng, thế nhưng Đạm Nguyệt Ngân tựa hồ cũng không phát hiện ra. Kỳ thực y sớm đã biết, ở trong lòng hắc, căn bản không hề có y.

Đã vì hắc làm hết sức có thể, vừa lúc y chết cũng là đến hồi kết.

Tần Trọng xoay người chuẩn bị ly khai, khóe miệng lộ ra nụ cười thâm đạm.

Đạm Nguyệt Ngân bỗng nhiên nói: “ Người đi nhanh về nhanh, ta không thể ở bên Dung Dung quá lâu, nếu như hắc xảy ra chuyện gì, ta sẽ tìm người hỏi tội”.

Phảng phất có lưỡi kiếm xuyên qua tim, Tần Trọng thân thể hơi gồng lên, nỗi đau trong tâm khiến y buột miệng phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ, y chậm rãi đi về hướng gian phòng của mình.

Trong lòng Đạm Nguyệt Ngân chỉ có một mình Thu Dung. Kỳ thực y đã sớm biết điều này từ lâu.

Bởi vì y dự định rời đi sau khi giúp Đạm Nguyệt Ngân đoạt lại Yên Phù Cung, nên cũng không có lựa chọn ở tại những gian phòng dành cho đệ tử của Yên Phù Cung mà quyết định trụ lại trong một góc khuất nhỏ. Mặc dù thời điểm Đạm Nguyệt Ngân oán giận là tìm y phải mất rất nhiều thời gian, thế nhưng đã tự mình quyết định rời đi, y không cần thiết quan tâm tới ý nghĩ của Đạm Nguyệt Ngân nữa.

Các gian phòng khác tuy rằng đều rất tốt, nhưng y vốn không muốn có dính dáng gì đến đệ tử của Yên Phù Cung. Đệ tử của Yên Phù Cung tuy dung mạo đều cực kì xuất chúng, thế nhưng quần áo trang phục đều hết sức hở hang, không giống với người trong chính phái.

Cả người ướt đẫm, Tần Trọng cúi đầu đi ngang qua hành lang của Yên Phù Cung chuẩn bị tiến vào trong ngõ để đến gian phòng của mình thay đồ, bỗng nhiên nghe được có người gọi tên y.

Tần Trọng vốn không muốn để ý tới, thế nhưng người kia lại gọi một lần nữa, Tần Trọng đành phải quay đầu lại nhìn. Thì ra là Vân Nhược của Hình Vân cư.

Tần Trọng mặc dù trong Yên Phù Cung là một ngoại nhân, cùng người ở đây vốn không hợp nhau, thế nhưng cũng biết trong Yên Phù Cung rất nhiều đệ tử vô cùng kính trọng Vân Nhược, thấy gã đều hành lễ. Vân Nhược tuy rằng không phải đệ tử của lão cung chủ, chỉ là một người thị tẩm cùng lão trước khi Thu Dung đến, nhưng gã thái độ làm người hòa nhã, cho nên rất nhiều người đều ái mộ gã, dẫn đến pháp lực càng ngày càng cao cường, thậm chí còn nghe đồn kỳ thực hẳn mới chính là người có pháp lực mạnh nhất tại Yên Phù Cung.

Lão cung chủ lo lắng gã có thể động thủ với mình trong lúc suy yếu, khi ở trên giường đã muốn phế hẳn, nhưng không đành lòng hủy diệt đan điền của Vân Nhược, vì vậy mà không tái lâm hạnh hẳn, nhượng hẳn ở lại Hình Vân Cư, bất luận là kẻ nào cũng không được phép bước vào Hình Vân Cư dù chỉ một bước. Sau khi Thu Dung đến ở đây, trước hết hủy đi đan điền, để cậu sau này không có biện pháp luyện công. Sau khi lão cung chủ qua đời rồi, Vân Nhược đương nhiên lại được tự do, có thể ra vào Yên Phù Cung dễ dàng. Chỉ là năm nay đã gần 30 tuổi, mặc dù vẫn còn vẻ phong lưu ưu nhã, tướng mạo có tăng thêm vài phần mị lực, nhưng cũng đã không còn tư thái thiếu niên xinh đẹp, tự nhiên cũng không có người để ý tới hẳn nữa.

“Hôm nay trên điện gặp nhau, nhìn thấy khí phách của Tần công tử, tại hạ rất ngưỡng mộ, không nghĩ lại có thể gặp lại, không biết có thể cùng tại hạ uống một chén?”

Nguyên lai sang sớm hôm nay đã gặp qua tại Thái Minh Điện, Tần Trọng thấy ánh mắt của Vân Nhược có pha ít thâm ý, cả người có chút không được tự nhiên, vội vàng nói: “E rằng không được, tại hạ vừa mới rời xuống nước, đang vội vàng trở lại thay y phục thường...”

“ Nếu đã như vậy, tại hạ liệu có vinh hạnh cùng Tần công tử quay về quý phủ?”

Tần Trọng đang định cự tuyệt, Vân Nhược lại nói: “ Tại hạ chỉ là muốn cùng Tần công tử trò chuyện, không có ý gì khác. Tần công tử đương nhiên sẽ không nhỏ mọn như vậy, đúng không?”

Tần Trọng cũng hiểu được là mình đã quá đa nghi, cười khổ một chút, nói: “ Chỉ sợ hàn xá đơn xơ, các hạ phải hạ mình rồi”

“Đâu có đâu có. Hoa lệ hào trạch, sinh tiền cũng không mang theo, sau khi chết cũng chẳng giữ được, thế gian tối trần quý chính là một giọt lệ trong mắt tình nhân, chẳng hay Tần công tử nghĩ như thế nào?”

Tần Trọng hơi chần động, tìm cách lẩn tránh ánh mắt soi mói của Vân Nhược.

Vân Nhược mỉm cười, buông tha y, lơ đãng nói: “ Tại hạ tuy nói như vậy nhưng không có ý gì khác, nếu Tần công tử có ý thật, tại hạ cũng không ngại”.

Tần Trọng trên mặt nhất thời đỏ bừng lên. Vân Nhược phong lưu tiêu sái quả nhiên làm cho người khác theo không kịp, tướng mạo tuy cực mỹ nhưng hết lần này tới lần khác thích trêu chọc người.

Đã tới nơi ở nhỏ hẹp đơn sơ của Tần Trọng, Tần Trọng thay một bộ hôi bào bố sam đi ra, đang định lấy cờ phụng mệnh phải tới Hoa Khởi Các để đuổi Vân Nhược về, nhưng phát hiện chính lúc đó Vân Nhược trên tay đang cầm một mảnh sứ vỡ, nhìn chăm chú.

Những mảnh vỡ từ chậu hoa Bàn Nhược từ lâu y đã vứt đi, không ngờ vẫn còn sót lại một mảnh, bị Vân Nhược nhìn thấy.

Vân Nhược thấy y đi ra, thu lại vẻ mặt trêu đùa, nhìn vào mắt y, lẳng lẳng nói: “Đã bao lâu rồi?”.

Tần Trọng biết không có cách gì giấu diếm gã, không thể làm gì khác hơn là đành phải nói ra: “Còn hơn hai ngày”.

Vân Nhược lẩm bẩm nói: “Quả nhiên, ta thấy người trên người dầm nước, nhưng lại không dùng pháp lực làm khô, cước bộ phù phiếm, hiển nhiên đều không phải trúng độc hay bị thương... Người... không muốn sống sao?”.

Ngay cả người ngoài như Vân Nhược cũng nhìn ra được sự khác thường của y, Đạm Nguyệt Ngân căn bản là không có để ý. Kỳ thực..... Cũng không thể trách hẳn, người ấy đến rồi đi vội vàng, có đôi khi say rượu bạo lực phát tiết. Tần Trọng thậm chí hoài nghi Đạm Nguyệt Ngân đến bây giờ cũng không có biết rõ tướng mạo của mình, chỉ đem mình liên tưởng tới Thu Dung.

“Vân công tử, chẳng hay có thể nhờ người một việc?”

“Nếu có thể làm được, nhất định vạn tử bất từ (*muôn lần chết cũng không chối từ*)”.

Tần Trọng cười khở: “Khi ta chết, phiền người chôn ta trên núi, không cần lập bia. Hồn không có chỗ nào cư, tan biến sẽ nhanh hơn.”

Vân Nhược nhìn hai tròng mắt đen kịt của y phảng phất cảm giác tĩnh mịch đến tuyệt vọng, buồn bã gật đầu “Được”. Tâm đã chết là như thế này sao? Người vô tâm có lẽ sẽ không thể hiểu được loại tuyệt vọng này.

Tần Trọng hạ thấp người nói: “Làm phiền Vân công tử. cung chủ có việc truyền ta, xin thứ cho tại hạ cáo lui trước”. Y nói xong trên môi nở nụ cười, xoay người đi ra ngoài, tay áo phất nhẹ, bóng lưng cao to chậm rãi biến mất phía sau cửa.

Vân Nhược không khỏi thở dài một tiếng, Tần Trọng tuy rằng tướng mạo không phải tuấn mỹ nhưng vô cùng đoan chính, so với người của Thanh Tu Vô Tâm phái không khác nhau là mấy, sao lại quen biết với Đạm Nguyệt Ngân, xem ra thực sự là oan nghiệt.

Đệ nhị chương:

Khi Tần Trọng trở lại Hoa Khởi Các, Đạm Nguyệt Ngân đã ly khai, Thu Dung đang ngồi ở phía trước Huyền Long Huyền Kính về mặt đăm chiêu suy nghĩ.

Huyền Long Huyền Kính nguyên là một khối đá lớn, trơn tuột đen bóng, được tạc thành một tấm bia tao nhã, bề mặt trong suốt, có thể thấy được bóng người, đặt ở chính giữa phòng khách của Hoa Khởi Các, từ trăm nghìn năm trước đã là nơi giam giữ các đệ tử phạm trọng tội của Yên Phù Cung. Nguyên thần khi vào Huyền Long Huyền Kính, ban ngày phải chịu nỗi khổ bị liệt hỏa đốt cháy, ban đêm phải chịu nỗi khổ bị hàn băng đông lạnh, chỉ có thể dừng lại trong chốc lát. Nguyên thần bị giam giữ ở trong không cách nào thoát ra, đau khổ một ngày mà như hơn mười năm, sau đó dần dần bị băng diễm tiêu ma, hầu như không còn, có thể nói đây chính là loại cực hình bậc nhất trong các loại cực hình.

Vân Trung Vũ bị Đạm Nguyệt Ngân phong ấn vào Huyền Long Huyền Kính, lại bị Tỏa Hồn Phù che lại, hẳn ta đã không có thân thể, pháp lực yếu ớt, nếu không có ai từ bên ngoài hỗ trợ tất nhiên không thể tự mình thoát ra, Đạm Nguyệt Ngân có thể nói không cần phải lo lắng.....

Tần Trọng hạ thấp người, nói: “ Thu công tử”.

Chiếc nhẫn của Thu Dung đã trở lại trên tay cậu, có thể thấy được vừa rồi cậu thật sự là muốn đùa giỡn y. Tần Trọng thuở nhỏ lưu lạc nhiều nơi, đã gặp qua đủ mọi loại người, thế nhưng y sắc mặt vẫn bất biến, cung kính theo sát bên người Thu Dung.

Thu Dung nhìn Huyền Long Châu trên bề mặt Huyền Long Huyền Kính nói “ Tần Trọng, người có thể gỡ Huyền Long Châu xuống mang lại đây cho ta được không?”.

“Cung chủ nói qua, nếu gỡ Huyền Long Châu xuống, Vân Trung Vũ nhất định phá ra Huyền Long Huyền Kính, hậu họa vô cùng”.

Nếu như nguyên thần thoát ra, Vân Trung Vũ có thể chiếm giữ thân thể của người khác, đến lúc đó sẽ một lần nữa khôi phục lại pháp lực, lần

thứ hai bắt Thu Dung đem đi. Thiếu niên mỉa mai như vậy, chẳng trách làm cho nhiều người yêu say đắm.

Tần Trọng nhìn khuôn mặt của Thu Dung, không khỏi có chút xuất thần.

Thu Dung đã quá quen với ánh mắt soi mói của kẻ khác, cũng không thèm để ý, nói: "Người đã nói như vậy, xem ra tất có thể gỡ xuống. Mau giúp ta gỡ xuống."

Tòa Hồn Phù của Đạm Nguyệt Ngân quả nhiên lợi hại, cậu thường nghĩ cách đối phó với Đạm Nguyệt Ngân, thừa dịp Đạm Nguyệt Ngân không ở bên người sẽ đem Huyền Long Châu gỡ xuống, không ngờ dùng nhiều công phu như vậy vẫn không phá được Tòa Hồn Phù.

Về phần Vân Trung Vũ có thoát ra hay không, cậu chẳng quan tâm, cho dù Vân Trung Vũ phá được Huyền Long Huyền Kính cũng sẽ không trả thù cậu, bởi vì trong mắt của Vân Trung Vũ, cậu chỉ là một tên tiểu tốt nước chảy bèo trôi. Điều duy nhất khiến cậu lo lắng chính là Vân Trung Vũ có thể hấp thụ hết pháp lực cậu gửi tại Huyền Long Châu, một giọt cũng không chừa lại, cậu đã nhiều năm lao tâm khổ tứ như vậy, không thể để tất cả trở thành công cốc.

"Xin thứ cho tại hạ không thể hỗ trợ".

"Cung chủ sai người hầu hạ ta, sao nói thế nào cũng không nghe?" Thu Dung nhíu mày "Chỉ là muốn xem qua Huyền Long Châu mà thôi, đâu có làm cái gì đâu, xem xong lại trả về là được."

"Xin thứ cho tại hạ vô năng."

Vô luận Thu Dung nói như thế nào, Tần Trọng vẫn là câu trả lời này, ngay cả sắc mặt cũng không biến, khiến Thu Dung tức giận đến thiếu điều bốc khói, Tần Trọng thực sự là người quái dị. Tần Trọng mắt điếc tai ngơ, ngay cả các tỷ nữ hàng ngày hầu hạ Thu Dung cũng không khỏi bội phục sự độ lượng của nam nhân này. Các nàng hầu hạ Thu Dung đều không phải ngày một ngày hai, Thu Dung mắng chửi người khác, nếu không phải người có bản lĩnh tất sẽ không thể chịu đựng được.

Một ngày cuối cùng đã kết thúc. Tần Trọng trở lại gian phòng của mình, làm xong mọi việc, tắm rửa thay giặt sạch sẽ đang chuẩn bị đi ngủ,

thanh âm đẩy cửa lại vang lên.

Đạm Nguyệt Ngân vào phòng y chưa bao giờ gõ cửa. nghĩ không ra ba ngày cuối cùng hẳn vẫn không buông tha y, Tần Trọng thân thể không khỏi có chút cứng còng.

“Thu công tử thân thể còn chưa khỏe sao?” Tần Trọng chậm rãi từ trên giường đứng dậy, ngẩng đầu nhìn Đạm Nguyệt Ngân, vẫn là nhìn không ra biểu tình trên mặt hẳn.

Đạm Nguyệt Ngân thân vận tử y,quyên quyên uỷ địa, đi tới trước mặt Tần Trọng, nghe được câu hỏi của y, không khỏi nhíu mày:

“Cậu ta không có bệnh thì không thể tới tìm người?”

Không biết tại sao, Tần Trọng vì những lời ấy mà lòng thấy hân hoan nháy nhót, những lời này của Đạm Nguyệt Ngân phải chăng ý là trong lòng hẳn y cũng có một chút địa vị.

Tần Trọng vì tình cảm lưu luyến si mê của bản thân mà cảm thấy xấu hổ, đến chết vẫn còn hy vọng, chờ mong Đạm Nguyệt Ngân thực sự có một chút yêu thương mình.

Tần Trọng cười khờ: “Nguyệt Ngân, chúng ta không làm nữa có được không, nếu để Thu Dung biết sẽ không tốt.” Nếu như Thu Dung biết Đạm Nguyệt Ngân đến bây giờ vẫn còn dính dáng tới y, nhất định sẽ khổ sở, tuy Thu Dung đối xử với y không tốt, thế nhưng y vẫn mong muốn Nguyệt Ngân và Thu Dung có thể được cả đời hạnh phúc.

Thực sự, chỉ cần hẳn hạnh phúc thì tốt rồi, việc khác đều không quan trọng.

“Người quản nhiều như vậy làm gì?” Đạm Nguyệt Ngân nhíu nhíu mi tâm, hẳn trường mi dài rậm, càng bộc lộ dung mạo tinh xảo, làm cho người khác hít thở không thông.

Hai tay hẳn cời cời y phục của bọn họ, nắm lấy hạ thể Tần Trọng sớm đã trở nên nóng rực.

Nam nhân này mỗi khi thấy hẳn sẽ không tự chủ được hưng phấn, hẳn ngay từ bắt đầu đã biết điểm đó, cho nên hẳn không cần cái gì tiền hí vẫn có thể dễ dàng tiến nhập thân thể Tần Trọng. Hẳn hưởng thụ mạnh mẽ tiến

nhập khoái hoạt, nhưng không muốn nghe tiếng kêu thảm thiết, nhiều năm qua, chỉ có Tần Trọng là thỏa mãn hẳn.

Đạm Nguyệt Ngân khẩn trương như vậy khiến Tần Trọng không biết phải làm sao, đến khi tinh khí vĩ ngạn đứng vững phía dưới hậu huyệt, y mới chính thức phản ứng lại. Nhưng khi y vừa mới bắt đầu giãy dụa đã bị Đạm Nguyệt Ngân đè lại, trong giây lát bị đâm thủng đau nhức khiến y thống khổ tại trên giường co rút một chút, nhưng vẫn không nói lời nào.

Không thể tiếp tục như thế. Lí trí còn sót lại khiến Tần Trọng càng không ngừng trăn trở, phát sinh tiếng rên rỉ nhè nhẹ.

Tần Trọng biểu tình thống không giống bình thường khiến Đạm Nguyệt Ngân thả chậm tốc độ, trong thanh âm không mang theo nửa điểm cảm tình: “Làm sao vậy?”

Hắn ngày hôm nay tại Hoa Khởi Hồ thấy Tần Trọng ướt đẫm ra khỏi hồ, xiêm y ướt sũng, ẩm ướt dán vào trên người, hiện ra thân thể thon dài cao to, nhất thời ánh mắt mấy người đệ tử Yên Phù Cung tựa như Mật Phong (ong mật) thấy mật hoa, dán mắt nhìn lên người Tần Trọng, nhưng Tần Trọng hoàn toàn không hề để ý, nhìn Đạm Nguyệt Ngân, trên mặt lộ ra biểu tình thập phần yếu đuối.

Xiêm y còn không nghĩ nhanh đi thay đổi, không biết rằng vẻ mặt này của y làm kích khởi dục vọng bao nhiêu người. Đạm Nguyệt Ngân giận tím mặt, thấy y sắc mặt tái nhợt, nghĩ đến có lẽ bị hàn khí xâm nhập, không dùng được pháp lực, nói đại vài câu, bảo y trở về thay quần áo.

Sau, Đạm Nguyệt Ngân tuy có Thu Dung ở bên cạnh, nhưng trong đầu đều là bóng dáng của Tần Trọng, thân thể dục hỏa đã khó tiêu. Thu Dung bảo hắn ly khai, hắn lập tức đáp ứng, vốn định đến nơi ở của Tần Trọng, thế nhưng dục hỏa đã nhịn không được, liền tìm đại một người đệ tử phát tiết. Lúc quay trở lại tìm Tần Trọng thì y không có trong phòng, Đạm Nguyệt Ngân chỉ nhìn thấy Vân Nhược lười biếng nằm trên giường Tần Trọng, trong lòng khó chịu tới cực điểm, chỉ là Tần Trọng không có mặt, hắn liền nhịn xuống.

Buổi tối rất cực nhịn không được, Đạm Nguyệt Ngân đi tới phòng Tần Trọng, Tần Trọng cư nhiên nằm lần bảy lượt ra sức khước từ không

chịu cùng hấn làm, cũng không biết giữa Vân Nhược và Tần Trọng đã xảy ra chuyện gì.

Việc này tại Yên Phù Cung cực kỳ bình thường, Đạm Nguyệt Ngân từ trước đến nay đối với tranh giành tình nhân thường không có hứng thú, luôn cho rằng bản thân không bao giờ đặt một người ở trong lòng, nhưng không biết vì sao lần này đột nhiên tức giận phi thường, động tác không hề có chút thương xót, hận không thể đem Tần Trọng làm đến không thể xuống giường.

Tần Trọng cảm thấy hạ thể từ nơi giao hợp có gì đó chảy ra, đau thấu tâm thấu xương, biết là đã chảy máu, nghe thấy Đạm Nguyệt Ngân hỏi, chậm rãi lắc đầu: “Không có gì.” Nếu đã bắt đầu, liền làm cho xong đi, dù sao sau đó cũng không làm được nữa. Tần Trọng ở trong lòng thoải mái tự an ủi mình.

Đạm Nguyệt Ngân nhìn Tần Trọng nhắm mắt lại, nhẩn nại gương mặt dĩ nhiên có một loại gọi cảm khó diễn tả được. Trên mặt hấn biểu tình dần dần trở nên thập phần ôn nhu, chậm rãi cúi xuống, môi hầu như muốn chạm tới gương mặt Tần Trọng, bỗng nhiên ý thức được mình đang làm gì, sắc mặt thoáng thay đổi.

Lòng hấn chỉ có Thu Dung, hấn thật lâu vẫn thích Thu Dung, hơn nữa khi đã chiếm lại được Yên Phù Cung, Thu Dung cuối cùng cũng đã ở bên cạnh hấn, vì sao hấn còn có thể chạy đến nơi này? Ngày hôm qua còn nói bởi vì Thu Dung sinh bệnh, ngày hôm nay Thu Dung bệnh đã khỏi, chẳng lẽ vì thói quen đáng sợ, nên mới tiếp tục lưu luyến nam nhân không hề có tư sắc này?

Không, không thể nào!

Cố nén cảm giác quái dị trong ngực, Đạm Nguyệt Ngân không hề liếc mắt nhìn qua Tần Trọng, chỉnh lý quần áo xong liền xoay người ly khai.

Đạm Nguyệt Ngân tính dục rất cường liệt, chờ hấn làm xong đã hùng đông.

Nghe được tiếng bước chân đã đi xa, Tần Trọng chậm rãi mở mắt, quay đầu, chỉ nhìn thấy chiếc bóng sau lưng của nam tử đồ dài trên đất. Nếu

như không phải trong bóng đêm làm việc ấy, hay làm cho tới khi nào xong mà hẳn còn chưa ngắt xiu, Tần Trọng có thể cứ như vậy mà nhìn thấy bóng lưng Đạm Nguyệt Ngân rời đi.

Bởi Đạm Nguyệt Ngân bình thường ở trước mặt cười nhạt y lưu luyến si mê, trước mặt Đạm Nguyệt Ngân, y không dám nhìn si mê như thế, chỉ có thể ở sau lưng mà bộc lộ khi hẳn rời xa.

Kỳ thực do bản thân gốc nghiệt không chịu đi, chỉ muốn nhìn một lát bóng lưng vốn không thuộc về mình.

Tần Trọng khước miệng khe động, lộ ra thắm đạm tươi cười.

Mắt thấy đã qua một ngày đêm, Tần Trọng chật vậ đứng dậy, chuẩn bị nước rửa sạch thân thể mình, toàn thân trên dưới đều là dấu vết thô bạo của Đạm Nguyệt Ngân sản sinh xanh tím cùng hồng ngân hòa vết bẩn. Đạm Nguyệt Ngân mỗi lần phát tiết xong liền đi, cho tới bây giờ chưa thấy qua hình dạng bi thảm của y.

Tần Trọng thay đổi xiêm y xong, đã tới lúc y nên đến Hoa Khởi Các. Y lúc này mặc bên trong là bạch sắc trung y, mặc dù cổ áo cực cao, vẫn lộ ra một ít điểm máu bầm xanh tím. Vuốt cổ áo, nhìn mình trong gương đồng, Tần Trọng không khỏi cười khổ.

Tới Hoa Khởi Các, Thu Dung vẫn đang nghĩ cách đem Huyền Long Châu gỡ xuống, thấy Tần Trọng, mày liễu chau lại, nói: “Người đang cười nhạt nhìn ta phải không?”

Tần Trọng hạ thấp người thi lễ: “Không dám, Thu công tử.”

“Xem ra người là muốn nhìn, chỉ là không dám mà thôi, đúng không?”

Đối mặt với Thu Dung cố tình gây sự, Tần Trọng không thể làm gì khác hơn là cười khổ, đang nghĩ ngợi cách đáp trả, thành linh bị Thu Dung tát cho một cái: “Đã từ lâu nhìn người không vừa mắt, còn dám chê cười sau lưng ta? Thấy ta đâu không lại người, người hí hửng lắm hả?”

Tần Trọng bị cái tát của Thu Dung khiến đầu óc quay cuồng, nguyên lai khi độc tính của Bàn Nhược hoa phát tác, pháp lực cũng dần dần tiêu tán, lúc này dĩ nhiên ngay cả một cái tát của Thu Dung, Tần Trọng cũng không tránh được!

Thu Dung thấy y đứng ngậy ra, biết có đánh y y cũng sẽ không đánh trả, chỉ lãng phí khí lực mà thôi, không khỏi nhụt chí, bỗng nghĩ đến tại Hoa Khởi Hồ phi lễ với y, y liền phản ứng, không khỏi thán nhiên cười, thân thủ tiến tới xả khai xiêm y của Tần Trọng.

“Người, người làm gì?”. Nghĩ đến bên trong đều là những dấu vết xanh cùng tím, Tần Trọng mặt đỏ bừng, nắm chặt vạt áo, không cho Thu Dung thực hiện ý đồ.

“Ta muốn nhìn người cũng không được?”. Thu Dung phát hiện Tần Trọng cứ nhiên không động võ với cậu, càng đặc ý, Tần Trọng- Nhất Kiếm tại Yên Phu Cung uy phong không ai địch nổi lại bị mình khinh bạc chèn ép hoàn toàn, Thu Dung phát hiện nam nhân này từ trước đến nay luôn thông dong kiên cường, bây giờ lộ ra vẻ chật vật vụn phần cứ nhiên khiến người ta cảm thấy vô cùng hờn thẹn.

Độc tính của Bàn Nhược hoa vốn là mỗi ngày chỉ phát tác một canh giờ vào nửa đêm, nhưng tại thời khắc cuối cùng sẽ ngày càng thường xuyên hơn. Cảm thấy trong thân thể giống như phiên giang đào hải, đối với động tác của Thu Dung không có cách nào chống cự, hai người cứ dây dưa qua lại, rồi lăn lộn trên mặt đất.

Thu Dung liều mạng muốn cởi xiêm y của y, Tần Trọng nắm chặt vạt áo không cho cậu động thủ, chật vật vụn phần, mặt đã đỏ nay càng đỏ thêm.

Bỗng nghe thấy một thanh âm lạnh lùng thấu tâm can vang lên: “Người đang làm gì vậy?”. Hai người cùng quay đầu lại nhìn, ngoài cửa một nam nhân vận đạm tử y sam, trường thân ngọc lập, vẻ tuấn tú ưu mỹ nói không nên lời, chậm rãi đi vào, đệ tử xung quanh đẩy nhất tề đều quỳ xuống, hành lễ: “Cung chủ!”

Nguyên lai Đạm Nguyệt Ngân đêm qua sau khi phát tiết xong trong phòng Tần Trọng, vẫn không có hứng thú đến gặp Thu Dung, trở lại phòng mình, trong đầu hiện ra hình ảnh Tần Trọng thờ dốc lúc cao trào, hẳn tin tưởng mình thật sự yêu Thu Dung, chỉ là bởi vì ba năm qua vẫn cùng Tần Trọng cùng một chỗ lâu như vậy, nhất thời bị mê hoặc. Hẳn làm sao có thể yêu thương một người không tư sắc, không thần thái như Tần Trọng?

Mặc dù hần nghĩ như vậy, nhưng trong đầu lật qua lật lại, hiện ra hình ảnh Tần Trọng cố nén dục tính, thanh âm trầm thấp hần hậu, dĩ nhiên không bao giờ muốn đi gặp Thu Dung nữa, thậm muốn quay trở lại trong phòng Tần Trọng, đề lên thân thể rắn chắc thon dài của y, dùng hạ thể nóng dục hung hăng tiến nhập đảm thẳng vào, để nghe thấy tiếng thở dốc của y khi kìm nén chịu đựng nổi thống khổ.

Nhất định là điên rồi! Thế nào cứ mỗi lần nghĩ tới người kia liền ngủ cũng không ngủ được? Khi hần yêu Thu Dung cũng không có như vậy, không thể nào, không thể nào, nhất định là hần bị mê hoặc mới trở nên như thế.

Đạm Nguyệt Ngân trong lòng ngẫm nghĩ, đến công sự cũng không thèm làm trực tiếp tới gặp Thu Dung tại Hoa Khởi Các, hần muốn nhìn thấy Thu Dung, xác nhận Thu Dung mới chính là người duy nhất mà hần yêu. Thế nhưng khi vừa mới bước vào Hoa Khởi Các, đập vào mắt là cảnh tượng khiến hần huyết mạch băng trường (*sôi máu*) – Tần Trọng cùng Thu Dung cư nhiên dây dưa cùng một chỗ, trên mặt đất lăn qua lăn lại!

Đạm Nguyệt Ngân hầu như không thể khống chế được lý trí, cố nén tức giận, chậm rãi đi vào, âm thầm nắm chặt bàn tay.

Hai người thấy Đạm Nguyệt Ngân tiến đến, lập tức đều dừng dây dưa, từ trên đất đứng lên. Tần Trọng khiếp sợ nhìn Đạm Nguyệt Ngân đang tức giận, lúng ta lúng túng vội vàng giải thích: “Cung chủ, không phải như thế, chúng ta chỉ là... Chỉ là...” Nói đến đây, y lại ngật ngừng, y bỗng nhiên nghĩ, cho dù nói là Thu Dung khinh bạc y, Đạm Nguyệt Ngân cũng sẽ không tin. Làm sao có người có thể có ý tứ muốn khinh bạc y như vậy. Đạm Nguyệt Ngân là do trước đây bên cạnh không có ai, hiện tại đã thành thói quen, mà Thu Dung đại khái cũng chỉ vì muốn trêu chọc y.

Đạm Nguyệt Ngân bình tĩnh, nói: “Chỉ là thế nào?”

Tần Trọng nhìn thoáng qua Thu Dung, chỉ thấy Thu Dung miệng tươi cười, hướng Đạm Nguyệt Ngân nói: “Nguyệt Ngân, người tới rồi!” Lập tức mím môi “Nguyệt Ngân, người không tới sớm, y khi dễ ta a!”

Tần Trọng không nghĩ tới Thu Dung có thể đổi trắng thay đen như vậy, thấy Đạm Nguyệt Ngân sắc mặt nhất thời trở nên càng thêm âm trầm,

không khỏi hốt hoảng, nói cũng không nên lời: “ Không, không phải, chúng ta chỉ là ... Chỉ là hiểu lầm...”

“Nói bậy, người dám nói người không khi dễ ta?” Thu Dung hừ một tiếng. Nhìn thoáng qua Đạm Nguyệt Ngân, phát hiện Đạm Nguyệt Ngân nhìn Tần Trọng, trong mắt cứ nhiên tất cả đều là ghen tị, không khỏi lấy làm kinh ngạc, lại thấy Tần Trọng lo lắng suy nghĩ giải thích, bỗng hiểu ra tất cả, thay đổi vẻ uy khuất trên mặt, nói rằng: “ Muốn người làm cái gì người cũng không làm, cóc mà đi ăn thịt thiên nga...” Hắn nói thầm, ý vị thâm trường nhìn Tần Trọng.

Điều này vốn là điểm yếu trong lòng Tần Trọng, nghe thấy câu nói của Thu Dung, không khỏi cả người chấn động, hướng Thu Dung nhìn lại, chỉ thấy Thu Dung nhìn liếc qua Đạm Nguyệt Ngân, trong đó ý tứ hàm xúc không nói mà minh. Hiển nhiên là chỉ chuyện y khổ luyện một mình Đạm Nguyệt Ngân.

Nghĩ không ra lại bị Thu Dung nhìn thấu, Tần Trọng tâm như tro nguội, cũng không muốn giải thích gì thêm, chỉ nhìn Đạm Nguyệt Ngân, nhìn hắn quen thuộc mà lạnh lùng, trong lòng dấy lên sự chua xót khổ sở. Hận mình sao còn không mau sớm chết đi để khỏi phải chịu đựng nỗi thống khổ này.

Đạm Nguyệt Ngân nghe được Thu Dung chỉ trích Tần Trọng cóc mà đi ăn thịt thiên nga, không chú ý tới ánh mắt của Thu Dung, thấy Tần Trọng một câu cũng không nói hiển nhiên là Tần Trọng cam chịu thừa nhận những gì Thu Dung nói đều đúng, Đạm Nguyệt Ngân đột nhiên tức giận điên người, một chưởng đánh ra trúng vào ngực Tần Trọng. Tần Trọng không khỏi thối lui vài bước, đụng phải Huyền Long Huyền Kính, nội thương cộng với độc thương, khiến thân thể y vô pháp thừa thụ, y cảm thấy trong bụng đau nhức, nhịn không được phun ra một ngụm tiên huyết.

Đạm Nguyệt Ngân thấy y thổ huyết, sắc mặt hơi đổi, bỗng nhiên có cảm giác bất an, nghĩ tới nghĩ lui xem y có sao không, thế nhưng Huyền Long Huyền Kính trước mặt xảy ra một màn khiến Đạm Nguyệt Ngân phải kinh hãi.

Bởi Tần Trọng đụng vào Huyền Long Huyền Kính, pháp lực của Đạm Nguyệt Ngân lan đến gần đó, Huyền Kính phảng phất giống như khi người ta ném đá xuống mặt hồ phẳng lặng, kích khởi tầng tầng gợn sóng, khi gợn sóng tĩnh lại, bên trong xuất hiện một bức kì cảnh, chính là Vân Trung Vũ hấp hối nỗ lực giãy dụa thoát khỏi thiết liên trên người, không để ý nổi thống khổ xung quanh mình bị liệt hỏa đốt cháy, thấy biểu tình của ba người bên ngoài Huyền Kính, khuôn mặt tuần nhã của Vân Trung Vũ lộ ra một tia lãnh khốc.

Đạm Nguyệt Ngân biết một chương của hãn đã mở ra phong tỏa huyền kính - Tòa Hồn Phù, nhưng với khí lực hiện tại của Vân Trung Vũ, quyết không có khả năng bức đứt xiềng xích để thoát ra, nhất định là có người đã âm thầm trợ giúp gã một tay.

Đạm Nguyệt Ngân nhíu mày, do một chương của hãn bồi tiếp làm Vân Trung Vũ có cơ hội phá ra Huyền Kính. Lúc này thanh âm thiết liên càng ngày càng nhanh, Vân Trung Vũ hét lớn một tiếng, thiết liên trên người rơi xuống, gã từ trong kính vươn tay, bắt lấy người tựa ở Huyền Kính: Tần Trọng.

Chỉ cần bị gã phụ thân (*bám vào như kí sinh trùng*), gã có thể thi triển pháp lực, hơn nữa người bị phụ thân nếu tinh thần lực suy kiệt, sẽ bị hãn khống chế, đến lúc đó pháp lực của Tần Trọng cũng sẽ bị gã lợi dụng.

Hoàn toàn không hiểu được cảm giác lo lắng kỳ quái trong lòng, Đạm Nguyệt Ngân tiến lên một bước, khéo tay nắm y phục Tần Trọng, kéo hãn ra khỏi Huyền Kính, thoát khỏi Vân Trung Vũ.

Vân Trung Vũ cười lớn một tiếng, hóa thành một đạo thanh quang, bỗng nhiên bay về phía Thu Dung. Hãn ngày hôm trước cùng Tần Trọng giao thủ, đương nhiên biết người này rất khó khống chế, động tác bắt lấy Tần Trọng kỳ thực chỉ là hư chiêu, dụng ý của gã vốn là dời đi sự chú ý của Đạm Nguyệt Ngân, sau đó phụ thân lên trên người Thu Dung, khống chế thân thể Thu Dung.

Phụ thân đối với nguyên thần mà nói vô cùng rắc rối, rất khó tìm được thân thể phù hợp, cho dù tìm được, cũng không nhất định khống chế được thân thể tinh thần nguyên bản của chủ nhân, hợp nhất hành một. Nếu

như phụ vào thân thể yếu đuối, nguyên thần cường đại sẽ từ từ tàn phá thân thể đang chiếm giữ, khi đó thì hủy thần diệt. Hay nhất chính là tìm được thân thể chính mình. Mà thân thể của Vân Trung Vũ vốn đã bị Đạm Nguyệt Ngân hủy đi, với Vân Trung Vũ mà nói là thử cừu bất cộng đái thiên(*thù không đội trời chung*), muốn trả thù Đạm Nguyệt Ngân đương nhiên phải động tới Thu Dung.

Gã bình sinh yêu Thu Dung, nhưng lúc gã bị Đạm Nguyệt Ngân đâm trúng một kiếm, gã mới phát hiện, nguyên lai kẻ luôn nhu thuận đi theo bên người gã - Thu Dung lại hướng về phía Đạm Nguyệt Ngân ôm ấp. Trong lòng gã thương tâm thất vọng, càng nghĩ càng thấy tức giận, phá Huyền Kính, chuyện thứ nhất chính là muốn mang Thu Dung đi, hỏi cậu vì sao lại đối với mình như thế.

Thấy Vân Trung Vũ phá ra Huyền Kính, Thu Dung sắc mặt thay đổi, Vân Trung Vũ có thể phá Huyền Kính, đương nhiên là dựa vào Huyền Long Châu trên Huyền Kính, pháp lực tồn tại hiển nhiên đã bị Vân Trung Vũ hấp thu, vài năm tâm huyết trong phút chốc tan thành mây khói. Nhưng khi cậu thấy Vân Trung Vũ bỗng nhiên bay về phía cậu, sợ đến hét to một tiếng.

Nguyên thần mỏng như vụ không thể đụng vào vật thực, Vân Trung Vũ hút pháp lực của cậu, nếu như không thể phụ thân, cuối cùng sẽ tiêu tán. Nhưng hiện tại vẫn có khả năng công kích người thường. Thu Dung hét lên một tiếng, vội vã lui ra phía sau, lúc này Đạm Nguyệt Ngân hướng Vân Trung Vũ đánh một chưởng tới.

Vân Trung Vũ không thể làm gì khác hơn là cùng Đạm Nguyệt Ngân đấu lại.

Tần Trọng đã bị trọng thương, loạng choạng đứng lên, muốn đi bảo hộ Thu Dung, Vân Trung Vũ trước kia có thể cùng Đạm Nguyệt Ngân đối địch, nay thân thể đã bị hủy, không có khả năng cùng Đạm Nguyệt Ngân tái đấu, cuối cùng sẽ tập kích Thu Dung. Sở dĩ, coi như mình vì hắn... làm một việc tốt cuối cùng.

Tần Trọng vừa đứng lên, Vân Trung Vũ quả nhiên một chưởng hướng Thu Dung đánh tới, muốn đem Thu Dung đánh bất tỉnh, tiến nhập thân thể

Thu Dung. Tần Trọng vận khởi tất cả tàn lực nghênh tiếp, thay Thu Dung đỡ chưởng. Vốn đã bị trọng thương, bây giờ lại chịu thêm một chưởng làm y nhịn không được ngã xuống, trong miệng liên tục thổ huyết.

Vân Trung Vũ thấy đánh lén không thành, Tần Trọng sắp chết, cho dù có thể đi vào thân thể Tần Trọng cũng sống không được bao lâu, hóa thành một đạo thanh quang, thoáng chốc chọt lóe, phi ra ngoài cửa.

Đạm Nguyệt Ngân quyết không nhìn tới Tần Trọng đang hấp hối một bên, đi tới bên người Thu Dung, ôn nhu hỏi: “Dung Dung, người không thụ thương chứ?”

Thu Dung lắc đầu, còn đang vì chuyện pháp lực trên Huyền Long Châu bị Vân Trung Vũ cướp đi vô cùng khó chịu. Nói: “Nguyệt Ngân, chúng ta đi thôi. Ta có chút khó chịu, muốn đi nghỉ ngơi.”

Đạm Nguyệt Ngân do dự một chút, nghĩ Tần Trọng có pháp lực hộ thể, hẳn là không đến mức thụ thương quá nặng, chỉ là ngoài mặt thoát nhìn nghiêm trọng mà thôi, nếu mình quay đầu nhìn y, sẽ nhịn không được lại mắc thêm lỗi lầm nữa. Hẳn rõ ràng là yêu Thu Dung, không thể bị y tiếp tục mê hoặc. Lại nghe Thu Dung phàn nàn liền nói: “Được rồi, Dung Dung, ở đây quá nguy hiểm, người đến phòng ta đi. Ở đây tuy rằng cảnh trí hảo, nhưng sợ là Vân Trung Vũ sẽ quay lại.”

Tần Trọng mềm oặt nằm trên mặt đất, cảm thấy cả người khí lực nhanh chóng tiêu thất, ngay cả hô hấp cũng dần dần khó khăn. Nhưng lòng vẫn cố chấp, đến lúc này vẫn không thể buông, thấy thân ảnh Đạm Nguyệt Ngân cùng Thu Dung ly khai, cúi đầu hỏi khẽ: “Nguyệt Ngân... Người phải chăng... Đã từng yêu ta?”

Đã từng giường đệ triền miên, làm y vẫn trầm mê, mặc dù Đạm Nguyệt Ngân luôn thô bạo, y cũng có thể cẩn thận tỉ mỉ phát giác trong thô bạo có ôn nhu, có ôn nhu như vậy làm y vẫn tin tưởng Đạm Nguyệt Ngân là có một chút yêu y. Nếu như trước khi chết nghe được hẳn nói, dù chỉ là lừa dối, cũng sẽ khiến y cuộc đời này bản thân không hối tiếc mà đi.

Đạm Nguyệt Ngân nghe được phía sau Tần Trọng hữu khí vô lực nói, quay đầu lại nhìn y một cái, chỉ thấy Tần Trọng trên mặt tất cả đều là huyết,

không lời nói nào có thể diễn tả được sự dữ tợn nhưng bi thảm đó, vẫn cố gắng đem hết toàn lực cười, nụ cười mang tất cả hy vọng lẫn ôn nhu.

Đạm Nguyệt Ngân không khỏi kinh hãi, nhưng lúc này Tần Trọng sắc mặt xấu xí cực kỳ, chỉ liếc thôi đã thấy gai mắt. Thu Dung kéo kéo ống tay áo hẳn, nói: “Chúng ta đi đi, đừng động y.”

Đạm Nguyệt Ngân ngực bỗng nhiên có chút buồn thương, rồi lại không rõ, rốt cuộc là yêu hay không yêu y, chính bản thân cũng không rõ, chờ sau này chính mình minh bạch hơn nữa cũng không muộn. Thu Dung ở một bên giục hẳn, hẳn vừa muốn mở lời lại không biết nói gì, cuối cùng một câu cũng chưa nói, xoay người cùng Thu Dung ly khai.

Tần Trọng thấy hẳn tuyệt tình rời đi, ngực bỗng nhiên một trận đau nhức, huyết không ngừng từ miệng tuôn ra, so với lúc này còn nhiều hơn vài lần, y dùng tay che miệng, huyết từ khe hở dừng mãnh trào ra, mọi nơi đều là máu.

Tần Trọng cười nhẹ một tiếng. Nguyên lai mấy ngày nay, đều chỉ là lừa mình dối người một hồi ảo mộng mà thôi. Đạm Nguyệt Ngân tới cuối cùng vẫn thủy chung cũng không nói qua một câu yêu y, y cũng đã biết, chỉ là một mình khổ luyện chưa bao giờ có khả năng được hồi báo, Đạm Nguyệt Ngân đến cuối cùng một câu cũng không nói, cũng chỉ trần trụi khiến y thấy rõ hẳn từ trước tới nay không có yêu qua mình.

Cho tới bây giờ hẳn đối với mình đều chỉ là phát tiết mà thôi.

Cho tới bây giờ, cũng có thể hết hy vọng mà ra đi.

Tần Trọng lộ ra một vẻ tươi cười xấu xí, nhìn bóng lưng Đạm Nguyệt Ngân, không khỏi tươi cười sung sướng, nhẹ giọng nói: “Ta nguyện dùng suốt đời này đổi lấy hạnh phúc của ngươi, thế nhưng ta kiếp sau kiếp sau cũng không nguyện tái kiến ngươi.” Nguyện hồn phi phách tán, từ nay về sau không bao giờ nữa... làm người. Nếu như tái kiến một lần nữa, y sợ chính mình sẽ lần thứ hai trầm luân, rơi vào vô cùng vô tận bóng tối.

Hồn phi phách tán, đúng là kết cục tốt nhất .

Y nhẹ nhàng nhắm mắt lại, dần dần mất đi hô hấp, tim đập cũng đình chỉ. Thị vệ xung quanh thấy y thụ thương, cũng không dám lại gần, lúc này có người lá gan to kêu y hai tiếng, nhưng không thấy phản ứng, đưa tay lên

mũi y, phát hiện y đã đứt khí, không khỏi bắt đầu hoảng hốt, nhất thời loạn thành một đoàn.

Đạm Nguyệt Ngân bên tai mơ hồ nghe được Tần Trọng nói cái gì đó, nhưng hẳn cùng Thu Dung đã dần dần đi xa, nghe không rõ ràng lắm.

Tần Trọng bỏ mình, Yên Phù Cung đông đảo đệ tử có người nói muốn đi bẩm báo Đạm Nguyệt Ngân, lập tức có người phản đối, nói rằng: “Vừa rồi Tần công tử nói qua bản thân trọng thương, cung chủ cũng không để ý tới, hiển nhiên đối Tần công tử tịnh không thêm để ý, cung chủ lại đang ở cùng một chỗ với Thu công tử, chắc là muốn ân ái một phen, chúng ta không nên qua quấy rối mới tốt. Đợi khi tìm được cơ hội thích hợp báo cũng không trễ. Hắc Trạch đường giỏi về xử lý hậu sự, để bọn ta giải quyết.”

Người nói chuyện là Yên Phù Cung Hắc Trạch Sử Bùi Tư Nhất.

Yên Phù Cung phân Thiên Địa Lô Phong Thủy Hỏa Sơn Trạch bát đường, Bùi Tư Nhất là sứ giả thấp nhất Hắc Trạch Đường, nội đường mọi người tinh thông kỹ xảo lưu trữ thi thể bất biến, Bùi Tư Nhất sao lại không biết?

Hắn nhận làm, ai cũng biết biết tâm tư hẳn ra sao, mọi người ở Hắc Trạch đường đối với thi thể xinh đẹp từ trước đến nay có ham mê đặc biệt, thật không nghĩ tới cả loại người này hẳn cũng không buông tha, không khỏi vô cùng hiếu kỳ với thân thể dưới lớp xiêm y kia của Tần Trọng.

Trong đó một thanh âm bất âm bất dương nói: “Hắc Trạch Đường không chỉ có tinh thông lo hậu sự, cũng tinh thông quật mộ?” Người nói là một đệ tử trong Liệt Hỏa Đường, khi Tần Trọng rơi xuống hồ, hẳn đang ở Hoa Khởi Các thay phiên công việc, vừa lúc cũng thấy được biểu tình trên mặt Bùi Tư Nhất.

Bùi Tư Nhất cười lạnh một tiếng, thản nhiên nói: “Liệt Hỏa Đường là bất mãn đối với Hắc Trạch Đường chúng ta sao?”

Mắt thấy hai bang nhân mã sẽ bắt đầu động võ, Hoa Khởi Các loạn thành một đoàn, phân không rõ là vì cái gì âm ỉ. Lúc này bỗng nhiên có người chậm rãi tiến đến, một người nhanh mắt đã thấy, thất thanh nói: “Vân Nhược!”

Tại Yên Phù Cung, Vân Nhược chưa bao giờ hãm thân trong tình dục phân tranh, bên người gã một người cũng không có bởi vì gã tàn nhẫn, cách xa gã sẽ không bị gã làm thương tâm, tại Yên Phù Cung có thể nói vô tiền khoáng hậu, địa vị cao cả.

Vân Nhược ngồi xổm xuống chậm rãi ôm lấy thân thể Tần Trọng, nhẹ giọng nói: “Các người ằm ỉ cái gì?”

Mọi người tự nhiên cũng không dám nói, cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt quang minh như điện của hắn.

Vân Nhược nhẹ giọng nói: “Một người vừa chết đi, các người an tĩnh một ít, cũng để hồn phách tán nhanh chút, được chứ?”

Vừa mới chết hồn phách còn không hội tán, tồn tại một ít trong thân thể, qua một ngày đêm mới có thể tản mất. Lúc tản mất nếu như lưu lại thế gian, không ai siêu độ, cũng không tiến nhập luân hồi, trong lòng không có oán niệm, bảy ngày sẽ vô tung vô ảnh, cho dù Đại La Kim Tiên muốn tìm cũng tìm không được.

Vân Nhược nhìn thi thể trong lòng khuôn mặt nhuộm máu, sắc mặt tái nhợt vẫn mang theo một tia tuyệt vọng, dùng ống tay áo nhẹ nhàng lau khuôn mặt y, nhin không được nói: “Ngốc tử, đến chết người vẫn chưa từ bỏ ý định sao?” Nở nụ cười nhạt, “Tan được rồi, kẻ si tình vốn không nên sống trên đời, si tình âu cũng vì kẻ phụ tình mà khổ..”

Mọi người đều tĩnh lặng, nhìn Vân Nhược ôm lấy thi thể Tần Trọng, tách ra nhường đường, nhường Vân Nhược ly khai.

Đệ tam chương:

Vân Nhược ôm thi thể Tần Trọng lui đến sau núi. Phía trước Yên Phù Sơn, yên hoa rực rỡ, nhất phái cảnh xuân, nhưng hậu sơn hướng bắc lại một mảnh hoang vắng, sương khói mịt mù, nơi đây đặc biệt thích hợp làm bãi tha ma. Hầu như trăm phần mộ chôn ở đây, rất nhiều đều là người của Yên Phù Cung cầu đạo bất thành. Táng ở chỗ này đều là một đám ngu si. Tần Trọng bản thân chắc cũng biết điều này, chỉ là si đạo cùng si tình bất đồng mà thôi. Vân Nhược dùng cước khai huyết, cũng không vội đem Tần Trọng thả xuống, ngồi ở bên người Tần Trọng, nhìn xa xôi nhất mảnh ám hồng lạc nhật (*chiều tàn mặt trời xuống núi*).

Dư quang chiếu lên haông má trắng nõn, hiện ra một loại sâu thăm trang nghiêm mà lạnh lẽo.

“Tần Trọng, nếu như người đã nói hối hận, vậy trực tiếp tiến nhập luân hồi đi. Quên một người, không phải là chuyện rất khó, chỉ cần... Thả tâm đến một nơi mà bản thân cũng không biết, người hẳn là có thể quên đi...”

Vân Nhược khẽ nhíu mắt, nhìn ánh chiều tà chiếu rọi vào sườn núi. Nhiều năm trước hẳn ly khai người kia, cũng là nhất luân lạc nhật như thế này, trang nghiêm phảng phất như đau đớn, đau đớn ứa mắt đi điều gì.

Nếu như chưa từng có, cũng sẽ không bao giờ mất đi.

Vân Nhược đem Tần Trọng thả xuống huyết, chậm rãi lấp đất. Yên lặng niệm An Hồn Chú, lại dùng pháp thuật khiến tâm phần mộ mọc thảo dã, thoát nhìn như những phần mộ cũ.

Thái dương tây tà, Vân Nhược ly khai hậu sơn, trong lòng phiền muộn

mờ mịt, không chú ý tới có ánh mắt đang âm thầm thăm dò, không chút hảo ý theo dõi tất cả động tác của hắn.

Dục Hoa cung của Yên Phù Cung là nơi Đạm Nguyệt Ngân ở, Dục Hoa cung vốn quá gần Hoa Khởi Các. Sau khi hắn tiến chủ Yên Phù Cung diệt trừ Vân Trung Vũ, vốn tưởng có thể mang Thu Dung đến Dục Hoa cung trụ, nhưng Thu Dung luôn luôn không đáp ứng, chỉ nói Hoa Khởi Các cảnh sắc tốt, ở đây đã lâu, luyện tiếu ly khai.

Thu Dung rất cục đáp ứng Đạm Nguyệt Ngân, đi theo Đạm Nguyệt Ngân ở cùng một chỗ, nhưng Đạm Nguyệt Ngân tâm đã tịch mịch trống rỗng. Đây không phải là chuyện hắn đã nghĩ đến từ rất lâu sao? Hắn rất cục có thể cùng Thu Dung cùng một chỗ, đem thiếu niên làm cho người ta thương tiếc tới bên cạnh thân mình, dụng tâm che chở. Vì sao còn cảm thấy trống rỗng?

Đạm Nguyệt Ngân nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt Thu Dung, bạch diện hiện lên biểu tình e thẹn, vạn phần làm nhân tâm trĩu mẫn, nhưng trước mắt Thu Dung lại hiện lên một khuôn mặt khác, nhẫn nại, tuyệt vọng, thậm chí gần như bi thảm...

Đạm Nguyệt Ngân lắc lắc đầu, như muốn quên đi ký ức không tốt. Ôn nhu nói: “Dung dung, người buổi tối nghĩ tại đây đi, muốn ăn cái gì, ta cho người đi làm.”

“Không muốn ăn.” Thu Dung mất đi pháp lực ở bên trong Huyền Long châu, cúi đầu nghĩ cách làm thế nào mới có thể đoạt lại, trong lòng có chút hờn giận, nhưng không biểu hiện ra ngoài. Ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt uyển chuyển đa tình: “Nguyệt ngân, nhân gia nhớ người nhiều.” Nói xong lại cúi đầu xuống, tại nơi Đạm Nguyệt Ngân không nhìn thấy, bèn lộ ra vẻ tươi cười nguy hiểm. Nhiều năm tâm huyết đã tẩn hủy, mặc dù tính kế đối phó Đạm Nguyệt Ngân có chút nguy hiểm, nhưng cũng không thể tránh được. Chỉ mong Đạm Nguyệt Ngân không phát hiện nhiếp hồn đại pháp của hắn.

Đạm Nguyệt Ngân nghe giọng nói ôn nhu của hã, nhẹ giọng nở nụ cười: “Nhớ ta người lại còn không sớm dọn đến ở cùng? Ta cũng nhớ người a.”

Thu Dung nhẹ nhàng cọ cọ thân thể Đạm Nguyệt Ngân, nỗ lực khơi mào dục vọng của hã, Đạm Nguyệt Ngân hiểu ý cười cười, phát tay nhượng tả hữu lui ra, vì hã cởi áo khoác.

Thuần bạch thân thể giống như bạch ngọc không chút tỳ vết, lay động lộng người. Đạm Nguyệt Ngân nhìn Thu Dung, nhưng phát hiện vốn phải khó dẫn nổi chính mình, lại căn bản không có loại tâm tình này.

Thu Dung nghiêng người nằm trên giường, cả người tản ra tình ý động nhân, trên người mặc nhất kiện nội sam hơi mỏng, chỉ cần cởi bỏ vạt áo là có thể tiếp xúc phần nộn da thịt. Đạm Nguyệt Ngân vì bản thân bất lực cả người khẽ run lên.

Đạm Nguyệt Ngân ở cạnh Thu Dung chưa từng xảy ra cái gì bất lực, thế nhưng hã hiện tại hoàn toàn bất năng ôm ái nhân.

Thu Dung nhin không được nhẹ nhàng nhíu mi. Hã sẽ không dùng khẩu phục vụ Đạm Nguyệt Ngân, hã tuyệt đối không. Lấy hã thân thể làm vốn, cũng không có đến nước này.

Thu Dung nhíu nhíu mày, nói rằng: “Nguyệt Ngân, ta bỗng nhiên có chút khó chịu, chúng ta lần sau tái làm đi.”

Đạm Nguyệt Ngân thấy Thu Dung giải vây bất đắc dĩ cười, nói: “Đã như vậy, lần sau đi. Dung dung, người dùng Thanh Tâm đan hoàn, hảo hảo ngủ 1 giấc, ta không quấy rầy người nữa.”

Đạm Nguyệt Ngân dặn thị nữ hầu hạ Thu Dung vài câu, bước nhanh ly khai Dục Hoa cung. Nội tâm tựa hồ hoảng hốt thất thổ nghi vấn dâng

lên – ví sao? Ví sao đối mặt Thu Dung, lại không hề có dục vọng, nhưng nhớ tới người kia, sẽ nhin không được điên cuồng? Chẳng lẽ là bị trúng pháp thuật?

Đích thật trong đạo thuật có một loại Hoặc tâm thuật, làm cho một người tâm không nhin được mê luyện một người khác, nhưng người có thuật pháp cao cường khi trúng thuật này , lúc thần trí thanh tỉnh hoàn toàn có thể phát hiện. Hẳn cả người không việc gì, hiển nhiên cũng không có trúng hoặc tâm thuật. Sợ là... Sợ là bản thân đã có thói quen với người kia, đối người khác đã không được.

Đạm Nguyệt Ngân cắn răng. Không nên tiếp tục như vậy, vô luận tìm ai đều được, nghìn vạn lần không cần tìm người kia. Bằng không nhất cung chi chủ, cùng loại người đó dây dưa không thôi, chẳng phải mất hết thể diện sao?

Đạm Nguyệt Ngân theo Hoa Khởi hồ chậm rãi đi tới. Vân Trung Vũ phá ra Huyền Long huyền kính là ngoài ư liệu của hẳn, chuyện này hẳn không hề nghĩ tới, nguyên thần vốn không có pháp lực, Vân Trung Vũ tuyệt đối không có biện pháp thoát, thật không ngờ chuyện này lại xảy ra.

Đạm Nguyệt Ngân suy nghĩ một trận, vẫn không minh bạch, nhưng bất tri bất giác đi tới nơi ở của Tần Trọng. Chỗ này cực kỳ hẻo lánh, nhưng chính mình trong lúc vô ý lại đi đến đây.

Đạm Nguyệt Ngân nhíu nhíu mày, chuẩn bị quay đầu ly khai, bỗng nhiên ngừng lại -nếu đã tới rồi, ngại gì không vào xem?

Đạm Nguyệt Ngân câu dẫn ra nhất mặt tươi cười, bỗng nhiên hạ thân có chút căng thẳng, chần chờ một lúc, đã đẩy cửa phòng Tần Trọng ra. Cánh cửa khi mở, phát ra tiếng động rất nhỏ. Mỗi lần hẳn như thế đẩy cửa ra, Tần Trọng đều ở trong phòng, đợi hẳn.

Nhưng việc khiến Đạm Nguyệt Ngân thấy kỳ quái chính là Tần Trọng lúc này đây cũng không có trong phòng. Y từ trước đến nay trầm mặc ít lời, không thích nói nhiều, mỗi ngày ngoại trừ bên người hầu nếu không sẽ ở trong phòng, không đi đâu.

Đạm Nguyệt Ngân ở trong phòng ngồi một lúc, Tần Trọng vẫn không trở về. Càng chờ càng nóng ửng, cấp cấp đi ra cửa, triệu người hỏi. Tên đệ tử ngây người ngẩn ngơ, thấy Đạm Nguyệt Ngân vẻ mặt giận dữ, ngực có chút sợ hãi, nói cũng lắp bắp, râu lên: “Khởi bẩm cung chủ, Tần công tử ngày hôm nay bị trọng thương, đã... Đã qua đời.”

Đạm Nguyệt Ngân cảm thấy như sét đánh bên tai, ngực phảng phất bị búa tạ hung hăng đập nát, thân thủ tung ra một cái tát, đệ tử không chịu nổi, hàm răng như muốn vỡ vụn.

“Nói bậy! Pháp lực cao cường, nào có dễ dàng chết như vậy? Người dám ở trước mặt ta thuyết hoang!” Tần Trọng làm sao có thể chết? Không thể nào, không thể nào!

Tên đệ tử đó không hiểu hẳn vì sao tức giận, cuống quýt xuống dập đầu, liên thanh nói: “Những gì thuộc hạ nói đều là sự thật, không có nửa điểm dối trá, Tần công tử đích thực sáng sớm hôm nay lúc cung chủ đi rồi, thổ huyết bỏ mình.”

“Sao không ai nói cho ta biết?” Đạm Nguyệt Ngân sắc mặt trầm xuống.

“Vân Nhược công tử nói, hẳn phụ trách an táng, không cần nói với cung chủ.”

Đạm Nguyệt Ngân nắm chặt bàn tay, lạnh lùng nói: “Ai nhượng hẳn làm như vậy?”

“Thuộc hạ không biết.”

Đạm Nguyệt Ngân không nói một lời, trực tiếp tới Hinh Vân cư, nơi Vân Nhược ở. Hãn muốn hỏi rõ ràng rốt cuộc đúng là có chuyện này không, Tần Trọng lá gan cư nhiên lớn như vậy, không được sự cho phép của hãn, lại dám chết!

Tâm có loại cảm giác khổ sở, giống như bị đào rỗng, lại không biết đó là gì, chỉ có thể mặc nó đau nhức, huyết lưu chảy, hô hấp khó khăn.

Tới Hinh Vân cư, Vân Nhược ở ngoài hoa viên môn, trồng hoa làm cỏ. Đạm Nguyệt Ngân nhìn hãn động tác chậm rãi, càng tức giận, hãn đổi hoa thảo từ trước đến nay không chú ý, trực tiếp giẫm nát, đi tới trước mặt Vân Nhược, lạnh lùng nói: “Ai cho người làm như vậy? Người không biết hãn là hạ nhân của ta?” Vân Nhược dám động tới y, không muốn sống sao? Cư nhiên dám một mình xử lý thi thể...

Vân Nhược không ngẩng đầu, nhìn Đạm Nguyệt Ngân tử sắc y bào liếc mắt, lại bắt đầu tưới hoa. Nam tử này làm mọi người hít thở không thông, thế nhưng hãn không thèm liếc mắt. Nhìn một người chỉ có nhìn tâm mới là chính xác, nhưng có thể trực tiếp thấy nhân tâm, người như thế lại quá ít.

“Vân Nhược!” Trên mặt Đạm Nguyệt Ngân nổi lên tử khí, huyền quang tại mâu trung hiển hiện.

Vân Nhược không ngẩng đầu, bỏ muôi gỗ múc nước vào thùng, nước trong thùng dâng lên một ít, vụ khí bốc lên, dần dần kết băng.

Đạm Nguyệt Ngân khước miệng khê động, nói: “Người cùng hãn rốt cuộc là có quan hệ gì?” Vân Nhược từ trước đến nay không theo người tranh đấu, lại vì một người hạ nhân muốn cùng hãn động thủ, sợ là bọn hãn sớm đã có quan hệ gì rồi.

Tức giận cùng cực, tại trong lòng hấn xảo động, nhưng không rõ tại sao lại đau nhức như thế, một hạ nhân phản bội, làm hấn biến thành như vậy sao?

“Ta cùng hấn...” Vân Nhược nghe được câu hỏi, trên mặt hiện lên một tia mỉm cười, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Đạm Nguyệt Ngân dung mạo tuyệt mỹ. Yên Phù Cung, người đẹp nhất kỳ thực không phải Thu Dung, mà là Đạm Nguyệt Ngân. Thu Dung vẻ đẹp là nhất loại ôn thuận, dịu ngoan chi mỹ, nhưng thiếu diễm sắc, phảng phất nhiếp nhân tâm hồn. Thế nhưng Đạm Nguyệt Ngân pháp lực rất cao, lại có cao ngạo khí phách, ngay cả lão cung chủ năm đó cũng không dám đối với hấn hạ thủ.

“Ta cùng hấn nhất kiến như cố (lần đầu gặp đã như cố tri), hấn nhờ ta sau khi chết ví hấn an táng. Cung chủ có gì chỉ giáo?” Vân Nhược nhìn Đạm Nguyệt Ngân trên mặt biểu tình có chút nhăn nhó, cười đến càng ngày càng vui vẻ.

Đạm Nguyệt Ngân nhàn nhạt nói: “Thật không? Nguyên lai hấn đã biết hấn sẽ chết.” Đạm Nguyệt Ngân nói đến câu sau, thanh âm đã trở nên trầm thấp, dần dần có chút hoảng hốt, nghĩ Tần Trọng trước khi chết có dấu hiệu gì, vô luận như thế nào đều nghĩ không ra. Trong trí nhớ chỉ là kẻ khiến người chán ghét hấn si tình cùng hấn mê người thân thể.

Cùng Tần Trọng bên nhau đúng rất thoải mái, dẫn vật Tần Trọng, thấy y biểu tình thống khổ, rồi lại không chịu nổi dục tình tại trên giường uyển chuyển giãy dụa, sẽ có loại vui sướng nói không nên lời. Đặc biệt y đối mình khăng khăng nhất mực lưu luyến si mê, rất nhiều chuyện bản thân không cần đi làm. Ngoại trừ biểu tình của y tại trên giường, Đạm Nguyệt Ngân thực sự không có hứng thú nhìn gương mặt đủ làm người khác không muốn ăn uống đó.

Nguyên lai... Y cư nhiên biết mình sẽ chết, lại không có nói cho hấn.

Bị lừa dối cộng với phần nộ không làm cho hãn biến sắc, trái lại bị một loại cảm giác khổ sở hạ tan oán giận đi vài phần. Đạm Nguyệt Ngân đứng im bất động nhìn Vân Nhược.

Vân Nhược mỉm cười, nhìn hãn, nói: “Không sai. Hãn biết rõ sẽ chết, lúc chúng ta

ân ái, hãn tự nói cho ta, cho ta ấ hãn an táng.”

“Câm miệng!” Đạm Nguyệt Ngân nổi giận, không nên thêm một lần kích thích hãn nữa, làm hãn hận không thể giết chết Vân Nhược.

“Đạm Nguyệt Ngân, tuy rằng ngươi không tin, bất quá, hãn đích thật là đã di tình biệt luyện. Hãn có nói, ngươi quá thô lỗ, thua ta nửa phần nhả nhận ôn nhu...” Vân Nhược nhàn nhạt mỉm cười, thấy Đạm Nguyệt Ngân tức giận hiển hiện trong mắt, biết đã đạt được mục đích, chỉ là cười nhạt không nói. Đạm Nguyệt Ngân đối Tần Trọng có thể quá thô lỗ hãn cũng không biết, chỉ là tùy ư đoán, dĩ nhiên vừa nói liền trúng.

Đạm Nguyệt Ngân hừ một tiếng nói: “Đối với một hạ nhân cần gì nhả nhận? Vân công tử quá đa tnh.”

Vân Nhược mỉm cười nói: “Tần công tử tự nhiên có chỗ tốt của hãn, tâm ta tự biết chỉ là không muốn nói thôi.” Hãn đối với tình dục từ lâu không dính, không biết Tần Trọng có chỗ tốt gì, nhưng Đạm Nguyệt Ngân ngày đêm dùng Tần Trọng thân thể tiết dục, hãn đã có nghe thấy. Nếu thực sự hoàn toàn không có ưu điểm, Đạm Nguyệt Ngân cũng sẽ không lưu luyện không tha.

Đạm Nguyệt Ngân hung hăng trừng mắt nhìn Vân Nhược, như muốn đem 2 tròng mắt của Vân Nhược lấy ra, lạnh lùng nói: “Vân Nhược! Hôm nay ta không thể không giết ngươi!”

Vân Nhược nói: “Tần Trọng đã xuống mồ vi an, ta không muốn lại làm hãn thi cốt vị hàn không được an bình. Trong 7 ngày, đem ái nhân của tri kỷ ta ra giết.”

Đạm Nguyệt Ngân nhìn hãn một lát, không chắc mình có thể giết chết hãn, lập tức xoay người ly khai, tay áo đương phong, phiêu nhiên như tiên.

Vân Nhược nhìn bóng lưng hãn đi xa, thở dài một hơi, ụng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Hãn cũng không có nắm chắc đánh bại Đạm Nguyệt Ngân, nghe đồn đã là đương thế đệ nhất cao thủ.

Đạm Nguyệt Ngân ngự kiếm thuật đăng phong tạo cực, tâm động kiếm xuất, vô hình vô tích. Mấy trăm năm qua, Yên Phù Cung đã vô nhân năng cập *(không ai với tới được)*.

Không kể là hãn thủ thuật che mắt trốn không thoát nhãn tình của Đạm Nguyệt Ngân. Nếu như Đạm Nguyệt Ngân muốn quật mộ, sợ rằng Tần Trọng cho dù chết cũng chạy không thoát.

Đạm Nguyệt Ngân khó có thể bình phục nội tâm không hài ụng, trong đầu chỉ có Vân Nhược ghê tởm tươi cười cùng Tần Trọng trước khi chết vẻ mặt huyết ô... Nghĩ đến Tần Trọng biểu tính bi thảm như vậy mới thấy thư thái một chút.

Tần Trọng sắp chết đều quên không được mình, có thể thấy được địa vị bản thân của hãn ở trong ụng y khó thể thay thế. Vân Nhược chỉ là nói bậy mà thôi.

Đạm Nguyệt Ngân vốn là người cực kỳ có lư trí, nhất thời bị người làm tức giận, cảm xúc mới không ổn định, nghĩ kỹ lập tức minh bạch,

nhưng ngực vẫn tồn tại điểm khả nghi. Vân Nhược đối với Tần Trọng như vậy lý giải, bọn họ quan hệ chỉ sợ phi thiển (*không nhạt*) .

Tại ven hồ Hoa Khởi đi thật lâu, sắc trời dần dần tối sầm. Đạm Nguyệt Ngân không khỏi âm thầm kinh hãi, hẳn ví Tần Trọng làm lỡ nhiều thời gian như vậy.

Trở lại Dục Hoa cung, đã là lúc lên đèn. Bên ngoài đều là đăng hỏa quang minh, Dục Hoa nội cung tương khảm dạ minh châu, tới đêm, sẽ phát sinh vừng hoàng ám muội quang mang (*ánh sáng mờ nhạt*) .

Đạm Nguyệt Ngân đi vào Dục Hoa cung, nghĩ đến kiều mị Thu Dung đã dọn đến Dục Hoa nội cung, ngực thập phần yên ổn. Cước bộ cũng không khỏi thông thả vài phần.

Loáng thoáng, như có rất nhỏ thanh âm từ hậu viện Dục Hoa cung trong ngoạ thất truyền đến, lắng tai nghe kỹ, mọi người tại Yên Phù Cung đều nhận ra, đó là dâm mỹ hoan ái thanh âm, thủ vệ sắc mặt hơi đổi, Đạm Nguyệt Ngân phát ống tay áo, ngăn trở động tác muốn xoay người thông báo của hắn.

Đạm Nguyệt Ngân chậm rãi đi vào phòng ngủ, thấy Thu Dung nửa thân trần nằm tại trên giường, ngoại trừ hắn, không còn có người khác.

“Dung dung, chỉ có một mình người ở đây sao?” Đạm Nguyệt Ngân mỉm cười, vừa hữu ý vừa như vô ý lướt qua lưỡng tả hữu y thụ (*tử y phục*) . Chỉ cần có rất nhỏ khí tức, sẽ không người nào thoát được nhãn tình của hắn.

Thu Dung dịu dàng nói: “Đương nhiên chỉ có một mình ta, chẳng lẽ còn có người khác sao?”

Đạm Nguyệt Ngân thập phần sủng ái Thu Dung, nếu là bình thường,

nhất định nuông chiều Thu Dung vô luận Thu Dung làm gì, nhưng ngày hôm nay không biết vì sao có chút chán ghét.

Ông tay áo vung lên, y thụ (*tử đồ*) ứng thanh mở ra, bên trong ẩn núp nam tử thân thể xích lỏa đang lạnh run. Đạm Nguyệt Ngân lộ ra nụ cười cực kỳ châm chọc. Sự tình hôm nay thật đúng là nhiều, cái gì cần phát sinh đều xảy ra cả.

Thu Dung không nghĩ tới Đạm Nguyệt Ngân nhất điểm cũng không lưu tình, run lên, vội vàng nói: “Nguyệt Ngân, kỳ thực ta vẫn yêu người...”

Đạm Nguyệt Ngân hừ một tiếng: “Thật không?” Ngực, đã có chút cảm giác không

yên . Hắn phát hiện bản thân tuy biết Thu Dung cùng những người khác hoan ái, cũng không chút tức giận, thế nhưng khi biết quan hệ giữa Tần Trọng cùng Vân Nhược, chẳng lẽ lần thứ hai bị đả kích, nên không hề lưu ư?

Thu Dung thấy Đạm Nguyệt Ngân diện vô biểu tình, có chút hoảng hốt, nói: “Nguyệt Ngân, ta chỉ là... Ta rất muốn cùng người, thế nhưng người lại không... Sở dĩ ta tìm người khác...”

Đạm Nguyệt Ngân sắc mặt lãnh khốc, ống tay áo vung lên, nam tử tại y thụ óc vỡ tan, chết ngay lập tức.

“Thu Dung, người cho dù cùng bất luận kẻ nào quan hệ, cũng không nên làm tại Dục Hoa nội cung. Nghe thấy không?”

Thu Dung run rẩy một chút, không nghĩ tới Đạm Nguyệt Ngân tức giận lớn như vậy, chậm rãi cúi đầu.

Nơi này không được lưu người, tự có chỗ lưu người. Hắn mới không thèm sợ.

Đạm Nguyệt Ngân giận dữ ly khai Dục Hoa cung, tuy hấn tức giận nhưng ngược lại không rung động. Ngày trước nhìn lão cung chủ mang theo Thu Dung tiến nhập mật thất luyện công, nội tâm ghen tỵ như liệt diễm phần thiêu, hiện tại tựa hồ đã toàn bộ hư vô, không muốn gặp Thu Dung chỉ vì Thu Dung nói hôm nay hấn không muốn làm chuyện đó, khiến hấn tổn hao nhan diện.

Hoa khởi hồ, xuân phong chậm rãi thổi qua, nhưng không xua được cảm giác trong tâm. Trần trọc không dứt, hình dạng Tần Trọng trước khi chết, lúc này nghĩ đến, cũng không nghĩ như vậy nữa.

Y trước khi chết vẫn mình một câu, có hay không yêu y, không hiểu vì sao, lúc này vì ám dạ xuân phong (*gió xuân ban đêm*) thổi có chút huân huân dục túy (*hương rượu*), đau khổ bi thương vì một câu nói, uyển chuyển tại bên tai một lần lại một lần nhớ tới, triền miên bất biến ôn tồn thương cảm.

Đạm Nguyệt Ngân trước đây ví Tần Trọng khổ luyện dây dưa phiền không thể phiền hơn, bởi vậy tại giường liễu mạng dẫn vật y, làm cho y tử tâm tuyệt vọng, hiện tại y rốt cục đã chết, bản thân lại thấy có chút mờ mịt.

Bản thân và y đã kết thúc. Cũng chỉ có lúc kết thúc, mới có thể hồi tưởng lại toàn bộ mọi chuyện, kỳ thực y cũng không làm người ghét như thế. Lúc y sắp chết ta nên nói dối một lời làm y an tâm nhắm mắt, không nên làm cho y tuyệt vọng mà chết.

Đạm Nguyệt Ngân không muốn trở lại Dục Hoa cung, tại Hoa Khởi hồ bồi hồi không rời đi.

Lúc này đêm đã khuya, đệ tử Yên Phù Cung đã ngủ. Máy người đệ tử hầu hạ đều có ý muốn kề cận hấn, nhưng hấn không có hứng thú. Bảo bọn họ lui xuống.

Từ phía không ai. Gió nhẹ lùa qua bình hồ, lưu lại dư hương hoa Thể

Hồ. Thế Hồ vốn làm cho thanh tỉnh, nhưng thanh tỉnh quá sâu đậm, người sẽ tỉnh nguyện trầm tụy.

Nghĩ nhiều cũng vô dụng, người cũng đã chết. Nếu như mình buông ra một câu nói dối, nói không chừng lại tiếp tục dây dưa mãi không dứt. Nếu như Tần Trọng khi dẫn thân vào luân hồi quyết định kiếp sau tương ngộ, vậy có chút không ổn.

Đạm Nguyệt Ngân an ủi bản thân, an lòng vài phần, vừa nhắc mắt, đã ở ngoài cửa phòng Tần Trọng.

Nếu tạm thời không muốn đi gặp Thu Dung, ở tại chỗ này cả đêm cũng không ngại gì. Đạm Nguyệt Ngân vừa nghĩ đã bước vào phòng. Trong phòng một mảnh đen tối, Đạm Nguyệt Ngân dựa theo ký ức mà đi vào. Bên giường đặt một cái ghế, hé ra bàn, trên mặt bàn còn có một chậu hoa, cực kỳ xinh đẹp... Bông hoa mỹ lệ tràn ra hơn phân nửa bàn.

Hoa càng tuyệt mỹ, càng không có hương khí, loại hoa này hương thơm nhàn nhạt hầu như không người thấy.

Hiện tại hoa đã không còn, thấy có chút không quen. Nhưng trong không khí vẫn lưu lại hương hoa như có như không, lại lơ đãng nhớ trên người Tần Trọng cũng mang theo vị đạo như vậy, nhàn nhạt, có chút xa vời, trần trở khổ vị.

Ngày nào đó hỏi một chút xem hoa này là hoa gì, ở trong phòng dưỡng một chậu, tất nhiên sẽ khác biệt rất lớn.

Đạm Nguyệt Ngân tại trên giường nằm xuống. Giường của Tần Trọng luôn luôn thập phần sạch sẽ, cho dù vừa hoan ái, hãn ly khai một lát sau trở về, lại thanh khiết, người kia cho dù thân thể không khỏe, vẫn muốn bản thân cho thanh sạch, không nhiễm một hạt bụi.

Bất quá có một lần hăn tới, Vân Nhược cũng nằm trên giường. Đạm Nguyệt Ngân bất an giật mình, nghĩ muốn đem Vân Nhược ném khỏi giường.

Trên giường không còn giữ lại Tần Trọng khí tức, nói vậy đã tắt qua, chỉ có hăn một người cay đắng.

Đạm Nguyệt Ngân lòng thanh tĩnh, bất tri bất giác, nhất dạ vô mộng *(một đêm không mộng)* .

CHƯƠNG 4

Đạm Nguyệt Ngân cứ như vậy sinh hoạt bình thường. Mỗi ngày đến Thái Minh điện nghị sự, tại phụ cận Hoa Khởi hồ đi dạo một chút, thỉnh thoảng trở lại Dục Hoa cung thăm Thu Dung, nhưng không có ý tình gì.

Tứ phía Yên Phù Cung đã thiết lá chắn phòng vệ, chỉ cần Vân Trung Vũ tiến vào Yên Phù Cung nửa bước, hẳn sẽ bị phát hiện. Với năng lực hiện tại của Vân Trung Vũ, muốn khôi phục lại pháp lực như trước đã là rất khó, nói gì đến việc đánh bại Đạm Nguyệt Ngân.

Đạm Nguyệt Ngân mặc dù có lúc ngủ tại Dục Hoa cung, nhưng luôn luôn không ngủ được, chỉ khi chạy đến nơi Tần Trọng trụ trước đây mới có thể thấy an tâm. Thị nữ Tiểu Ngư nói nếu hẳn muốn ở chỗ này sẽ sai người đến chỉnh sửa lại, nhưng bị hẳn cự tuyệt.

Chỉnh qua rồi, sẽ không có loại khí tức này nữa.

Đạm Nguyệt Ngân tâm cả kinh, vốn cho rằng bản thân chỉ là nhất thời trầm mê mà thôi, qua vài ngày tự nhiên sẽ chuyển biến tốt đẹp, xem ra không được rồi. Nếu do loại hương hoa này làm bản thân nghĩ yên ổn, không bằng tìm một ít hoa này về trồng, không cần ở lại chỗ này.

Đạm Nguyệt Ngân đi tới Sương Tuyết lâu, một trong những bộ phận của Yên Phù Cung. Nơi này là Trầm Thủy đường, vô luận thủy lục hoa thảo các loại, tập tính ra sao đều được ghi chép nhất thanh nhị sở (*rõ ràng*). Trầm Thủy đường dùng hoa mộc phụ trợ tu luyện pháp thuật, bất đồng với các phân đường khác.

Ngoài cửa Sương Tuyết lâu nhất mảnh hoa hải (*biển hoa*), hoa nở tuy rực rỡ, thế nhưng lại không có loại giống với chậu hoa Tần Trọng đường, mơ hồ tồn tại có chút sợ hãi lại cuồng dại.

Đạm Nguyệt Ngân tránh bản thân không suy nghĩ về nam nhân kia, chậm rãi, từ thạch kính (*con đường đá*) tiến nhập Sương Tuyết lâu.

Trầm Thủy đường, đường chủ Đinh Như Ý từ lâu nhận được tin tức, tại nội môn nghênh tiếp, nghe Đạm Nguyệt Ngân miêu tả, trầm ngâm một lúc, nói: “Cung chủ nói có thể là Bàn Nhược hoa? Đóa hoa nở rộ thì rực rỡ loá mắt, hoa kỳ thậm trường (*thời gian hoa nở khá dài*), chừng nửa năm?”

“Không sai.”

“Khởi bâm cung chủ, thuộc hạ bất lực, thứ hoa này tuy có được ghi chép, nhưng không có phương pháp trồng, nên Trầm Thủy đường không có mầm hoa. Thứ hoa này độc tính quá nhiều, lượng ít thì có tác dụng lưu thông máu, hóa ứ chi công (*công dụng tan máu bầm*), lượng lớn thì có thể khiến người pháp lực tăng cường, nhưng người dùng cho dù là có dược thạch (*thuốc cùn kim châm cứu*) cứu chữa cũng không có tác dụng, đến cuối cùng đều do trúng độc mà bỏ mạng.”

Đạm Nguyệt Ngân lấy làm kinh hãi, nhìn chăm chăm Đinh Như Ý, nói: “Những người nói là sự thật?” Suy nghĩ, liền minh bạch, nhưng tâm ngoại trừ như ban đầu, không có cảm giác gì khác.

Hắn 3 năm trước đây dạy Tần Trọng tu luyện chi đạo, nhưng Tần Trọng tiến cảnh quá chậm, Đạm Nguyệt Ngân cũng bởi vì việc này không ít lần phát tiết trên người Tần Trọng. Đạm Nguyệt Ngân cũng biết mình quá cưỡng cầu, bản thân thiên tư cực cao, Tần Trọng cho dù cùng mình thiên tư giống nhau, tu luyện ít nhất cũng phải gần 20 năm, 3 năm ngắn ngủi căn bản là không có khả năng làm được, ai biết về sau y dĩ nhiên luyện thành.

Đạm Nguyệt Ngân không có hỏi vì sao, Tần Trọng cũng không nói, nghĩ không ra là vì ... loại độc hoa này.

Sỏa tử! (*đồ ngốc*), tu luyện cao như vậy có ích lợi gì, người cũng đã chết. Đạm Nguyệt Ngân dáng vẻ tươi cười, nhàn nhạt, tâm có chút khó chịu. Đinh Như Ý gật đầu, lệnh đệ tử đến Tàng kinh các lấy hoa phổ, mở ra hoa phổ, tìm được trang sách nói về Bàn Nhược hoa, bên trong còn có một đóa tiêu bản Bàn Nhược hoa, dùng lưỡng phiến băng mỏng kẹp lấy, hình thái lơ đãng mà xinh đẹp. Đinh Như Ý lấy ra tiêu bản, nói: “Cung chủ, thỉnh xem có đúng là hoa này hay không?” Tiêu bản sau khi ly khai trang sách, băng mỏng dần dần hóa thành thanh thủy, Đạm Nguyệt Ngân nhìn Bàn Nhược hoa chậm rãi nở rộ trên tay, mềm mại ướt át, chói mắt rực rỡ, mơ hồ như ngày xưa.

Đạm Nguyệt Ngân đột nhiên cảm thấy nhần tình có chút tổn thương, tử mi ôm đóa hoa để vào trong lòng, nhàn nhạt nói: “Nếu tra không được, vậy quên đi. Đinh đường chủ, cáo từ.” Đạm Nguyệt Ngân không đợi Đinh Như Ý phản ứng, đã đi ra ngoài môn Sương Tuyết lâu, cước bộ chậm rãi, tử y tung bay, thoáng chốc đã đi xa.

Đinh Như Ý ngơ ngác nhìn bóng lưng Đạm Nguyệt Ngân. Trong Sương Tuyết lâu, thảo mộc hoa đều là thế gian khó tìm, cung chủ cũng đã biết Bàn Nhược hoa hãn hữu, nghĩ không ra hãn lại không thêm để trong lòng. Nhưng ai bảo bọn hãn là thuộc hạ, có thể nói gì đây, chỉ có thể lần sau lại đi tìm.

Đinh Như Ý không thể làm gì đành để các đệ tử thu hồi hoa phổ, tìm phương pháp trồng Bàn Nhược hoa, tránh lần sau cung chủ thỉnh linh muốn tra lại một lần.

Đạm Nguyệt Ngân mê mang đi ra Sương Tuyết lâu, bên cạnh thị nữ thi lễ, thấy hãn có chút hoảng hốt, nhân tiện nói: “Cung chủ cẩn thận.”

Đạm Nguyệt Ngân tùy ý gật đầu, trầm ngâm một lúc, hỏi: “Tiểu Như, biết Tần Trọng táng ở nơi nào không?”

Người thị nữ tên Tiểu Nhứ không nghĩ tới hẳn hội nhớ tên mình, mặt hơi đỏ, suy nghĩ một chút, nói: “Cung chủ nói chính là Tần công tử. Ngày đó Vân công tử ôm hẳn đi tới hậu sơn. Chắc là táng ở bãi tha ma gần đó...” Nàng tại Hoa Khởi Các làm việc, tuy gặp qua Đạm Nguyệt Ngân, nam tử khiến cho người khác nhớ thương này, không nghĩ mình có cơ hội cùng nói chuyện, không khỏi khẩn trương.

Đạm Nguyệt Ngân ngửa đầu nhìn mông mông thiên không, vài điểm thương vân, che khuất thái dương, tâm không khỏi trầm xuống. Bỗng hoảng hốt, nghĩ tới ngày ấy tại Hoa Khởi Các, mình mang theo Thu Dung ly khai, để y một người nằm trên đất, y hỏi hẳn có hay không yêu y, bản thân quay đầu nhìn nhưng không trả lời.

Lúc đó y cúi đầu nói một câu, đã cách khá xa, y khí tức lại yếu ớt, nghe không được rõ ràng.

Đạm Nguyệt Ngân nắm lấy vai Tiểu Nhứ, gấp gáp nói: ” Ngày đó tại Hoa Khởi Các, Tiểu Nhứ ngươi nói cho ta biết, Tần công tử trước khi chết rốt cuộc đã nói câu gì?”

Tiểu Nhứ bị động tác của Đạm Nguyệt Ngân làm hoảng sợ, gương mặt càng lúc càng hồng, e thẹn cúi thấp đầu, nỗ lực nhớ lại cảnh tượng hôm đó: “Hẳn nói, hẳn nguyện bỏ đi cả đời, chỉ cần cung chủ hạnh phúc, kiếp sau kiếp sau nữa không muốn tái kiến cung chủ.”

Phảng phất tính thiên phích lịch (*sấm sét giữa trời quang*), Đạm Nguyệt Ngân ngây người, thấp giọng lập lại: “Hẳn nói, hẳn không bao giờ nguyện nhìn thấy ta sao?”

Tiểu Nhứ bị biểu tình trắng bệch đáng sợ của hẳn làm cả người đều không dám nhúc nhích, hầu như muốn khóc: “Đúng... Đúng vậy... Cung chủ, người thả ta đi...”

Đạm Nguyệt Ngân buông lỏng tay, tâm đột nhiên hư vô, không có nơi để dựa vào, đầu óc trống rỗng, hoàn toàn nghe không hiểu ý tứ của Tiểu Nhứ,

kinh ngạc nhìn Tiểu Nhứ như lần đầu tiên nhận thức, nháy nháy mắt, thì thào nói : “Hắn nói, kiếp sau kiếp sau cũng không muốn gặp lại ta sao?”

Thế gian luân chuyển đời này đến đời khác, sớm muộn gì sẽ có ngày gặp lại, nói không tái kiến, chính là không vào luân hồi, hòa tan vào thế gian hướng tới hư vô. Y không muốn thấy ta, cho nên trọn đời buông tha.

Tiểu Nhứ bị biểu tình kinh khủng của hắn dọa sợ, hét lên một tiếng, xoay người bỏ chạy.

Đạm Nguyệt Ngân thấy Tiểu Nhứ ly khai mới phản ứng, đã biết thất thố, hít sâu một hơi muốn chính mình tỉnh táo lại. Hắn biết phản ứng của bản thân đã vượt qua thường quy, phải trấn định xuống, chỉ là Tân Trọng mà thôi, y rời đi đối với bản thân không có gì tổn thất, đã đoạt được Yên Phù Cung cung chủ vị. Sau này còn có rất nhiều người có thể dùng, không có gì cần phải quan tâm... Chỉ cần vượt qua đoạn thời gian này, sẽ không phải khổ sở nữa...

Khổ sở? Lẽ nào bản thân là đang khổ sở sao?

Hắn nhẹ nhàng sờ sờ mặt mình, đều là nước.

Trời mưa ?

Hắn ngẩng đầu nhìn vài điểm thương vân, tuy rằng âm u nặng trĩu, nhưng không có dấu hiệu hạ vũ.

Đạm Nguyệt Ngân mờ mịt đi tới hướng hậu sơn.

Tâm có thanh âm nhẹ nhàng nói với bản thân, muốn chính mình nghe y nói, không bao giờ ... nữa gặp lại.

Tính ra đã 6 ngày , khi đào lên có lẽ bắt đầu phân hủy rồi.

Đạm Nguyệt Ngân đỡ dẫn nghĩ, ngón tay trường tiểu như bạch ngọc thật sâu khảm vào bùn đất.

Trên hậu sơn nơi nơi là phần mộ vô chủ, Vân Nhược quyết không nói cho hẳn táng tại nơi nào, hẳn cũng không muốn cho người khác biết hẳn thật sâu quyển luyện Tần Trọng đến nước này. Pháp thuật có thể đào khai bùn đất song cũng sẽ hư hao thi thể, chỉ có cẩn thận từng chút từng chút đào .

Đạm Nguyệt Ngân đã quên có thể dùng cuốc, ngón tay thật sâu cắm xuống, kéo xuống bùn đất trên phần mộ. Ngôi mộ thứ nhất bên trong là bạch cốt ; ngôi mộ thứ hai trong quan tài là nữ tử; ngôi thứ 3; ngôi thứ 4... Đạm Nguyệt Ngân đầu ngón tay đã xây xước chảy máu, nhưng vẫn chưa phát hiện ra, chỉ là một lần lại một lần đem phần mộ oạt khai.

Đào đến ngôi mộ thứ 11 sau lớp bùn đất là một nam nhân. Đạm Nguyệt Ngân không dám nhìn thẳng vào mặt của người này, chăm chú ôm chặt nam nhân thi thể băng lãnh, chẳng biết qua bao lâu, Đạm Nguyệt Ngân lau khô khuôn mặt của thi thể, lần thứ hai tuyệt vọng , Đạm Nguyệt Ngân đẩy thi thể ra, thân thể chao đảo đứng dậy hướng phía trước đi đến.

Đều không phải, đều không phải...

Đạm Nguyệt Ngân mờ mịt nghĩ, phía sau hẳn đã thất linh bát lạc (*tán loạn lung tung*) , tất cả đều là những ngôi mộ bị bới tung lên.

Lúc này trời đã mờ sáng, bàng bạc quang mang chiếu hậu sơn, hoang thảo đung đưa trong gió, dĩ nhiên có chút bi thương của tuổi xế chiều.

Đạm Nguyệt Ngân nhìn mộ phần dưới chân, thân thủ muốn tiếp tục đào bới, một tiếng thét chói tai bỗng nhiên vang lên: “Cung chủ, người... Người làm gì? Sao, sao lại có nhiều phần mộ bị...”

Thị nữ Tiểu Ngư, một trong những thị nữ hầu hạ Đạm Nguyệt Ngân, thấy

Đạm Nguyệt Ngân cả đêm hình bóng không gặp, biết là xảy ra chuyện. Sáng sớm liền đi chung quanh tìm người, không dám nghỉ tại hậu sơn mộ phần thấy được thân ảnh Đạm Nguyệt Ngân. Lúc này Đạm Nguyệt Ngân hai tay đều là huyết ô, thần tình vẫn như cũ trầm tĩnh, mỹ lệ nhân thần nhẹ nhàng chăm chú, có thể làm cho kẻ khác thất hồn lạc phách.

Đạm Nguyệt Ngân thấy Tiểu Ngư, thần sắc vẫn thập phần ung dung, thản nhiên nói: “Không có gì, người kêu Yên Phù Cung đệ tử đến đây, đem thi thể Tần Trọng đào ra. Không có sự cho phép của ta, ai cũng không được hạ táng.”

Tiểu Ngư khúm núm lên tiếng trả lời lui ra, nghĩ thầm Tần Trọng sinh tiền nhất định là đối cung chủ không phải, nếu không tại sao chết rồi còn bị hãm oạt phần (*đào mộ*) .

Tiểu Ngư muốn ly khai, Đạm Nguyệt Ngân bỗng nhiên phát thủ dừng lại, nói: “Đừng để Vân Nhược biết.”

Tiểu Ngư trong lòng tràn đầy nghi vấn, nhưng cũng không dám hỏi nhiều. Sắc trời đã sáng tỏ, Đạm Nguyệt Ngân trực tiếp đi Thái Minh điện nghị sự, sự tình đều đã xử lý xong xuôi, đệ tử đến hậu sơn oạt phần đã trở về phục mệnh, phần mộ tại hậu sơn đều đã oạt qua, phát hiện thi thể Tần Trọng không có. Có người nói thấy người Hắc Trạch đường hay tới hậu sơn đạo thi, sợ là đã bị bọn họ trộm đi.

Đạm Nguyệt Ngân vừa nghe, chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, tinh thần gần như không thể thanh tỉnh. Nghĩ không ra nhất thời vô ý, thi thể người kia đều không bảo vệ được.

Đạm Nguyệt Ngân lập tức triệt để thanh tra việc này, trượng tể (*đánh bằng trượng*) đánh chết không ít người mới có người chịu nói ra chân tướng. Nguyên lai bọn họ bị Hắc Trạch đường sứ giả Bùi Tư Nhất sai đến hậu sơn đạo thi.

Bùi Tư Nhất cuống quýt xuống thỉnh tội, trên mặt mồ hôi lạnh chảy

ròng rỗng: “Cung chủ tha mạng. Thuộc hạ nhất thời mê muội mới có thể như vậy...” Hãn vốn cho rằng Đạm Nguyệt Ngân quyết không để ý việc này, mới dám trộm đi thi thể Tần Trọng, không ngờ Đạm Nguyệt Ngân không nói gì lại muốn oạt phần, liên thanh nói, “Cung chủ tha mạng, thuộc hạ tưởng Tần công tử thoát nhìn hơi thở còn thoi thóp, thế nên... nghĩ có thể còn cứu được, nhưng trên đường bị người khác cướp đi...”

Đạm Nguyệt Ngân nắm chặt chiếc tách trong tay, ngón tay lưu lại đạm hồng sắc huyết tích, nhẹ nhàng nói: “Bị ai cướp đi?”

Đạm Nguyệt Ngân càng tức giận, thanh âm sẽ càng nhẹ, Bùi Tư Nhất sợ đến liên tục dập đầu nói: “Là Thu Dung công tử, hãn nói nhất định phải lấy thi thể đi xem, thuộc hạ không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là...”

Thu Dung! Đạm Nguyệt Ngân tâm cả kinh, Thu Dung muốn thi thể làm gì? Đạm Nguyệt Ngân toàn thân phát lạnh, âm trầm nói: “Bùi Tư Nhất, người có đối với thi thể bất kính hay không?”

Đệ tử Hắc Trạch đường tự nhiên không phải vô cớ đạo thi, nhưng Bùi Tư Nhất thấy Đạm Nguyệt Ngân tức giận như vậy liền biết việc này không phải chuyện đùa, nghìn vạn lần không thể thừa nhận, nên mới hoang ngôn, nhưng hoang ngôn việc này không thể lừa gạt Đạm Nguyệt Ngân, đành đáp: “Thuộc hạ vạn lần không dám!”

Đạm Nguyệt Ngân nói: “Người nào có liên quan, giống nhau đánh một trăm trượng.”

Đạm Nguyệt Ngân xuất môn, tâm không muốn thừa nhận, cũng không nghĩ thừa nhận thân thể người kia đã bị bao nhiêu người dâm loạn qua, cả người không tự chủ được run lên.

Thật khổ sở... Thế nào hội khó chịu như vậy? Hãn mơ mơ màng màng đi

tới, tâm như nứt ra từng mảng, rồi lại không biết là cảm giác gì. Chỉ có hãn có thể khi dễ người kia, người khác không thể chạm y dù một cọng tóc, ngay cả chính bản thân y cũng không thể... Thế nào lại biến thành như vậy?

Ta làm y bị nhiều người như vậy chạm qua.

Thống khổ nói không nên lời, trong lòng như bị đao cắt. Nếu như tái kiến người kia, quyết sẽ không khiến y đơn giản chết đi. Ta muốn y sống, vĩnh viễn ở bên mình, cho dù là chết, cũng không thể ly khai.

Đạm Nguyệt Ngân nắm chặt thủ tâm, móng tay khảm vào da thịt.

Đảo mắt đã tới Dục Hoa cung, người đi theo phía sau hãn không dám tiến nhập Dục Hoa cung, chỉ có thể chờ tại bên ngoài. Đạm Nguyệt Ngân không cho kinh động Thu Dung, hãn phải biết Thu Dung lấy thi thể Tần Trọng đi làm cái gì.

Tuy tâm đã mơ hồ có đáp án, nhưng Đạm Nguyệt Ngân tuyệt đối không tin sự thật đang diễn ra trước mắt.

Đây là một bức xuân cung đồ yêu diễm tuyệt mỹ, sa trướng rủ xuống, trắng nõn yếu điệu thân thể tại một thân thể khác trừu cảm, thân thể dưới hạ thân vô lực đầu buông xuống, phảng phất đã buông tha tất cả chống cự, như là toàn bộ nỗ lực sau cùng đều là vô vọng.

Đạm Nguyệt Ngân tay run lên đẩy ra sa trướng, trước mắt tràng cảnh rõ ràng dâm mỹ tới cực điểm.

Tần Trọng nhãn thần khép chặt, thân thể bị Hắc Trạch đường bí chế thủy dịch chống phân huỷ ngâm qua có loại nhàn nhạt thanh hương, thần tình thập phần an tường, phảng phất chưa từng kinh lịch quá điều gì, nhưng hạ thân lại là nhất mảnh hỗn độn, huyết khẩu chỗ đùn trong lộ ra bạch trọc dịch thể.

Thu Dung lúc này mới phát hiện Đạm Nguyệt Ngân đã lâu không thấy, đang đứng bên giường nhìn mình. Cả người chấn động, thần tình lại không chút sợ hãi, chậm rãi khoác y phục, chỉnh lý xiêm y, ngẩng đầu nhìn hướng Đạm Nguyệt Ngân, yếu ớt nở nụ cười.

“Nguyệt Ngân, sao ngươi lại tới đây?”

Thu Dung bị Đạm Nguyệt Ngân phát hiện cùng người khác trên giường, cũng biết dù Đạm Nguyệt Ngân không trở về Dục Hoa cung, nhưng hẳn cũng không thể đem người vào Dục Hoa cung. Hẳn không muốn buông tha bao năm khổ công, vài ngày trước tại phụ cận Hắc Trạch đường thấy có người dùng thi thể luyện công, tự động tâm. Thi thể không có bất luận cái gì tiếng động cùng hơi ấm, Đạm Nguyệt Ngân cho dù thuật pháp cao cường cũng sẽ không phát giác thi thể giấu ở Dục Hoa cung. Lấy danh nghĩa Tần Trọng là thị vệ của Đạm Nguyệt Ngân không thể để bọn họ lãng nhục, đem Tần Trọng mang về Dục Hoa cung.

Mấy ngày nay Đạm Nguyệt Ngân không ở trong cung, Thu Dung cũng buông lỏng cảnh giác, cho rằng Đạm Nguyệt Ngân gần nhất sẽ không quay về Dục Hoa cung, không ngờ Đạm Nguyệt Ngân bỗng nhiên xông vào.

“Đây là Dục Hoa cung, ta ví sao không thể tới?” Đạm Nguyệt Ngân thản nhiên nhìn Thu Dung, biểu tình cực kì bình tĩnh. Nhìn người mình yêu cùng thi thể là người yêu mình cùng một chỗ, tâm không có một chút ghen tỵ, trong lòng lại dâng lên cảm giác thương tâm.

Thu Dung ngẩn ra, lại nở nụ cười, ôn nhu nói: “Nguyệt Ngân, ngươi muốn biết cái gì? Vì sao không hỏi? Chỉ cần ngươi hỏi, ta sẽ nói cho ngươi, ngươi không dám hỏi, có phải bởi vì tâm còn yêu ta?”

Đạm Nguyệt Ngân không nói gì, vốn muốn hỏi, Thu Dung có yêu hẳn hay không, nhưng xem ra không cần hỏi. Kỳ quái chính là tâm không có cảm

giác khổ sở, lẽ nào thực sự 3 năm qua thay đổi nhiều thứ, đã hoàn toàn không thể trở lại như ban đầu?

Đạm Nguyệt Ngân nói: “Dung Dung, người đi đi, ta không muốn nhìn thấy người nữa.”

Thu Dung có chút giật mình, hấn cho rằng Đạm Nguyệt Ngân sẽ hận hấn, nhưng vẫn lưu hấn, không nghĩ tới sẽ đuổi hấn đi. Đạm Nguyệt Ngân thần tính thập phần lãnh đạm, cho dù cầu xin cũng chỉ thêm mất tôn nghiêm. Hấn lạnh lùng nở nụ cười, phi nhất kiện ngoại sam xuất môn.

Trong phòng chỉ có Đạm Nguyệt Ngân. Nhìn trên giường thi thể Tần Trọng tùy ý bị để qua một bên như búp bê vải bị tàn phá, đầu nghiêng về một phía, sợi tóc tán loạn, lại có vẻ thật nhu thuận. Đạm Nguyệt Ngân đứng hồi lâu, chậm rãi tiến tới, vuốt ve sợi tóc của y, hôn lên trán y, nhất trận băng lương.

Nhãn thần từng tha thiết nhìn hấn, đã không thể lần nữa mở mắt. Đôi môi bạch sắc phảng phất như nổi lên một tầng sương giá. Nhìn kỹ có thể nhìn ra trước khi chết phảng phất từ khóe môi một nụ cười tự giấu lại thương cảm.

Đạm Nguyệt Ngân bỗng nhiên đem thi thể gắt gao ôm vào trong ngực, lẩm bẩm: “Ta không cho người chết, người liền không thể chết được... Người là của ta, người duy nhất là thuộc về ta...” Tại mật thất người khác không thể vào, thanh âm của Đạm Nguyệt Ngân biến đổi ngay chính hấn cũng phát giác, bỗng nhiên ngừng lại.

Sai rồi, không phải như thế. Mình nên đuổi theo không cho Thu Dung ly khai, không nên ở chỗ này, vì một người đã chết mà xuất ra thanh âm ghen ngào.

Tất cả lý trí từng tồn tại, nhưng lại bị thay đổi trong nháy mắt, tựa như nhất điều kinh lôi liệt hưởng (*sấm sét lôi điện giữa trời*), bỗng nhiên thay đổi, ngay cả bản thân cũng không nhận ra.

Chỉ có Tần Trọng phục sinh mới có thể giải khai bí mật này. Trên thi thể có độc tính của Bàn Nhược hoa cùng độc thủy chống phân huỷ, cho dù chiêu

hồn cũng không thể để hồn phách phụ thân, chỉ khi bài trừ độc tính trên thân thể, lại dùng Định hồn đan của Thanh Tu Vô Tâm phái hồi hồn.

Bấm tay tính ra, ly thất nhật chi kỳ ạn có vài canh giờ, hồn phách còn không tiêu tán, chỉ cần lập tức khai đàn làm phép, chiêu tập hồn phách, đem hồn phách chưa tiến nhập luân hồi gọi trở về. Cho dù hồn phách đã chuyển thể vi nhân, cũng có thể đoán ra đầu thai phương vị.

Trong lòng thân thể lạnh như băng tuyết, Đạm Nguyệt Ngân hoàn toàn không có cảm giác, gắt gao ôm trong ngực, chậm rãi đi ra mật thất, chuẩn bị khai đàn chiêu hồn, đông đảo đệ tử hai mặt nhìn nhau, mạng người thiên định, chiêu hồn là nghịch thiên, tất sẽ lọt vào thiên khiển (*trời phạt*). Có người tiến lên muốn phản đối, lại bị Đạm Nguyệt Ngân quát bảo lui ra.

Hắn không sợ thiên khiển, tin tưởng rằng mệnh là do chính mình nắm lấy, chỉ cần nỗ lực, có thể chiến thắng tất cả.

Bạch sắc chiêu hồn tại trời đêm phiêu diêu, đàn đã lập xong, Đạm Nguyệt Ngân chậm rãi đi lên bậc thang. Nội phòng hương tây nam đã thiết lập thành túi thu hồn, ngoại trừ cánh cửa ngoại diện đều dán Tỏa hồn phù, chỉ cần hồn phách tiến nhập nội phòng, liền tự động khép lại. Đạm Nguyệt Ngân đem thi thể đặt ở đàn thượng, lấy ngày sinh tháng đẻ của Tần Trọng dùng chu sa vẽ trên hoàng chỉ (*giấy màu vàng*), lưỡng chỉ (*2 ngón tay*) ngưng tụ chân khí, trong nháy mắt” nhất khẩu trường kiếm tại thủ, hoạch phá trường không hắc dạ” (*một kiếm múa ra như ánh sáng rạch nát đêm đen*).

Phảng phất thiểm điện sáng ngời chiếu rọi toàn bộ chân trời, hoàng chỉ nhẹ nhàng lay động bay đến không trung, trong giây lát bốc cháy.

Đạm Nguyệt Ngân nhất thân tử y, tuyệt lệ tư dung hiện ra một nụ cười khê, càng phát ra kinh tâm động phách mỹ lệ.

Hoàng chỉ có thể tự động thiêu đốt, hiển nhiên Sư Hồn Đại Pháp đã có hiệu quả, Đạm Nguyệt Ngân đem thi thể đặt trên bạch ngọc quan tại Yên Phù Cung cấm địa, dùng thuật niêm phong, đi tới mật thất.

Ngoại diện mật thất dán đầy hoàng phù, chỉ cần hoàng phù không rơi, hồn phách vào mật thất sẽ không thể chạy thoát. Tuy không thể tồn tại lâu, nhưng trong khoảng thời gian ngắn tìm không được pháp khí, chỉ có thể làm như vậy.

Nội phòng hắc ám, Đạm Nguyệt Ngân tay cầm minh đăng, chậm rãi đi vào, chiếu sáng toàn bộ nội thất.

Bên trong nội phòng hắc ám, đứng một bóng nam tử vận thường y màu lam đã cũ, theo phương hướng của Đạm Nguyệt Ngân, chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt, nhãn giác tế trường (*khóe mắt dài nhỏ*), thần tình thập phần bình tĩnh. Dưới ánh sáng vàng rực rỡ của trường minh đăng đang chiếu rọi lên bóng người ấy, vẻ nhu hoà hiện lên không gì sánh bằng.

Hồn phách không có pháp lực, có thể nhìn thấy, nhưng không thể chạm vào thực thể. Huống hồ âm dương tương cách, hãn tiếp cận, đối với hồn phách sẽ có áp lực rất lớn.

Đạm Nguyệt Ngân trước người kia dừng lại cách 3 bước chân, lộ ra tiểu dung tối tự tin mỹ lệ, cúi đầu nói: “Tần Trọng, chúng ta lại thấy mặt.”

Người kia nghe được hãn nói, chậm rãi quay đầu, trên mặt lộ ra biểu tình mê vông: “Người gọi ta sao?”

“Người... Người nói cái gì?” Đạm Nguyệt Ngân nghe được thanh âm chính mình đang nói, hoàn toàn cứng ngắt...y quên? Y quên sao?

Đạm Nguyệt Ngân tiến lên một bước, bắt lấy vai Tần Trọng, nhưng bắt vào

chỉ là khoảng không, cả kinh ngạc nhìn Tần Trọng. Tần Trọng sắc mặt bình tĩnh, nói: “Ta đã quên ta là ai, cũng không biết vì sao lại ở chỗ này, không biết người có thể nói cho ta hay không?”

Y chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Đạm Nguyệt Ngân liếc mắt, khoảng khắc lại tưởng chừng như dài cả một đời, Đạm Nguyệt Ngân chăm chú theo dõi nhân thần của y, muốn xem thấu nội tâm y.

“Không nên gạt ta! Nếu như người quên, đã sớm chuyển thế, có thể nào còn bị ta chiêu hồi tam hồn lục phách?” Đạm Nguyệt Ngân lộ ra tia lãnh khốc tươi cười, muốn lừa dối hẳn, thực sự là si tâm vọng tưởng.

“Chuyển thế? Vì sao muốn chuyển thế?” Y thần tình như là nghe được nhưng không hiểu được, bình tĩnh nhìn Đạm Nguyệt Ngân.

“Tần Trọng, người ví sao muốn giả dạng không nhận ra ta? Người không phải yêu ta sao? Ban đầu ta đuổi người thế nào, người cũng không đi, hiện tại lại giả dạng không nhận ra ta?” Biểu tình của Đạm Nguyệt Ngân hơi nhăn nhó, tâm có loại không hiểu hoảng loạn, hẳn không nghĩ tới tìm được hồn phách, Tần Trọng cũng không thừa nhận. Nếu như vậy, cho dù dùng bạch ngọc quan giải độc tính trên thi thể, tìm được Định hồn đan, hồn phách lại không chịu tiến nhập thi thể, cũng không có cách nào hồi hồn.

Tần Trọng đậy mắt hiện ra một tia gợn sóng, nhưng ngay lập tức bình tĩnh, thản nhiên nói: “Ta không biết người đang nói gì, người ở đây thật là khó chịu, ta phải đi, cáo từ.” Y nói xong, chậm rãi hướng ngoài cửa đi đến, Đạm Nguyệt Ngân cũng không ngăn y, biểu tình âm lãnh lộ ra một tia tiêu ý trả thù. Quả nhiên tay Tần Trọng đụng tới cửa liền không tự chủ được co rúm lại, trên cửa có Tỏa hồn phù, y vẫn cố gắng gia tăng khí lực, nỗ lực khai môn. Nhưng lưỡng phiến môn (*hai cánh cửa*) đối với y mà nói như thiêu hồng thiết bản (*sắt bị nung nóng*), y kêu lên một tiếng đau đớn, chậm rãi trượt chân ngã xuống đất, trên mặt đất nhú mi giãy dụa.

Đau quá! Đạm Nguyệt Ngân thấy y trượt chân, tâm bỗng nhiên có cảm giác tê dại đi. Gần như chỉ một bước đã tiến tới trước mặt y, nhưng phát hiện bản thân không có biện pháp nâng y dậy, thậm chí ngay cả chạm cũng không làm được. Cho dù... Cho dù nghĩ muốn ôn nhu với y cũng không làm được.

Đạm Nguyệt Ngân nhìn Tần Trọng nhãn thần nhăm chặt, vẻ mặt thống khổ, bỗng nhiên phát hiện bản thân không phải không làm gì được... Trước đây hẳn thấy Tần Trọng biểu tình suy yếu, sẽ không tự chủ được có cảm giác thương tiếc, hẳn cũng chỉ khi dẫn vật Tần Trọng mới có loại ôn tồn như lúc đối đãi Thu Dung. Nhưng hiện tại tất cả đều đã thay đổi, vượt qua hẳn năm giữ, ngay cả chạm tới y cũng khó như vậy.

“Người... Người có thể đứng lên không?” Đạm Nguyệt Ngân kiệt lực bình tĩnh tâm tình của mình, cúi đầu nói. Nếu như tối hôm nay không có chiêu hồn, có thể hẳn cả đời đều không có cách nào đối xử y hảo. Hẳn thấy may mắn, may mắn khi hẳn vẫn chưa minh bạch cảm tình của mình, sự tình còn có thể vẫn hồi.

Tần Trọng khước miệng co rút, không nói gì. Y đích thật là không quên, nhưng cái chết làm y minh bạch rất nhiều thứ, có một số việc không có cách nào cưỡng cầu, cũng không nên dây dưa không tha, chậm chạp không chuyển thể đầu thai, cũng chỉ vì không muốn lại một lần nữa sai lầm mà thôi. Bản thân là xuân nhân (*kẻ ngốc*), nếu như chuyển thể, nói không chừng tất cả quên đi, một lần nữa lại sai lầm.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Đạm Nguyệt Ngân, nụ cười như xuân phong yên vũ kinh tán thần trí của hẳn, y bắt đầu không thể tự kiềm chế bản thân yêu người ấy điên cuồng, nhưng nếu kiếp sau quên đi giáo huấn, rất khó nói sẽ không mắc sai lầm. Tượng y loại này ngu ngốc hồn phi phách tán mới là ứng hữu nghiêm phạt.

Huyệt mộ nhất thiên, hồn phách đã tản, vốn cho rằng tại thiên tế chi ngoại phiêu du, dần dần tán thành yên vụ, ai biết bị một đạo kinh lôi thu hồi hồn phách, y lại trở về bên người Đạm Nguyệt Ngân. Lúc này y nhìn người kia, đã vô cùng thanh tỉnh, người kia đối với mình, ngoại trừ vô tình lợi dụng, cũng chỉ tàn nhẫn dẫn vật mà thôi.

Hiện tại người ấy lại tìm y về, đại khái cũng chỉ là nghĩ lần thứ hai lợi dụng. Tần Trọng tự giễu cười. Đã... không còn khả năng nữa, một lần sống, từ lâu đều đã dâng tặng không chừa lại gì, y không muốn lại nhìn thấy người ấy, cũng không nghĩ nghe người ấy nói.

Tần Trọng giãy dụa, chậm rãi từ trên mặt đất đứng lên, đứng thẳng thân thể, lại khai môn. Đạm Nguyệt Ngân không thể đựng đến y, tự nhiên cũng không thể ngăn cản loại hành vi ngu ngốc này, chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn y nỗ lực làm chuyện vô vọng, tâm như bị nhất thanh đao chậm rãi thiết cắt, đau nhức đến vô lực.

“Được rồi! Tần Trọng, người tốt cuộc muốn ta thế nào đối với người, người mới thoả mãn, người nói đi!”

Mắt thấy Tần Trọng bị pháp lực trên tòa hồn phù tổn thương chỉ có thể nằm trên mặt đất quằn quại, nhưng vẫn nỗ lực khai môn. Đạm Nguyệt Ngân không thể xem tiếp, ống tay áo vung lên, Tần Trọng tựa như yên vụ bị thổi tách khỏi cánh cửa. Đạm Nguyệt Ngân cả kinh, lúc này mới nghĩ đến Tần Trọng hoàn toàn không có pháp lực, so với người bình thường còn kém hơn, chỉ là nho nhỏ thủ áo đều làm y thống khổ, không khỏi ngây người.

Ta thế nào đối với y không cần thận. Đạm Nguyệt Ngân thấy Tần Trọng trên mặt đất thống khổ xoay chuyển, nhưng căn môi không rên rỉ, tâm không khỏi lại đau đớn bi ai.

Không qua bao lâu, Tần Trọng mới dựng thanh âm run rẩy nói: “Ta đều không phải... Người nói người kia, người buông tha ta đi, ta van cầu người, người thả ta đi!” Chỉ cầu Đạm Nguyệt Ngân nghĩ tới cảm tình của y ngày

xưa đối với hắn, không nên lại lợi dụng y. Tuy rằng đi theo bên người hắn nhiều năm, nhưng bản thân chưa từng cầu xin hắn, chỉ có lúc này đây.

“Tần Trọng, người trở về, trở lại bên ta được chứ, chỉ cần người trở về, ta sẽ hảo hảo đối với người.” Đạm Nguyệt Ngân hết sức ôn nhu nói. Tuy không thể khẳng định tình cảm của bản thân, nhưng hắn biết, đối xử tốt với y là bản thân có khả năng làm được.

Lúc này tỏa hồn phù gây thương tổn đã dần dần chậm lại, Tần Trọng nỗ lực chậm rãi đứng dậy, cũng không thể làm được, chỉ có thể phục trên mặt đất, nhẹ nhàng nói: “Người muốn tìm, là một người đã chết. Hắn nếu đã chết, có điều gì, người cũng nên buông tha. Cớ sao còn quấy nhiễu hắn hồn phách bất an?”

Đạm Nguyệt Ngân thấy y vô pháp nhúc nhích, cũng không thể lại chạm vào phiến môn dán đầy phù chú, tâm vài phần yên ổn, nhưng bởi vì y vô lực mà tâm lại thương tiếc không thôi. Hắn chưa bao giờ biết, bản thân như thế nào lại có thể yêu thương một người thành cái dạng này. Tuy rằng đối với Thu Dung tốt, cũng tràn ngập dự vọng hoan ái ngọt ngào, nhưng không giống như vậy, hầu như đem toàn bộ tâm của hắn buộc chặt lại.

“Người rõ ràng là hắn, người ví sao không thừa nhận? Lẽ nào người cho là nói những lời mê hoặc này, ta sẽ bị lừa sao? Tần Trọng, người tưởng có thể lừa gạt ta, dù lưỡng bách niên(200 năm) cũng không có khả năng.” Đạm Nguyệt Ngân cười nhạt, tâm tình có vài phần sung sướng. Thanh âm của Tần Trọng, nếu tỉ mỉ lắng nghe sẽ thấy cực kỳ ôn nhu triền miên, tuy nghe ra chút nhàn nhạt vô tình, nhưng hết lần này tới lần khác từ thanh âm bình thản xuôi tai thấy được từ hoan mà ôn nhu.

“Người tìm được hắn, muốn hắn thừa nhận, lại có cái gì... ý nghĩa?” Tần Trọng đã hoàn toàn không có khí lực, thanh âm sau cùng có chút thờ đốc. Y phục trên mặt đất, thấy không rõ thần sắc là gì, Đạm Nguyệt Ngân bỗng nhiên có loại muốn nhìn đến biểu tình gắng sức nhưng lại khổ nỗi vô lực, quần bách của y.

Đạm Nguyệt Ngân nhin không được nhẹ nhàng đến gần bên người y, ngồi xuống. Tâm có cảm giác ôn nhu không thể nói ra, thầm nghĩ... Đưa y nhẹ nhàng ôm vào trong ngực, hôn lên môi y, nụ hôn không chứa một tia dục vọng nào.

Lúc này Tần Trọng nỗ lực nâng thân thể đứng dậy, vừa nhắc đầu, diện dung tuyệt mỹ Đạm Nguyệt Ngân cách xa nhau bất quá chỉ có 1 tấc, biểu tình trên mặt Đạm Nguyệt Ngân cổ quái nói không nên lời, nhãn thần tha thiết nhìn y.

“Tần Trọng, hồi hồn đi. Chỉ cần ngươi hồi hồn, ta sẽ hảo hảo đối với ngươi.”

Tần Trọng ngẩn người, lộ ra một nụ cười khổ, cúi đầu nói: “Ngươi nhận sai người.”

Hai người rơi vào một trận giằng co ngăn ngủi .

Đạm Nguyệt Ngân sắc mặt dần dần trở nên thập phần khó coi, nói: “Ngươi không đáp ứng?”

Hắn mỗi lần Tần Trọng không nguyện ý thì sẽ như vậy, hắn cũng vẫn dung túng y, mặc kệ y cầu xin hay chờ đợi. Thế nhưng, chung quy đều một ngày một đêm mới kết thúc. Tần Trọng lắc đầu, thấp giọng nói: “Ta không phải người kia, tự nhiên không thể đáp ứng ngươi.”

Đạm Nguyệt Ngân không thềm nhắc lại, đứng dậy, chuyển thân hướng ngoại môn đi đến.

CHƯƠNG 5

i

Ngày lại ngày trôi qua.

Tại mật thất ánh sáng mặt trời không thể chiếu tới, mỗi ngày Đạm Nguyệt Ngân đều đến một khoảng thời gian nhất định, sau lại nổi giận đùng đùng ly khai. Tuy rằng mật thất trống rỗng buồn chán, những lúc Đạm Nguyệt Ngân không có mặt khiến y trải qua dễ dàng hơn, không cần đối mặt với hãn, không cần quay lại khoảng thời gian mà mỗi lần nhớ tới giống như một ác mộng kinh hoàng.

Tại Yên Phù Cung người hơn y nơi nào cũng có, Đạm Nguyệt Ngân tìm đại một người cũng so với y cường mạnh hơn. Trước đây y si tâm vọng tưởng, mong muốn hãn dành cho mình chút tình cảm, may là Đạm Nguyệt Ngân trước lúc y chết làm cho y kinh tỉnh khỏi giấc mộng viễn vông. Bản thân cũng chưa từng hận hãn, bởi vì từ lúc bắt đầu hãn chưa từng lừa dối mình. Nguyên vọng ban đầu ở cạnh hãn cũng chỉ vì muốn hãn hạnh phúc, chỉ cần hãn hạnh phúc là đủ.

Nhưng nhân đến phút cuối, luôn luôn có chút vọng tưởng, thẳng đến lúc chết đi, mới phát hiện loại vọng tưởng này thật đáng thương, thật nực cười.

Tần Trọng càng nghĩ càng thấy làm như không nhận ra Đạm Nguyệt Ngân là quyết định tốt nhất. Nhưng y quá chất phác, Đạm Nguyệt Ngân căn bản không tin, cũng không biết hãn lúc nào thì buông tha.

Chẳng bao lâu, môn chậm rãi khai, Đạm Nguyệt Ngân đứng ở bên ngoài, biểu tình không rõ, tay áo khinh phi có chút âm lãnh.

Tần Trọng ngồi tại góc phòng cũng không đứng dậy.

“Người hiểu rõ rồi chứ?” Thanh âm Đạm Nguyệt Ngân băng lãnh ngoan lệ, làm y hơi có chút do dự. Lúc này đây so với bình thường có điểm bất đồng.

“Đã nói, người nhận sai người.” Tần Trọng nhàn nhạt trả lời, vừa dứt lời, một trận hấp lực thật lớn truyền đến, khiến y vô pháp bảo trí cân bằng, y cả kinh, thấy ngọc ban chỉ trên tay Đạm Nguyệt Ngân phát sinh ánh sáng cường liệt.

Đây là pháp khí có thể hấp nhân hồn phách gia tăng pháp lực Thuý Ngọc Ban Chỉ, cùng Huyền Long Huyền Kính như nhau là nhân gian một trong thất đại pháp khí. Lúc Tần Trọng ý thức được điểm này thì đã mất đi thần trí.

Không bao lâu bị phóng ra từ Thuý Ngọc Ban Chỉ có chút đầu váng mắt hoa. Ban chỉ rất nhỏ ở bên trong muốn chuyển động cũng không thể.

Tần Trọng loạng choạng đứng lên, quay đầu nhìn về phía Đạm Nguyệt Ngân. Tuy tâm có nghi vấn nhưng không hỏi. Vô luận như thế nào y không thể thừa nhận bản thân là Tần Trọng, hồi hồn thuật tối trọng yếu chính là muốn hồn phách trở về vị trí cũ, nếu như có một điều không làm được, tất cả còn lại đều là vô ích.

Y biết rõ Đạm Nguyệt Ngân rất lợi hại, tuy Định Hồn Đan là chí bảo của Thanh tu Vô Tâm phái, nhưng chỉ cần tồn tại trên thế gian, Đạm Nguyệt Ngân có thể đoạt lấy. Khởi tử hồi sinh là việc làm nghịch thiên, Đạm Nguyệt Ngân tâm tính cuồng ngạo, chưa bao giờ để thiên địa trong mắt. Nếu hãn thành công, hay chú thành đại thác (*làm ra sai lầm lớn*), sau rất có khả năng bị thiên khiển...

Tần Trọng không dám nghĩ tiếp.

“Tần Trọng, người thật không chịu thừa nhận sao?” Đạm Nguyệt Ngân lộ ra nhất ti vi tiểu, thanh âm càng ngày càng nhẹ, nhưng hé ra một cổ âm trầm. Tỏa Hồn Phù không thể kiên trì lâu, thi thể cũng không có khả năng vĩnh tồn, hay nhất là có thể nhất thiên hồi hồn. Hãn không có biện pháp nào khác, chỉ có làm như vậy mới có thể khiến y thừa nhận.

Đạm Nguyệt Ngân ngón tay bắn ra, một điểm hỏa quang xuất hiện tại đầu ngón tay, bay về phía xa xa, cắt qua không gian hôn ám, đốt cháy đấng hỏa trên tứ bích (*4 bức tường*) trong phòng. Tần Trọng mới phát hiện nơi này là một gian phòng khác, trong phòng không có thứ gì chỉ có một bạch ngọc quan tài. Gian phòng tứ phía cũng dán đầy hoàng phù, hiển nhiên là ví không cho y chạy trốn.

“Người không thừa nhận cũng không sao.” Đạm Nguyệt Ngân chậm rãi đi tới bên cạnh bạch ngọc quan, đẩy ra nắp quan, hướng Tần Trọng nhìn, lộ ra nhất ti vi tiểu: “Có nghĩ muốn xem bên trong là gì không?”

Tần Trọng trên mặt bất động thanh sắc, nói: “Không muốn.”

Trên mặt Đạm Nguyệt Ngân tiểu dung nhẹ nhàng thản nhiên: “Đến xem đi. Người xem, người này có đúng rất quen mặt hay không?” Đạm Nguyệt Ngân chậm rãi đem thi thể trong quan tài nâng lên, phóng trên mặt đất, một tay nâng phần trên thi thể, một tay nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt, “Người xem, có phải rất giống người?”

Tần Trọng cùng Đạm Nguyệt Ngân từng kinh qua vô số lần hoan ái, nhưng mỗi lần Đạm Nguyệt Ngân phát tiết xong liền rời khỏi, thỉnh thoảng nói vài câu lãng nhục, nhưng chưa từng có dùng loại này... Loại thái độ gần như khinh bạc. Tần Trọng cảm thấy mình súyt nữa ngất đi, thanh âm run lên: “Người... Người muốn làm gì?”

Mơ hồ y cảm thấy được Đạm Nguyệt Ngân đối thi thể y làm ra hành vi đáng sợ, nhưng y không nghĩ tới Đạm Nguyệt Ngân lại không chút kiêng nể.

“Ta muốn gì, người không phải rõ ràng sao?” Đạm Nguyệt Ngân nhìn Tần Trọng biểu tình kinh hoàng thất thố, lộ ra tươi cười đắc ý, hẳn biết loại phương pháp này hữu hiệu, có thể nhanh nhất làm y hiện ra nguyên hình.

Tay Đạm Nguyệt Ngân vuốt ve thân thể chỉ được che đậy bởi một bộ bạch sắc đơn y, xuyên qua lớp xiêm y mỏng manh, có thể thấy rõ ngón tay thon dài trắng nõn của Đạm Nguyệt Ngân trên thân thể hẳn chuyển động.

“Không, người không nên như vậy...” Tần Trọng thanh âm run rẩy, nếu như không phải chỉ là một hồn phách, có thể y đã ngất từ lâu rồi. Y tuy cùng Đạm Nguyệt Ngân phát sinh nhiều chuyện, nhưng cho tới bây giờ đều là nhẫn nại bề ngoài, cũng không nghĩ lần nữa bị người kia đặt ở hạ thân lẳng nhục dâm mỹ mà bi thảm. Ngày hôm nay lại bị bức bách nhìn thân thể của chính mình cùng Đạm Nguyệt Ngân giao hoan.

Đạm Nguyệt Ngân chậm rãi thoát xuống đan y trên thi thể, lộ ra thân thể bị dục thủy ngâm có chút trắng bệch. Nhiều ngày mất đi sự sống, làm cho thân thể có chút tàn lụi, nhưng vẫn có mùi dục hương thanh nhã.

“Ta ví sao không thể?” Đạm Nguyệt Ngân nhả thần chậm rãi liếc Tần Trọng, tự tiểu phi tiểu, tay nhẹ nhàng chạm lên hạ thể y nhẹ nhàng vuốt ve, “Đáng tiếc thân thể không có phản ứng...”

“Người... Người... Hẳn đã chết, người vì sao không buông tha hẳn?” Tần Trọng không nghĩ tới Đạm Nguyệt Ngân như thế ngoan độc, đối với một cỗ thi thể cũng có thể nổi sắc tâm, Tần Trọng môi run rẩy, cả người đều hơi run.

“Người xem vẻ mặt của hãn, khả ái làm cho người ta nghĩ một ngụm nuốt vào...” Đạm Nguyệt Ngân mỉm cười, một bên vuốt ve thân thể Tần Trọng, nhãn thần lại nhìn hờn phách Tần Trọng.

Tần Trọng thấy tay y đang nỗ lực tham nhập hạ thân mật huyết, tuy rằng động tác trước nay chưa từng mềm nhẹ như bây giờ, nhưng y càng nghĩ cả người càng không ngừng run rẩy: “Van cầu người, người... Đối với người chết tôn trọng, hãn đã chết, người buông tha hãn...”

Đạm Nguyệt Ngân cười nhẹ nói: “Ta tôn trọng hãn a, ta hiện tại rất tôn trọng hãn, hãn thích nhất ta đối hãn như thế, mỗi khi ta đối hãn như thế, hãn sẽ cau mày nhẹ nhàng rên rỉ, thanh âm cũng rất êm tai...”

Đạm Nguyệt Ngân vừa nói, vừa lấy dục vọng đã cứng rắn từ lâu chậm rãi để vào mật huyết nơi hạ thể của Tần Trọng, Tần Trọng kinh thanh nhất tiếng, chậm rãi quỳ xuống, phảng phất cả người bị đánh cho tan vỡ, hai tay che mặt: “Không! Không...”

Đạm Nguyệt Ngân cư nhiên đối với y tàn nhẫn như thế, sau khi y chết cũng không buông tha...

Đối mặt Tần Trọng vô lực thống khổ yếu đuối, Đạm Nguyệt Ngân nhìn không được có chút động tình, tâm có cảm giác ôn nhu kỳ lạ. Hãn từ trước đến nay không che giấu sự lợi dụng đối với Tần Trọng, cũng hiểu được trên thân thể làm y khoái nhạo đã là trả đủ; nhưng không hề nghĩ tới một người có thể yêu một người khác như thế, có thể vì người y yêu mà chết.

Đạm Nguyệt Ngân nhìn không được nâng mặt Tần Trọng lên, chậm rãi cúi đầu, tại đôi môi hôn xuống. Trước kia hãn chỉ muốn buộc Tần Trọng thừa nhận thân phận, không nghĩ khi đụng tới y lại nổi lên phản ứng... Mặc kệ thế nào, Tần Trọng đều phải chịu trách nhiệm.

Đạm Nguyệt Ngân không nghĩ tới tâm tình phức tạp của bản thân, chỉ cảm thấy đối mặt thân thể thon dài xích lơa không thể kìm nén, ôm chặt trong lòng thi thân xác lạnh như băng tuyết.

Thấy Đạm Nguyệt Ngân cư nhiên giơ cao hai chân của y, lộ ra chỗ tư mật, khiến hãn càng tiến nhập sâu vào trong thân thể mình, Tần Trọng rốt cục nhìn không được chịu đựng tới cực hạn, kêu lên sợ hãi: “Đạm Nguyệt Ngân, người phát từ bi, buông tha ta đi, người rốt cuộc muốn ta thế nào, ta đáp ứng người...”

Nghe y cố nén thanh âm bi thương, Đạm Nguyệt Ngân lòng tràn đầy tình dục không khỏi dừng lại. Quay đầu lại nhìn, trước mắt một màn làm hãn sợ hãi, Tần Trọng biểu tình thê lương xót xa làm tâm hãn trong nháy mắt thu chặt, cùng lúc đó hãn kinh hãi phát giác hồn phách Tần Trọng dần dần nhạt nhoà, hóa thành vài đốm bạch quang tản mát phi lượn chung quanh phòng, chạm tới tòa hồn phù phát sinh âm hưởng bén nhọn, mà vài điểm tinh mang rực rỡ dần dần biến yếu.

Hồn phách của y bởi vì kích thích quá sâu dần dần tiêu tán.

Đạm Nguyệt Ngân cả kinh, biết nếu như không kịp cứu thì hồn phách của Tần Trọng có thể cứ như thế vĩnh viễn tiêu tán bất kiến.

Đạm Nguyệt Ngân đưa tay, Ngọc Ban Chỉ trên tay phát sinh cường quang, đem hồn phách Tần Trọng hút vào ban chỉ. Ngọc Ban Chỉ khiến người đeo tăng pháp lực, cũng không thể khiến hồn phách ngưng tụ một lần nữa, chỉ có Huyền Long Huyền Kính có công hiệu như vậy.

Thu Dung đi rồi, Đạm Nguyệt Ngân lập tức phát hiện Huyền Long Châu trên Huyền Long Huyền Kính đã biến mất. Hãn vốn là người thập phần

nhảy bén, lập tức thông suốt. Thu Dung ở bên cạnh hấn, đích xác chỉ vì muốn mạnh lên mà thôi, hoàn toàn không yêu hấn.

Đạm Nguyệt Ngân phát hiện điểm này, tâm cũng không có cảm giác đau khổ, trái lại thở dài một hơi. Hấn cho rằng mình thở dài là vì Thu Dung độc thân tại ngoại, có Huyền Long Châu bên người sẽ làm hấn có chút yên tâm, dù sao cũng đã từng là người mình yêu, không muốn hấn chịu uỷ khuất.

Yêu sao?

Tâm Đạm Nguyệt Ngân trầm xuống, lẽ nào ái tình của mình ngăn ngại vậy sao? Đã từng vì Thu Dung, bất phể hàn thử (*không để ý đông hạ*), ngày đêm luyện công, không nghĩ kết thúc như vậy...

Tuy Thu Dung không yêu mình, nhưng hấn không dễ dàng tha thứ bản thân yêu đương nhất thời — yêu một người vốn là một chuyện, đối phương có yêu mình hay không lại là chuyện khác. Đạm Nguyệt Ngân sẽ không vì đối phương yêu hay không yêu mình mà xem nhẹ tình cảm bản thân, nhưng...

Hấn thực sự không yêu Thu Dung sao?

Lẽ nào hấn vì người này mà thay đổi ?

Đạm Nguyệt Ngân nhìn thoáng qua dư quang lóng lánh trên chiếc nhẫn, sắc mặt càng ngày càng âm trầm.

Huyền Long Châu đã bị Thu Dung mang đi, nhưng không có Huyền Long Châu, Huyền Long Huyền Kính chỉ cần dùng linh khí khác trấn áp, cũng có hiệu quả tương đồng, tỷ như thuyết chiếc nhẫn trên tay. Huyền Long Huyền Kính tuy có thể bảo tồn hồn phách, nhưng đối nhân tinh thần cực kỳ hao tổn, ai bị giam vào Huyền Long Huyền Kính sẽ thống khổ hận không thể lập tức chết đi.

Bây giờ chỉ có thể như vậy, nếu không làm, Tần Trọng sẽ hồn phi phách

tán. Đạm Nguyệt Ngân nhìn thoáng qua ánh sáng chiếc nhẫn càng ngày càng yếu, nhất thời có chút do dự.

Nghĩ đến lại dẫn vật người này, Đạm Nguyệt Ngân trên mặt hiểm thấy có chút mờ mịt, hướng tới Hoa Khởi Các. Mặc kệ thế nào, đây là biện pháp duy nhất, ít nhất cũng thử một lần.

Đạm Nguyệt Ngân đem hồn phách Tần Trọng đánh vào Huyền Kính, mang Thuý Ngọc Ban Chỉ gỡ xuống, đặt ở nơi nguyên là Huyền Long Châu, tái gia trí chú thuật. Thuý Ngọc Ban Chỉ không có pháp lực, Tần Trọng đương nhiên sẽ không giống Vân Trung Vũ phá ra Huyền Kính, hẳn sẽ có đủ thời gian đến thanh tu Vô Tâm phái đoạt Định Hồn Đan.

Nhìn Huyền Kính rung động dần dần yên lặng, thấy được rõ ràng thảm trạng lúc này của Tần Trọng, Đạm Nguyệt Ngân không dám nhìn, chỉ dừng tại thân ảnh bản thân phản chiếu ở bề mặt Huyền Kính.

Nếu như tất cả đều không phát sinh, y lúc này nhất định tại phía sau cúi đầu đợi, vĩnh viễn... Vĩnh viễn đều đang đợi hẳn. Đạm Nguyệt Ngân tâm tĩnh lặng, bỗng nhiên nghĩ đến ngày say rượu lần đầu phát sinh quan hệ cùng y.

Khi đó hẳn có bảy phần say, nhưng có ba phần thanh tỉnh, nhớ mang máng hẳn kiểm chế không được bản thân dưới bức bách tình dục thổ lộ tâm ý. Kỳ thực hẳn sớm nhìn ra Tần Trọng thích hẳn, lại không nghĩ rằng y nói ra lời như vậy, biểu tình không có hoảng hốt, thất thổ vừa thẹn lại xấu hổ.

Khi đó cũng đã có chút ý loạn tnh mê .

Vốn hẳn không nhận ra được điều này, nhưng Thu Dung tuyệt tình làm hẳn thấy rõ tâm tư của mình, không nghĩ tới bản thân lại thích y. Nam nhân này ngoại trừ si tình nhiều hơn người khác một chút tựa không có ưu điểm nào nữa. Đạm Nguyệt Ngân sắc mặt càng âm trầm, không nhìn Huyền Long Huyền Kính nữa, xoay người xuất môn.

Từ bên trong Huyền Long Huyền Kính có thể nhìn thấy bên ngoài rất rõ ràng, phảng phất như cách nhất phiến hồ diện (*mặt hồ*), đối diện mới là thâm thủy (*nước sâu*). Có thể nhân sinh tổng là như thế này, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, không nghĩ từ một góc độ khác nhìn đến lại rõ ràng như vậy.

Tần Trọng nhìn Đạm Nguyệt Ngân diện vô biểu tình xoay người ly khai, khuôn mặt lộ ra một nụ cười vô vị. Liệt hỏa dày vò như muốn đem hồn phách đốt thành tro, cơ thể đau nhức như bị cắt rời. Đạm Nguyệt Ngân luôn luôn dùng những phương pháp tàn nhẫn nhất để dẫn dắt mình, tình cảm như vậy nếu nói là yêu, có chút buồn cười.

Sớm đã thấy rõ thực tế nhưng vẫn luôn tự lừa dối mình, hôm nay một lần nữa trở lại bên hãn, chỉ là đem sự thực thấy rõ ràng hơn mà thôi.

Ngay cả khí lực giãy dụa cũng đánh mất, Tần Trọng càng không có khí lực thoát khỏi trọng trọng tỏa phược (*trói buộc*) trên người. Nhưng thống khổ làm y vẫn bảo trì thanh tỉnh, chỉ có tận lực nghĩ đến những người khác, việc khác ngoại trừ Đạm Nguyệt Ngân.

Trong giây lát y nhớ tới Vân Trung Vũ, lúc đó hãn làm thế nào thoát ra Huyền Kính. Đạm Nguyệt Ngân phái người đi thăm dò qua nhưng không có kết quả. Y xem qua trận ác chiến giữa Đạm Nguyệt Ngân và Vân Trung Vũ, Vân Trung Vũ pháp lực so với y cũng không mạnh hơn là mấy, hãn có thể chạy ra Huyền Kính, chứng minh Huyền Kính kỳ thực cũng không phải không có khuyết điểm.

Liệt diễm cùng hàn băng thay phiên nhau dẫn dắt làm cho y thần trí mơ hồ, mỗi một giây trôi đi càng là thâm tầng thống khổ. Nghe đồn có đệ tử bị nghiêm phạt, nguyên thần tại Huyền Kính trải qua 3 ngày, sau 3 ngày hồi hồn quy khiếu, một lần nữa tỉnh lại, người đã biến thành ngu ngốc.

Đạm Nguyệt Ngân cũng là bởi vì điểm này mới xác định 3 ngày sau, Vân Trung Vũ không còn có khả năng phá ra huyền kính. Không nghĩ tới Vân Trung Vũ vẫn tìm được cơ hội.

Nhưng bản thân sau khi ra ngoài lại có ích lợi gì? Còn không bằng tại Huyền Kính trôi qua ba ngày, Đạm Nguyệt Ngân không tìm được Định Hồn

Đan, đến lúc đó y tại Huyền kính trở nên ngu si, cũng giống như đã chết, tuy quá trình không giống nhau nhưng kết cục tương đương, chuyện này cũng có thể tính là kết thúc đi.

Khoảng chừng qua hai lần hàn băng triệt cốt cùng liệt hỏa thiêu tâm thống khổ, Tần Trọng môi đã trắng bệch, thần trí cũng có chút mơ hồ.

Không bao lâu, chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, Huyền kính tuôn ra một mảnh ánh sáng, Tần Trọng mở mi mắt trọng như thiên quân (*nặng ngàn cân*), thấy ngoài Huyền Kính một thiếu niên tú lệ tuyệt luân đang đứng, tóc dài buộc ở hậu thân, mỏng manh phiêu diêu.

Dĩ nhiên là Thu Dung!

Tần Trọng hơi nhú mày, chỉ thấy Thu Dung đang thi pháp, đem Thuý Ngọc Ban Chỉ trấn áp trên Huyền Kính gỡ xuống. Hẳn đầu tiên là nhất chưởng rung động bề mặt Huyền Kính, như Đạm Nguyệt Ngân ngày ấy dùng nhất chưởng đánh vào trên người y, khơi dậy tầng tầng rung động. Lập tức đem Thuý Ngọc Ban Chỉ từ trên Huyền Kính gỡ xuống, đeo vào ngón tay.

Tần Trọng đột nhiên minh bạch Huyền Long Châu là bị gỡ xuống như thế này.

Thu Dung hướng Tần Trọng cười cười nói: “Nghĩ không ra là ta à.” Cũng không chờ Tần Trọng trả lời, hẳn xoay tròn Thuý Ngọc Ban Chỉ, liền đem hồn phách Tần Trọng thu vào ban chỉ.

Tần Trọng lấy làm kinh hãi, nhưng cũng vô pháp phản kháng, đã bị Thu Dung hấp tới ban chỉ.

Bên trong ban chỉ có khả năng nhìn thấy đều là nhất phiến bạch mang mang (*trắng xóa mênh mông*), y đã ở tại nơi này ba lần, nhưng đây là lần đầu tiên có loại cảm giác hít thở không thông như vậy, nhưng so với Huyền Kính như luyện ngục thì thoải mái hơn rất nhiều.

Thu Dung muốn đưa y đi nơi nào, vì sao phải mang y đi, Tần Trọng không nghĩ ra. Nguyên thần xuất khiếu, chỉ là nhất lữ du hồn, không có gì thảm hại hơn. Đã tao ngộ nhiều, không có gì có thể so với hoàn cảnh lúc bên cạnh Đạm Nguyệt Ngân, khiến kẻ khác nan kham. (*không thể chịu đựng*)

Cũng không biết trải qua bao lâu, Tần Trọng cảm thấy tứ phía cảnh vật biến đổi, Thu Dung mang y thả ra.

Tần Trọng chao đảo đứng lên, bình tĩnh nhìn trước mắt nguyên lai vẫn là thiếu niên yếu đuối. Nghĩ không ra hiện tại vị trí thay đổi, vốn y pháp lực vượt xa Thu Dung, nhưng hiện tại Thu Dung đã có thể đem quyền sinh sát y thao túng ở trong tay, chỉ cần Thu Dung nguyện ý, y lập tức sẽ hồn phi phách tán.

“Không nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay a.” Thu Dung nhàn nhạt, lộ ra quỷ quyệt lãnh tiếu, vươn ngón tay nâng cằm Tần Trọng lên.

Mặc dù biết rõ Thu Dung tuyệt đối không thể chạm được y, Tần Trọng vẫn không tự chủ được lui lại. Thu Dung từ trước đến nay tùy hứng, loại hành động ngả ngớn cũng không phải lần đầu tiên làm đối với y, lúc này lại làm y có loại cảm giác mao cốt tủng nhiên. *(sờn gai óc)*

“Thế nào, không phải người bị Đạm Nguyệt Ngân chạm qua rất nhiều lần sao? Lại không chạm được người, người khẩn trương cái gì.” Thu Dung lộ ra nụ cười bất hảo, nhưng lại xoay người đi xa, tóc dài phiêu diêu, tiêu sái quyến rũ nói không nên lời. Thanh âm dần dần tiêu tán trong không khí: “Tại tứ phương ta đã thiết kết giới, người trốn không thoát đâu, không nên vọng tưởng.”

Tần Trọng tuy nghĩ Thu Dung có chút quỷ dị, nhưng lại không biết vì sao lại như thế.

Đây là một cô đảo, trên đảo có rất nhiều loại kỳ hoa dị thảo, nhưng Tần Trọng biết tất cả đều là huyền cảnh, rất có khả năng nơi y đứng chỉ là một trận kỳ môn độn giáp rừng rậm hay là sa mạc.

Thu Dung mỗi ngày đều đến xem y, có lúc biểu tình lạnh lùng, chỉ là âm ngoan hung hăng nhìn chằm chằm Tần Trọng, phảng phất cùng y có cái gì thâm cừ đại hận. Trên cô đảo có lưỡng gian phòng ốc, nhất gian là y trụ, nhất gian khác là Thu Dung, Thu Dung mỗi ngày đều mang tuyết sắc mỹ nhân không giống nhau hôn mê đưa lên đảo, ngày thứ hai lại mang đi, Tần Trọng dĩ nhiên biết đây là Yên Phù Cung thu tập bổ thuật. Thu Dung nhiều lần luyện công như vậy, xem ra là vì đối phó nhân vật nào đó cực kỳ lợi hại.

Tần Trọng tại Huyền kính đã đem hồn phách tán thành tinh mang (*đốm sáng*) một lần nữa tụ hợp, lúc này tuy rằng tinh thần vô lực, nhan sắc hồn phách vẫn thập phần mỏng manh, thế nhưng sẽ không tái tiêu tán.

Thấy Thu Dung lần nữa dùng cừu hận nhân thần lạnh lùng nhìn mình, Tần Trọng thế nào cũng nghĩ không ra vì cớ gì, y không có tự kỷ cho rằng Đạm Nguyệt Ngân vì mình mà vứt bỏ Thu Dung, cũng tin tưởng Đạm Nguyệt Ngân tuy rằng tâm ngoa, nhưng kỳ thực thập phần si tình. Nhưng y hỏi Thu Dung, Thu Dung cũng không trả lời, chỉ là âm âm lãnh tiếu.

Trong nháy mắt, Tần Trọng bỗng nhiên minh bạch, chỉ cảm thấy một cơn bi thương thế gian này có nhiều chuyện kỳ diệu không thể hiểu lại không thể tránh.

Tâm hơi do dự, Thu Dung đã chậm rãi xuất môn, tóc dài ở hậu thân lay động.

Thu Dung trước đây cũng để tóc dài, nhưng không có buộc lại, chỉ là biếng nhác thắt nửa búi tóc, tà tà xuyên bán chi trâm tử. Người này tuy dung mạo cùng Thu Dung thập phần tương tự, nhưng kỳ thực không phải Thu Dung.

Tần Trọng không hề hỏi Thu Dung, lúc gặp mặt cũng chỉ bình tĩnh quan sát. Thu Dung có chút kỳ quái, tỉ mỉ nhìn thẳng y, thấy y kiệt lực lại không muốn hẳn thấy ánh mắt mình chột lóe qua thương hại.

Thu Dung tâm tức giận, lạnh lùng nói: “Người nhìn cái gì?”

Tần Trọng tuy là nhất lữ hồn phách, nhưng tinh thần lực cực nhược, sắc diện thập phần bất hảo, môi phảng phất khô nứt, lúc này lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nói: “Kỳ thực, người là Vân Trung Vũ.”

Thu Dung sắc mặt hơi đổi, bỗng nhiên cười lớn: “Nhìn không ra nhân lực của người cũng không kém. Không sai, ta là Vân Trung Vũ.”

Tần Trọng sắc diện bất biến, thản nhiên nói: “Người mang ta đến đây, có ích lợi gì?” Y tại trong lòng Đạm Nguyệt Ngân không quan trọng, lần này Đạm Nguyệt Ngân hao tổn tâm cơ muốn mang y cứu sống khiến y vô cùng khó hiểu, có thể chỉ là muốn lần nữa lợi dụng y mà thôi, lẽ nào Vân Trung Vũ biết bí mật trong đó?

Vân Trung Vũ lộ ra một tia cười nhạt, nhìn chăm chăm biểu tình của Tần Trọng, giống như muốn nhìn thấu nội tâm sợ hãi của y chậm rãi nói: “Ta đợi hảo lão tương của người tới cứu người. “

Nguyên lai y thiết kế bẫy rập chờ Đạm Nguyệt Ngân mắc mưu. Có thể vì Đạm Nguyệt Ngân sau khi y chết vẫn bảo tồn hồn phách của y, Vân Trung Vũ dĩ nhiên cho rằng y tại nội tâm Đạm Nguyệt Ngân hữu một tia phân lượng. Tần Trọng nhàn nhạt cười cười, nói: “Người yên tâm đi, hãn sẽ không tới.”

Vân Trung Vũ hừ lạnh, nói: “Hãn không vì người, chẳng lẽ không vì Thu Dung sao?” Tần Trọng cùng Đạm Nguyệt Ngân đoạt Yên Phù Cung, Thu Dung ruộng bỏ hãn, tam nhân cùng hãn cừu thâm tựu hải (*thù sâu như biển*), hãn nhất định phải làm bọn họ nhận hết dẫn vật mà chết. Từ lâu luôn chờ đợi thời cơ hành động, thấy Thu Dung hạ sơn, thừa dịp không phòng bị, phụ thân trên người Thu Dung, thậm chí đem hồn phách Thu Dung bức ra.

Thu Dung là sinh hồn, thân thể còn thời gian tồn tại tự nhiên không thể chuyển thế, chỉ có thể chung quanh du đãng. Vân Trung Vũ đoạt Huyền Long Châu trong tay Thu Dung, muốn giam cầm nguyên thần Thu Dung, lại bị Thu Dung trốn thoát. Hãn truy tung Thu Dung tới Yên Phù Cung, nghe Đạm Nguyệt Ngân đã ly khai. Trong lúc vô ý phát hiện Thuý Ngọc Ban Chỉ trên Huyền Long Huyền Kính. Hãn nghe trộm thủ vệ nói chuyện, biết Đạm Nguyệt Ngân vì Tần Trọng tự mình đi Thanh Tu Vô Tâm phái cướp đoạt Định Hồn Đan, liền trộm đi Thuý Ngọc Ban Chỉ mang đi Tần Trọng hồn phách.

Cho dù Đạm Nguyệt Ngân chiếm được hồn phách Thu Dung, Vân Trung Vũ cũng chiếm thân thể Thu Dung, Đạm Nguyệt Ngân cuối cùng vẫn tìm đến. Tần Trọng suy nghĩ chốc lát, không khỏi lộ cười khổ: “Vân Trung Vũ, cái gì người cũng đã nghĩ tới.” Mặc dù y không quan trọng, thế nhưng thân thể Thu Dung vạn phần trọng yếu, nếu có cái gì tổn thương, Đạm Nguyệt Ngân nhất định sẽ vô cùng tiếc nuối.

Vân Trung Vũ nhìn y nhất nhãn, không khỏi lộ ra dị sắc: “Người không sợ?” Tần Trọng rơi vào trong tay hãn, biết hãn là Vân Trung Vũ, không hề có nửa điểm sợ hãi, trái lại cùng hãn trò chuyện vui vẻ, không sợ

mình tán đi hồn phách của y, ngược lại còn nói Đạm Nguyệt Ngân sẽ không vì y mà đến, Vân Trung Vũ không khỏi hoài nghi đầu óc Tần Trọng có vấn đề hay không.

Tần Trọng nhàn nhạt cười, chậm rãi nói: “Ta trợ hãn đoạt Yên Phù Cung, người muốn báo thù là đương nhiên, ta vì sao phải sợ?”

Vân Trung Vũ không khỏi yên lặng một lúc, nhìn vào mắt y, thấp giọng nói: “Người không sợ nhất hữu lai sinh lai thế ? *(không có kiếp sau)*? Sau đó vĩnh viễn không thể nhìn đến thiên địa vạn vật?”

Tần Trọng nở nụ cười nhìn phía chân trời vài điểm thương vân, y vốn... vốn sẽ không dự định tái nhập luân hồi. Thiên địa vạn vật tuy rằng lưu luyến, nhưng loại đau lòng này cũng không nghĩ có thể trải qua lần nữa. Nếu như Vân Trung Vũ tán đi hồn phách của y, có thể y còn cảm kích, nhưng y sẽ không nói cho Vân Trung Vũ biết, bằng không nguyện vọng này tự không đạt được.

Tần Trọng lộ ra một nụ cười lạ lùng.

Vân Trung Vũ thấy biểu tình của Tần Trọng, tâm không hiểu vì sao có vài phần không đành lòng, nhưng Tần Trọng cùng hãn trong lúc đó có thâm cừu đại hận, tự nhiên không thể đơn giản buông tha y. Vân Trung Vũ hừ lạnh, lập tức phẩy tay áo bỏ đi.

Tần Trọng nhìn bóng lưng hãn đi xa, nội tâm phức tạp. Vân Trung Vũ hiện tại thân thể là Thu Dung, Đạm Nguyệt Ngân tự nhiên sợ ném chuột vỡ đồ, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Lúc này bản thân đã là nhất lữ du hồn, không có pháp lực, không cần lo lắng có muốn ra tay trợ giúp Đạm Nguyệt Ngân cướp đoạt thân thể Thu Dung hay không. Y ở chỗ này chỉ là cùng đợi Đạm Nguyệt Ngân xuất hiện mà thôi.

Nếu như có thể hỗ trợ, bản thân còn có thể do dự sao. Dù sao... Cho tới bây giờ bản thân không thể không thừa nhận vẫn còn yêu hãn. Nếu như không phải vì chính mình bất lực, cũng sẽ không quyết định để cho mình hồn phi phách tán.

Tần Trọng tựa ở góc tường nhắm mắt dưỡng thần. Lúc này sắc diện thập phần tiêu tụy, nhãn tình ôn ôn *(ấm áp)* nhắm lại, trên mặt hoa quang nhất thời tiêu thất, mơ hồ nhìn ra trên mặt một tầng khí xám lạnh.

Cứ thế một ngày trôi qua giống như qua cả vài ngày, lại phảng phất như trải qua vạn niên. Vân Trung Vũ đến nhìn y số lần ít dần đi, có lúc đáy mắt còn có loại ánh sáng làm Tần Trọng cảm thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Có thể bởi vì thân thể là của Thu Dung nên mới quen thuộc, Tần Trọng không có nghĩ sâu xa hơn nữa.

CHƯƠNG 6

Yên Phù Cung vẫn như cũ ngập tràn điệu ngữ hoa hương.

Đạm Nguyệt Ngân mang theo chúng đệ tử quay về Yên Phù Cung, trong lòng không khỏi có vài phần sung sướng. Tuy rằng Yên Phù Cung cùng Thanh Tu Vô Tâm phái từ trước đến nay song song tồn tại, nhưng hiện giờ thế lực của Yên Phù Cung đã mơ hồ vượt qua Thanh Tu Vô Tâm phái. Hãn và các đệ tử hầu như không cần tốn chút sức lực nào đã đoạt được Định Hồn Đan, đồng thời còn cướp thêm không ít tiên đan pháp khí. (được thể vợ vét><)

Nghĩ đến nam tử kia vì thủ đoạn của hãn mà bất đắc dĩ phải thừa nhận thân phận, Đạm Nguyệt Ngân trong lòng có chút ôn nhu nói không nên lời. Mặc dù đối với tình cảnh đặc biệt cộng tàn nhẫn ấy hãn cảm thấy rất khoái trá, thế nhưng vẫn có một chút không đành lòng. Chính hãn cũng không hiểu vì sao lại đối đãi với người kia như thế. Có thể vì ánh mắt như hỏa nhiệt của y làm cho hãn mất kiên nhẫn, đồng thời cũng nghĩ đến khả năng chính mình đã yêu thương y, thấy y và Thu Dung cùng một chỗ không khỏi khó chịu.

Đạm Nguyệt Ngân cứ như vậy tìm kiếm lời giải thích cho tình cảm trong lòng mình, cũng không nghĩ đến tại sao vì nam nhân kia làm nhiều chuyện như thế, vì y mà bất chấp mạo hiểm có thể bị thiên khiến khai đàn sừ hồn.

Đợi đến khi Tần Trọng ăn vào Định Hồn Đan, hồn phách quay trở về thân thể, y sẽ lại như xưa. Đạm Nguyệt Ngân nhượng thủ hạ đệ tử áp giải quan tài, rời khỏi đại điện của Thanh Tu Vô Tâm phái, phải nhanh chóng cho Tần Trọng uống thuốc mới kịp. Lúc này Bạch ngọc quan tài đã hấp thu phần lớn một nửa độc tính trong thân thể y, tuy rằng trải qua lâu ngày, thi thể có khả năng đã héo rút, thế nhưng đây là tiên đan linh dược, sẽ đem y từ cõi chết trở về.

Chỉ còn một việc cuối cùng là đưa hồn phách tiến nhập thân thể. Nghĩ đến người kia nhất định vừa phẫn nộ vừa không thể tránh được, Đạm

Nguyệt Ngân chẳng hiểu vì sao ngực có chút khoái trá, cước bộ cũng vì thế mà nhanh hơn trước. Đệ tử tuy rằng đều đi ngay phía sau hẳn, thấy cung chủ cước bộ phiêu diêu thong thả, thế nhưng làm cách nào cũng không theo kịp, không khỏi âm thầm kinh hãi lẫn bội phục.

Đạm Nguyệt Ngân còn chưa đặt chân lên Hoa Khởi Các, thuộc hạ trông coi Huyền Long Huyền Kính đã chạy đến quỳ xuống, sắc mặt trắng bệch: “Khởi bầm cung chủ, thuộc hạ tội đáng chết vạn lần, trông coi bất lực, khiến Thu công tử cướp đi nguyên thần của Tần hộ vệ, chẳng hiểu vì sao, Thu công tử pháp lực hảo cao cường, thuộc hạ đánh không lại...”

Đạm Nguyệt Ngân chỉ cảm thấy lồng ngực như bị giáng một chưởng, cả người phảng phất bị rút hết một phần khí lực, Thu Dung mang đi hồn phách của Tần Trọng, rốt cuộc muốn làm gì? Có đúng hay không còn muốn trở lại bên người hẳn, nên muốn dùng hồn phách Tần Trọng uy hiếp? Hay là bởi...

Cảnh tượng trong tầm cung Dục Hoa Cung bỗng nhiên hiện lên trong đầu hẳn. Thu Dung cùng Tần Trọng ở chung một chỗ lại một lần nữa làm cho hẳn cảm thấy khó chịu và phẫn nộ lên tới cực điểm.

Đạm Nguyệt Ngân cắn răng nói: “Thu Dung còn nói gì nữa không?”

Thuộc hạ bên dưới có người trình lên một phong thư, nói: “Đây là thư hàm của Thu công tử để lại, nói là cung chủ thấy tự nhiên sẽ hiểu.”

Đạm Nguyệt Ngân tiếp nhận thư, nhìn lướt qua, sắc mặt càng ngày càng âm trầm.

Thì ra đều không phải là Thu Dung, cư nhiên là Vân Trung Vũ!

Nếu như Vân Trung Vũ đoạt được hồn phách Tần Trọng, rất có khả năng vì cừu hận mà tìm mọi cách dẫn vật y, thậm chí cho rằng y không quan trọng gì mà tán hồn phách của y đi, đến lúc đó... đến lúc đó cả cuộc đời này sẽ không bao giờ... có thể thấy y nữa, cho dù dùng Sư Hồn Đại Pháp sư ra cũng chỉ là không khí...

Đạm Nguyệt Ngân đứng ở nơi đó, bất năng tự hỏi. Mấy ngày nay, hẳn hàng đêm đều ở cạnh bạch ngọc quan tài, ôm thân thể của người kia trong ngực, dường như cảm thấy yên tâm hơn.

Nguyên lai hẳn đã yêu người kia mất rồi. Chính là y, chứ không phải Thu Dung, là người có diện mạo bình thường thập phần chất phác, đã từng thổ lộ tình cảm với mình lại bị chính hẳn cười nhạo.

Đạm Nguyệt Ngân cảm thấy đầu óc trống rỗng, hầu như hoàn toàn bất an. Nghi vấn duy nhất đã hoàn toàn biến mất ... Cho dù nam nhân kia bất kham, thế nhưng việc hẳn yêu y là sự thực.

Khó phân biệt được tâm tư của mình khiến hẳn có chút mờ mịt, không chú ý tới tên đệ tử đang quỳ trên mặt đất thống khổ cầu xin, yên lặng đi tới trước Huyền Long Huyền Kính, nhẹ nhàng vuốt ve mặt kính trơn nhẵn.

Ở chỗ này, hẳn bởi vì nghi kỵ Tần Trọng đối hẳn bất trung, nên đánh y một chưởng, chẳng ngờ y không chịu nổi một chưởng mà trọng thương thổ huyết. Tuy rằng y vốn đã bị độc thương, hơn nữa là bị Vân Trung Vũ đánh chết, thế nhưng y cứu Thu Dung, kỳ thực cũng là bởi vì Thu Dung là người hẳn yêu, mà chính hẳn muốn y bảo hộ Thu Dung.

Dù sao y đã từng nói muốn hẳn được hạnh phúc. Y nói, nguyện dùng cả đời mình để đổi lấy hạnh phúc cho hẳn. Thế nhưng... thế nhưng lúc y mất đi, sau đó vĩnh viễn không thể nhìn thấy y, vĩnh viễn không thể gặp lại y.

Khi đoạt được Định Hồn Đan đã từng huyền tưởng quá nhiều một lần nữa được ôm y, thế nhưng tất cả đã thành hy vọng xa vời. Muốn hỏi y một câu, có hay không hối hận yêu hẳn, cũng đã không thể.

Có lẽ y đã thực sự hối hận, bằng không khi bị bức đến đường cùng mới bằng lòng thừa nhận thân phận.

“Nguyệt Ngân, người có hay không yêu ta?”

Thanh âm như vậy trầm thấp ôn nhu, phảng phất nhẹ nhàng mà tại bên tai. Đạm Nguyệt Ngân đứng yên không nhúc nhích, trên mặt vì chờ đợi mà không có biểu tình.

Loại tình cảm tuyệt vọng này, kỳ thực rất đáng thương tâm a. Bởi vì mất đi người mình yêu.

Yêu? Hẳn thương y, vừa yêu y lại vừa không nhận được muốn dẫn vật y, thẳng đến khi y lộ ra vẻ mặt thống khổ, mới có một chút động lòng. Bởi vì hẳn không cho phép chính mình yêu một người nam nhân như thế, cho nên

đối với y không có nửa phần ôn nhu thương hại,thế nhưng thấy y thống khổ,tự nhiên sẽ không hạ thủ được. Kỳ thực cảm giác này phát ra từ chính nội tâm của hãn,nhưng hãn vẫn là một mực bỏ qua không để ý cũng không thừa nhận.

Hãn biết,Vân Trung Vũ nhất định sẽ tán đi hồn phách Tần Trọng, bởi vì Vân Trung Vũ hoàn toàn không có nửa chữ nhắc tới Tần Trọng,chỉ viết nếu còn muốn nghĩ cho thân thể của Thu Dung,hãn phải tự mình đi tìm Vân Trung Vũ.

Nếu như... nếu như kịp,có thể hồn phách Tần Trọng còn đang...

Đạm Nguyệt Ngân không nghĩ nhiều nữa,bước nhanh ra ngoài.

Đúng lúc Đạm Nguyệt Ngân vừa đi ra khỏi Yên Phù Cung thì phía sau một bóng người chậm rãi từ trong góc đi ra,nhẹ nhàng vuốt ve một bên ống tay áo,phảng phất tự nhủ nói rằng: “Thu Dung,ngươi hoàn toàn không bỏ cuộc sao?”

Người này chính là Vân Nhược. Trong ống tay áo của hãn chính là hồn phách Thu Dung. Thu Dung bị Vân Trung Vũ làm cho linh hồn xuất khiếu,du đãng tại tam giới,không nơi chú ngụ,không thể làm gì khác hơn là đi tới Yên Phù Cung,lúc bị Vân Trung Vũ truy tìm hãn đành bất đắc dĩ trốn ở Hình Vân Cư của Vân Nhược. Vân Nhược đã đem hãn dấu trong ống tay áo. Thu Dung là sinh hồn nên không dễ tiêu tán như hồn phách khác.

Tựa hồ cảm thấy ống tay áo phiêu diêu,Vân Nhược bất đắc dĩ cười khổ.

“Thu Dung,ngươi trở về thân thể của chính mình,pháp lực có thể khôi phục,luyện thành pháp thuật cao nhất,để làm gì? Ngươi không thấy sao? Đạm Nguyệt Ngân chiếm được tất cả thế nhưng hãn vẫn không vui,hãn đến chính mình muốn cái gì cũng không biết.”

Vân Nhược cúi đầu nói,chậm rãi đi ra bên ngoài Yên Phù Cung,liếc mắt nhìn ngọn thanh sơn phía xa,tay áo theo gió bay bay. Từ ống tay áo của hãn phảng phất tuôn ra làn khói xanh, nhất lữ u hồn dần dần hóa thành hình dạng của Thu Dung.

Vân Nhược nhàn nhạt nói: “Thu Dung ngươi nếu không cam lòng,thì rời đi. Ta cũng không cản”.

Bốn phía cỏ hoang thê lương, Thu Dung cứ như vậy đứng ở giữa cùng Vân Nhược đối mặt, Vân Nhược tay áo tung bay, bóng hắt nhàn nhạt trải trên đất. Thu Dung cúi đầu nói rằng: “Vân Nhược, người cái gì cũng đều thấy rõ, người nói cho ta biết, vì sao ta cuối cùng lại bất hạnh như vậy...”

Vân Nhược yêu thương nhìn Thu Dung, phảng phất như nhìn một tiểu hài tử, mỉm cười nói: “Ngốc tử, không phải người bất hạnh chỉ là không biết quý trọng... có quý trọng mới có hạnh phúc.”

Thu Dung nghi hoặc nhìn hẳn: “Ta có sao?”

“Rất nhiều người như vậy đều yêu người, người có thể nào nói là không có?” Vân Nhược bất đắc dĩ cười. “Đạm Nguyệt Ngân yêu người, Vân Trung Vũ vì người đến thân thể cũng bị hủy...”

“Hẳn hiện tại đã rất hận ta.” Thu Dung lắc đầu, hẳn đối với Vân Trung Vũ không có cảm tình, cũng không ngại Vân Trung Vũ có hay không có yêu hẳn.

Vân Nhược cười lộ lên: “Thu Dung ngốc, hẳn sớm đã nói với ta, hẳn biết người không yêu hẳn, chỉ là chính hẳn cũng không muốn thừa nhận điều này, mong rằng người đến một ngày nào đó thật sự yêu hẳn.”

“Thế nhưng... sau đó hẳn lại hận không thể giết chết ta.”

“Hẳn nói, nếu như cả đời người không yêu hẳn, hẳn nhất định lôi kéo người cùng nhau tiến vào luân hồi, còn nói kiếp sau vẫn muốn ở cùng người.”

“Thế nhưng... thế nhưng... ai biết kiếp sau có thể hay không cùng một chỗ?” Thu Dung mếu máo, đôi mắt khê động, âm đạm lo âu. Bọn họ tu đạo cũng chỉ là muốn được sống lâu hơn những người khác mà thôi, thế nhưng cuối cùng vẫn không tránh được phải tiến nhập luân hồi. Vào luân hồi thì sẽ không còn nhớ tất cả những chuyện trước kia.

“Ngốc tử, chỉ cần hai người đến chết vẫn còn muốn bên nhau, sau đó cho dù có thể nào nhất định sẽ gặp lại.” Vân Nhược mỉm cười.

“Vân Nhược, người sao đã biết được chuyện kiếp trước kiếp sau ?” Thu Dung lấy làm kinh hãi. Đây là phép thuật cao thâm, cần tiêu hao cực đại tinh lực, rất ít người có khả năng tu thành. Xem ra Vân Nhược pháp lực kỳ thực cũng không tầm thường.

Vân Nhược dáng vẻ tươi cười nhạt dần, nói rằng: “Biết rất nhiều chuyện tình không có lợi.”

Thu Dung cả kinh: “Vân Nhược, người có đúng hay không biết chuyện gì?”

Vân Nhược lắc đầu: “Không có gì.” Lập tức liền cười: “Thiên cơ bất khả lộ, người không muốn hại ta.”

Thu Dung ngây người ngẩn ngơ, giơ tay muốn chạm vào vai Vân Nhược, bỗng nhiên phát giác đã không thể đụng vào hẳn được nữa, liền “A” một tiếng, ngơ ngác đứng bất động.

Vân Nhược thu lại tiểu dung, nói: “Đạm Nguyệt Ngân đã đi tìm Vân Trung Vũ, bọn họ sư huynh đệ thực lực tương đương, lúc này chắc đang bất phân thắng bại. Cho dù Vân Trung Vũ thắng, sợ là hẳn muốn bắt người cũng không có biện pháp, muốn quay về thân thể của chính mình thì mau mau đi đi.”

Thu Dung “Ừ” một tiếng, nhìn Vân Nhược nói: “Vân Nhược người cũng hảo hảo bảo trọng.”

Vân Nhược mỉm cười gật đầu, nhìn theo bóng dáng của Thu Dung cho đến khi nó hoàn toàn biến mất, trên mặt nụ cười dần dần tiêu thất, trở nên thập phần tinh mịch. Hẳn luyện loại phép thuật này chỉ là muốn được biết hẳn cùng người kia có hay không duyên phận tái kiến, thế nhưng sau đó biết được hẳn và người kia không hề hữu duyên, tất cả nhân gian này đều không có duyên với hẳn.

Thế gian rộng lớn, hăn đơn thuần chỉ là một kẻ qua đường mà thôi. Thủy triều trào dâng tầng tầng lớp lớp sóng dũng mãnh hướng đến bờ, một nam tử vận tử y sam từ từ đi vào trong biển sâu, nhưng khinh phiêu phiêu nổi trên mặt nước, hai chân không hề thấm ướt, nhẹ nhàng tiến vào hải trung thâm xứ (*nơi sâu nhất trong lòng biển*).

Đây là ảo cảnh do Vân Trung Vũ tạo ra, kỳ thực căn bản không phải là biển, thế nhưng người nào bị ảo cảnh chi phối rất dễ có thể bị biển sâu nhấn chìm.

Khóe môi Đạm Nguyệt Ngân hiện ra một tia cười nhàn nhạt, hăn trực tiếp hướng hòn đảo đơn độc trong biển đi đến, đứng yên phía trước đảo.

“Vân Trung Vũ, người không phải muốn gặp ta sao, ta đã tới, người ra đi.”

Chẳng biết qua bao lâu, một thiếu niên chậm rãi bước ra, ngũ quan thần tú, nhưng trên mặt mang theo một tầng sát khí nhàn nhạt.

“Người đã đến.”

Đạm Nguyệt Ngân ngực trầm xuống, nói: “Hồn phách của Tần Trọng ở đâu?”

Giờ khắc này, câu hỏi của Đạm Nguyệt Ngân vẫn cứ là Tần Trọng, khi Thu Dung rời khỏi Vân Trung Vũ đến với Đạm Nguyệt Ngân biểu tình trên mặt tràn ngập vẻ ái luyến say đắm, còn Vân Trung Vũ trong hình hài Thu Dung hiện lên trước mắt phảng phất một tia mỉa mai, nói:

“Người tới quá muộn.”

“Người đã làm gì hăn.”

“Người không bao giờ có thể gặp lại hần nữa.” Vân Trung Vũ theo dõi đôi mắt của Đạm Nguyệt Ngân, muốn nhìn thấy trong mắt hần có một tia hoảng loạn, không ngờ tới Đạm Nguyệt Ngân vẫn đang diện vô biểu tình.

Nguyên lai...hồn phách của y đã bị Vân Trung Vũ tán đi.

Đạm Nguyệt Ngân thấy tâm hần thập phần an tĩnh, an tĩnh đến mức cho dù là có cái gì xảy ra cũng không có nghe thấy, cảm nhận thấy. Phảng phất... đến nghệt thờ. Nếu như đã bất năng gặp lại người kia, cũng là không còn cơ hội nói chuyện với y, như vậy mọi chuyện trước đây vẫn không thay đổi, y vẫn chỉ là một người bên cạnh hần mà thôi.

Kỳ thực đã từng nghĩ qua, nếu y hoàn hồn sống lại, có thể đối xử với y tốt một chút, chí ít sẽ không còn cười nhạo y, bởi vì hần yêu lý do đơn giản của y có thể vì hần mà vào sinh ra tử. Không không...chỉ cần nghĩ rằng y có thể sẽ chết, hần không cần y làm bất cứ cái gì, muốn y luôn ở bên cạnh hần, cái gì cũng không làm...

Thế nhưng...đã vĩnh viễn không thể gặp lại y.

Đạm Nguyệt Ngân cảm thấy từ trong ngực dường như có thứ gì đó muốn chảy ra, rất đau, nhưng vô pháp xuất thanh, chỉ nghẹn lại nơi cổ họng.

“Đạm Nguyệt Ngân, Thu Dung đâu? Thế nào lại không ở bên cạnh người?” Vân Trung Vũ lộ ra một tia tiểu ý lạnh lùng, phá vỡ sự yên tĩnh giữa hai người.

Đạm Nguyệt Ngân mỉm cười, thản nhiên nói: “Người hỏi hần làm gì? Lẽ nào vẫn còn nhớ đến hần? Đáng tiếc, hần căn bản không hề yêu người.”

Vân Trung Vũ cả người hơi chấn động. Ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Đạm Nguyệt Ngân: “Ta chỉ là muốn một lưới bắt hết mà thôi. Những người đã từng hại ta, ta đều không buông tha.” Cánh tay nhẹ nhàng phẩy một cái, một

ngụm chân khí biến thành thanh trường kiếm xuất hiện ở trong tay. Tuy rằng chỉ có pháp lực của Thu Dung, thế nhưng được Thúy Ngọc Ban Chỉ củng cố, pháp lực của Vân Trung Vũ so với Đạm Nguyệt Ngân đã gần bằng, kiếm khí có tứ xích chi trường.

Đạm Nguyệt Ngân liếc mắt nhìn Thúy Ngọc Ban Chỉ trên tay Vân Trung Vũ, thần tình nhàn nhạt, tay trái làm thành kiếm quyết, kiếm khí màu tím nhạt lập tức xuất hiện ở tay phải.

Biết rõ kết cục sẽ là lưỡng bại câu thương, hai người không ai chần chờ, dùng tận lực đẩy đối phương vào tuyệt cảnh. Cơ hồ vào lúc đó, sóng biển đen thẫm lại như pha mực, kiếm khí ngập thiên, kiếm quang như chớp giật, cắt ngang chân trời phía xa.

Mưa to tầm tã như trút.

Chẳng biết đã qua bao lâu, kiếm khí của Đạm Nguyệt Ngân dần yếu, mà trường kiếm trong tay Vân Trung Vũ cũng dần dần mất đi quang mang, rõ ràng chỉ là cảnh tượng huyền ảo, nhưng y phục trên người đã bị mưa to làm cho ướt nhẹp. Hai người đều đã hoàn toàn tiến sâu vào không gian huyền ảo ấy.

Đạm Nguyệt Ngân trong đầu trống rỗng, hầu như mất đi ý thức, nhưng vào đúng lúc đó, cửa chính của gian nhà tranh gần đó bị một người từ bên trong chậm rãi đẩy ra, đứng ở đó là một nam tử mặc y phục lam sam, thần tình thản nhiên, khí độ cực kỳ trầm ổn.

Người này chính là Tần Trọng...

Thấ ra Vân Trung Vũ dùng kết giới giam y vào căn nhà tranh, chẳng hiểu vì sao cũng không động thủ tán đi nguyên thần của y, lúc này Vân Trung Vũ niệm lực đã yếu, không thể tiếp tục duy trì kết giới, liền bị Tần Trọng phá ra.

Đạm Nguyệt Ngân nhất thời giật mình, quên phản ứng. Vân Trung Vũ thấy khác thường, giơ trường kiếm hướng ngực hấn đánh tới. Thời gian dường như trong chớp mắt chợt dừng lại, Đạm Nguyệt Ngân không nhúc nhích, nhìn thân ảnh phía xa xa.

Đây là mộng sao? Đây là mộng trước khi chết sao? Đây có lẽ nào là ảo giác của hấn, khiến hấn lần thứ hai thấy được y. Y không phải đã tiêu tán? Thế nào hội tái kiến?

Đạm Nguyệt Ngân tĩnh tĩnh nhìn thân ảnh đằng xa, lo lắng chỉ cần hấn chớp mắt một cái y sẽ lại biến mất.

Tần Trọng không nghĩ tới tình cảnh trước mặt, dưới tình thế cấp bách quên mất bản thân mình đang giả không quen biết Đạm Nguyệt Ngân, đã thốt ra: “Cẩn thận!”

Chính vào lúc này, trường kiếm vun vút lao tới lại không may chạm vào Đạm Nguyệt Ngân.

Vân Trung Vũ cả kinh, hấn hiển nhiên nghĩ rằng có thể đâm trúng được Đạm Nguyệt Ngân, tim đập mạnh và có phần bất ổn, một thoáng thất thần, Đạm Nguyệt Ngân đã một chưởng đánh vào ngực Vân Trung Vũ.

Vân Trung Vũ đan điền bị tổn hại, giá cụ thân thể cũng không điều khiển bình thường được như trước, một hồi run rẩy, tiên huyết chợt phun ra.

“Người không giết hấn, ta cũng sẽ không giết người.” Đạm Nguyệt Ngân ấn vào kiếm thương trước ngực, mỉm cười. Thực sự, chỉ cần y hoàn hồn, tại thế gian này, hấn cái gì cũng không cần.

Đạm Nguyệt Ngân kiếm quang thu vào lòng bàn tay, đứng đó cười nhẹ: “Hôm nay cứ như vậy đi.”

Tần Trọng thấy hấn tuy rằng bản thân bị trọng thương, hiển nhiên đã nhìn

thấy mình, nghĩ đến vừa nãy y thất thố, sắc mặt hơi đổi, xoay người muốn đi, Đạm Nguyệt Ngân trong tay áo trường lăng bay ra, buộc quanh lưng Tần Trọng, trường lăng vừa thu lại, chớp mắt hồn phách của Tần Trọng đã ở trong tay áo.

“Người và ta có cừ hận, hôm nay nếu như người không giết ta, sau này ta cũng sẽ không bỏ qua cho người.” Vân Trung Vũ lạnh giọng nói. Hai người lúc này đều đã kiệt sức, tiếp tục tái đấu cũng không biết ai thắng ai thua, thế nhưng Đạm Nguyệt Ngân cứ nhiên muốn rời khỏi thực sự là ngoài dự kiến của Vân Trung Vũ. Nghĩ đến Đạm Nguyệt Ngân cũng đã bị thương, không cần so đo với hắn làm gì.

Đạm Nguyệt Ngân thần tình cực kì vui sướng, khuôn mặt tuyệt lệ hiện lên tiểu ý, không biết trong tâm đang nghĩ đến điều gì, dần dần thâm trầm, nhưng cái gì cũng chưa nói đã xoay người bỏ đi.

Lúc này mây đã tan dần, thiên địa phân khai, ánh dương quang chiếu vào biển khơi mênh mông sóng nước. Đạm Nguyệt Ngân lướt sóng mà đi, ngoài khơi xa chỉ thấy nhàn nhạt y phục đạm tử nhẹ bay trong gió, đôi mắt hắn lo lắng xẹt qua một điểm duy nhất.

Đạm Nguyệt Ngân trong lòng tràn ngập sung sướng, khuôn mặt không khỏi lộ ra dáng vẻ tươi cười, Tần Trọng dưới tình thế cấp bách gọi người cẩn thận, hiển nhiên đối hắn còn có cảm tình, mà cũng bởi vì điểm này, cho dù nhận thấy Thu Dung trước mặt là Vân Trung Vũ, Đạm Nguyệt Ngân cũng không thể đánh bại hoàn toàn hắn.

Đạm Nguyệt Ngân nhất thời qua vui mừng, quên mất việc đoạt lại Thúy Ngọc Ban Chỉ cùng Huyền Long Châu để bảo tồn hồn phách. Tần Trọng giờ đã là tử hồn, giấu ở trong tay áo rất dễ tiêu tán. Chỉ có thể nhanh chóng quay trở về Yên Phù Cung, ở trong phòng có Tỏa hồn phù dán chung quanh. Đạm Nguyệt Ngân về tới Yên Phù Cung thì mới phát giác mình đã sức cùng lực kiệt.

Sương trắng chậm rãi từ trong tay áo chảy ra, hóa thành hình người, y phục lam sắc, phảng phất dung nhập yên vụ đậm tử, Đạm Nguyệt Ngân chậm rãi đến bên cạnh y, mỉm cười. Tần Trọng rốt cuộc cũng đã thừa nhận thân phận của mình, hiển nhiên đối y thập phần quan tâm, khiến hấn nhin không được ôn nhu, thậm nghĩ muốn đem nam nhân này nhẹ nhàng ôm vào trong ngực.

“Trọng, ta đã giải độc tính trong thân thể ngươi, tuy rằng còn có dư độc vị thanh, chỉ có thể nhờ vào chính bản thân ngươi chống đỡ độc tính, không lâu sau nhất định sẽ phục hồi lại như cũ. Ngươi sống lại đi.” Đạm Nguyệt Ngân thúc giục Tần Trọng.

Nếu như hấn có thể gặp được y, sớm đã đem y đến ngọc quan, buộc y tiến nhập thân thể của chính mình. Rõ ràng Tần Trọng yêu hấn, thế nào đến lúc này vẫn còn giận dỗi, làm mình làm mẩy.

Tựa hồ cảm thấy được trong lời nói của Đạm Nguyệt Ngân đã không cách nào kiềm chế được, Tần Trọng khóe miệng giật giật. Muốn quên hấn dù sao cũng không phải là chuyện dễ dàng gì, thế nhưng không nên ở trước mắt hấn thất thổ như vậy. Quả nhiên muốn vĩnh viễn có thể thực hiện quyết định trước đó của y, đáng tiếc lại không cách nào làm được.

Cho dù trước đây Đạm Nguyệt Ngân dẫn vật thi thể của y như thế nào, tất cả đều đã thành quá khứ, thân thể đó sau này rồi cũng sẽ hóa thành tro bụi, chỉ cần không xem, không nghe, không muốn, vô luận Đạm Nguyệt Ngân bức bách, y cũng không thể lần thứ hai thừa nhận.

Hiên tại y như chim trong lồng, nếu như hồi hồn, có thể trở lại giống như trước, bị tình cảm chi phối, ở bên cạnh hấn trải qua những ngày tháng sống không bằng chết.

Tần Trọng âm thầm hạ quyết định, đối Đạm Nguyệt Ngân tiếp tục hờ hững. “Trọng, ngươi từ trước đến nay đều nghe lời ta...” Đạm Nguyệt Ngân ôn tồn nói, cố nén không phát tác. Đạm Nguyệt Ngân nhẫn nại có hạn, cho dù biết mình yêu Tần Trọng, nhưng cũng không thể chịu đựng thêm việc Tần

Trọng lạnh nhạt với hắn. Y càng ngày càng quái dị, rõ ràng yêu hắn còn dám làm bộ làm tịch.

Tần Trọng chậm rãi xoay người lại, ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt lộ vẻ hoang mang: “Ta không rõ người đang nói cái gì.”

Đạm Nguyệt Ngân thấy vẻ mặt của y, lấy làm kinh hãi, theo dõi khuôn mặt của y như muốn nhìn ra cái gì. Y đã hai lần lộ dạng, vì sao cho tới bây giờ còn không chịu thừa nhận mình chính là Tần Trọng?

“Người không chịu thừa nhận phải không?” Đạm Nguyệt Ngân nhàn nhạt nói: “Người biết ta sẽ dùng biện pháp gì cho người khuất phục, đừng để ta phải làm thế một lần nữa.”

Lần đầu tìm thấy hồn phách của y, chỉ có thể đặt trong Huyền Long Huyền Kính để hồn phách ngưng tụ. Lúc này đây không có Huyền Long Châu cũng không có Thúy Ngọc Ban Chỉ, vô pháp trấn trụ Huyền Long Huyền Kính, nếu như hồn phách tán đi, vô pháp tụ hợp. Đạm Nguyệt Ngân lời vừa nói ra khỏi miệng liền thấy hối hận, thế nhưng Tần Trọng vẫn đang diện vô biểu tình đành phải kiên trì tiếp tục.

Đạm Nguyệt Ngân đi tới ngọc quan trước mặt, mở nắp quan, chậm rãi bế người trong đó ra bên ngoài. Đã qua vài ngày, thân thể nam nhân nhẹ hẫng, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hai gò má hõm xuống thật sâu. Đạm Nguyệt Ngân thấy thế ngực cả kinh, mắt không dám động, chỉ cảm giác được nam nhân mình đang ôm trong lòng đã trở nên thập phần yếu ớt, đã không còn để tâm tới bất cứ việc gì, thậm chí ngay cả chuyện sống lại cũng chẳng màng.

“Trọng, người có để ý không?” Đạm Nguyệt Ngân nhìn chăm chú thi thể như đang ngủ của Tần Trọng, nói. Hồn phách Tần Trọng đứng bên cạnh vẫn im lặng như tờ, mờ mịt nhìn về phía trước, trên mặt nhàn nhạt không lộ cảm xúc.

Đạm Nguyệt Ngân thấy y không phản ứng, cắn răng, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của Tần Trọng, thấp giọng nói: “Ta biết người không hề chú ý tới, mấy ngày nay ta mang theo người đi Thanh tu Vô tâm phái đoạt đan dược, mỗi ngày buổi tối đều nhịn không được phải đem người từ trong ngọc quan ra đặt nằm bên cạnh mới có thể ngủ yên. Ta trước kia luôn cho rằng, người nhất định đối ta hạ cố, thế nhưng trên đời đã không ợn người có khả năng làm thế với ta, người rốt cuộc dùng phép thuật gì, khiến ta như thế mê luyện thân thể của người, đến chết cũng không thay đổi?”

Đạm Nguyệt Ngân lúc đầu chỉ muốn Tần Trọng dao động mà tự thừa nhận thân phận, ai biết sau đó chính mình cũng có chút động tình, nhịn không được chậm rãi lại gần, chạm vào đôi môi lạnh tựa băng tuyết.

Đã dùng pháp thuật niêm phong cất vào mật thất, thân thể băng lãnh dị thường, mi mắt ngưng kết một tầng hơi sương mỏng, tỏa ra tầng tầng tĩnh mịch.

Đạm Nguyệt Ngân ghé sát nhìn Tần Trọng, có một loại quen thuộc dục vọng từ hạ thân truyền đến, nhưng không có động, chỉ là ngơ ngơ ngác ngác chăm chú nhìn y không rời.

Lần đầu tiên nhìn thấy y, cả khi sau đó đã nhìn đến trăm nghìn vạn lần đều có cảm giác mê luyện, chỉ là hết lần này đến lần khác đối mình gạt bỏ nó mà thôi.

Tần Trọng thấy Đạm Nguyệt Ngân tựa hồ một mực nhìn thi thể, hầu như lâm vào sự chấp mê đến điên cuồng, không thể tiếp tục vờ như không thấy, liền đi qua một bên.

Thân thể chỉ là xác ve, chỉ là khốn kiến (*kén hồng*), hà tất còn muốn lưu luyện?

Tần Trọng tự nói với mình, không hề để ý tới Đạm Nguyệt Ngân, mặc kệ hẳn muốn làm hành vi điên cuồng gì, đều giống cách hẳn đối xử với y trước

đây.

Tất cả đã là quá khứ.

Nghĩ đến sự si mê của mình, Tần Trọng trong mắt có chút buồn bã. Như vậy yêu hãn thì phải làm thế nào đây? Hãn cùng Thu Dung ở một chỗ, đây chẳng phải là nguyện vọng của chính y sao?

Đạm Nguyệt Ngân chỉ là không thể chấp nhận việc y bỗng trở nên vô tình, cảm thấy tự tôn đã bị tổn thương, nếu y thoáng gật đầu sẽ khiến y lần thứ hai bị hãn khinh thị lợi dụng, thậm chí là mỉa mai chế giễu. Chỉ cần y không hề để ý tới Đạm Nguyệt Ngân, Đạm Nguyệt Ngân cho dù dẫn vật thế nào, y cũng sẽ không thừa nhận, Đạm Nguyệt Ngân một khi đã hết hy vọng tự nhiên sẽ buông tha y.

“Ta mỗi lần cùng người, người đều không nói lời nào, thế nhưng thời điểm cao trào sẽ phát ra âm thanh, người cau mày, trong mắt phảng phất thủy quang, biểu tình vừa thống khổ vừa tuyệt vọng, thực sự là hảo hảo niệm đối với ta.” Đạm Nguyệt Ngân nhìn bóng lưng của Tần Trọng miếu như yên vụ (*mù mịt như sương*), trong lòng ôm thân thể y, đôi mắt lộ ra một tia lạnh ý.

Như vậy buộc y, y cũng không chịu thừa nhận, xem ra thật đã chẳng còn để tâm gì đến hãn. Đạm Nguyệt Ngân mỉa mai cường thế, từ trước đến nay đều là người khác tự nguyện đồng ý dưới thân hãn, thực chất là vì luyện công, nếu vì yêu hãn mà đến có thể nói là vô cùng ít. Tần Trọng chịu cùng hãn đương nhiên không phải vì pháp lực, Đạm Nguyệt Ngân tức giận liền nhin xuống.

Chẳng biết qua bao lâu, Đạm Nguyệt Ngân chậm rãi mở miệng: “Người nói người yêu ta, ta đương nhiên biết chứ. Thế nhưng mỗi người tình cảm đều có hạn, đến một lúc nào đó, tự nhiên hội thu hồi. Cái gọi là phó thang đạo hỏa (*vào nơi nước sôi lửa bỏng*), có chết cũng không từ, chỉ là hoan tràng hí

ngữ (*lời nói chơi lúc vui đùa*), không đáng tin. Trong lòng ta vốn đã có người khác, bất năng đôi với người hảo. Người nói người yêu ta, ta lại chỉ hận người cứ sấn vào ta dù biết ta đã dành tình cảm cho người khác, sở dĩ không muốn chấp nhận người, chỉ là muốn biết tình cảm của người sâu nặng đến đâu, nhìn xem người rốt cuộc nỗ lực như thế đến khi nào..?”

Tần Trọng trong mắt tối sầm, nhưng vẫn không nói gì cả. Lần đầu tiên cùng hân hoan ái, nếu như không phải là ngoài ư muốn, y vốn dự định cả đời để ở trong lộng, có đánh chết cũng sẽ không nói ra. Ai ngờ trong lúc ý loạn tình mê rốt cuộc bị hân phát hiện, rồi lại luyến tiếc ly khai hân, chỉ có thể ở bên cạnh hân vì hân mà làm bất kể chuyện gì. Vốn cho rằng không hề có mong muốn, chỉ là cam tâm nỗ lực làm tất cả, thế nhưng cuối cùng vẫn hy vọng, hy vọng chính mồm hân nói ra yêu y, cho dù đó là lời nói dối. Dù sao một người nếu như hoàn toàn không yêu một người, sẽ không bao giờ theo người đó lên giường.

Y nghĩ, Đạm Nguyệt Ngân chỉ là cần một kẻ thí nghiệm mà thôi, cần một kẻ thí nghiệm mới chính là thực tâm của hân. Tính cảm của y căn bản hân không hề để ý đến.

Tần Trọng thậm chí có chút hận Đạm Nguyệt Ngân, hận Đạm Nguyệt Ngân đi chiêu hồn, khiến y thấy rõ tình cảm mù quáng đến đáng thương của mình, khiến y hiểu rõ trong mắt Đạm Nguyệt Ngân, y chẳng qua chỉ là tên hề trong một vở hài kịch mà thôi...

Tần Trọng cúi đầu, ánh nhìn hướng xuống mặt đất. Hồn phách không có bóng, ngay cả chạm vào cũng không thể, ngoại trừ tu tiên luyện pháp thuật, người bình thường thậm chí cũng không nhìn thấy y.

Như vậy cảm giác tồn tại hầu như không có thực, khiến y càng nghĩ càng thêm buồn bã.

Đạm Nguyệt Ngân gắt gao ôm lấy thi thể của Tần Trọng, từ trong vạt áo lấy ra một đóa hoa băng sương kiều diễm, mỉm cười, nói: “Bàn Nhược hoa với người thật sự là không xứng, sau đó không nên dưỡng. Bất quá thỉnh thoảng

nhìn, cũng đã là vô phương.”

Tần Trọng ngực đột nhiên trầm xuống, xoay người, thấy Đạm Nguyệt Ngân cầm hoa mà cười, đóa hoa đó chính là Bàn Nhược hoa, không khỏi chấn động, trong mắt phảng phất những tia máu đỏ: “Người...người...”

Đạm Nguyệt Ngân chậm rãi quay đầu, vẻ tươi cười bất biến, đôi mắt sáng ẩn chứa một tia kì lạ: “Nguyên lai người đến chết cũng không muốn cho ta biết...đáng tiếc là ta đã biết được. Ta cũng quyết định, sau này sẽ hảo hảo đối đãi với người, người có đúng hay không rất hài lòng?”

Tần Trọng trong một thoáng chấn động liền trở lại như cũ, nhất thời lui về phía sau, nhàn nhạt nói rằng: “Người nói với ta chuyện này để làm gì, ta cũng không phải là người mà người nói đến.”

Đạm Nguyệt Ngân nở nụ cười: “Vẫn là nhìn không ra, người lại có thể bướng bỉnh đến vậy. Tần Trọng, người không nên khiêu chiến với sự kiên trì của ta.” Đạm Nguyệt Ngân chậm rãi xả khai y phục của thi thể dưới thân, cảm giác hàn lãnh ập đến, vốn ăn mặc cực kì đơn bạc, Đạm Nguyệt Ngân cũng ví để cho thuận tiện, chưa cho hẩn mặc nhiều lắm.

Từ lúc y chết đến nay đã khá lâu, cho dù dùng pháp thuật niệm phong cất vào kho, thân thể cũng đã có chút khô, tàn tạ đến mức có cảm giác chỉ cần một thoáng gắng sức thì xương cốt sẽ vỡ vụn. Hoàn toàn không giống y trước đây.

Tần Trọng hiện tại chỉ như một cái bóng mờ nhạt, nếu y hồi hồn, với pháp lực vốn có, đại khái thân thể vô pháp thừa thụ, chỉ có thể tạm thời phong ấn pháp lực của y, để tránh y khỏi ví giẫy dựa mà tự mình hại mình.

Đạm Nguyệt Ngân lông mi dài rủ xuống, che đi tâm tư của hẩn, âm thầm nắm chặt tay, cố nén giọng, mở miệng nói rằng: “Thời gian thi thể người ở bên cạnh ta, người quả thực không để ý đến sao? Thật ra, người rất yêu ta, nếu không đã không lên tiếng gọi ta cẩn thận.”

Tần Trọng mi mắt khẽ động, vẫn nhìn xuống đất, nhẹ nhàng nói: “Người nhượng ta đi thôi. Ta căn bản không phải người mà người nói đến, cho dù người thực sự tìm được người kia rồi, người buộc hẳn hoàn hồn, hẳn nếu không muốn ở bên cạnh người, sẽ vẫn tìm cách ly khai. Huống hồ người cố chấp bắt một người không yêu người ở bên cạnh là có ý tứ gì?”

Một câu nói chạm vào nỗi đau trong sâu thẳm tâm hồn của Đạm Nguyệt Ngân, hẳn trong mắt hiện ra làn tia sắc nhọn, lạnh lùng nói: “Người không yêu ta? Người có gan nói lại lần nữa xem!”

Tần Trọng lộ ra nụ cười tự giễu: “Rất nhiều người đều muốn người yêu, người hà tất phải cưỡng cầu cần đến một người không yêu người.” Người như y, có thêm một cũng không phải là nhiều, bớt đi một cũng không xem là ít. Nếu không có y, hẳn cũng vẫn rất hạnh phúc. Tần Trọng cúi thấp đầu, không nhìn thấy Đạm Nguyệt Ngân chăm chú ôm thi thể trong lòng, con mắt lộ vẻ hoang mang điên cuồng.

“Câm miệng! Người rõ ràng rất yêu ta, nói nhảm!” Trong nháy mắt sự hoảng loạn tràn ngập nội tâm của Đạm Nguyệt Ngân, không nhận thức được hẳn hung hăng ôm chặt thi thể Tần Trọng, cùng lúc đó, tiếng xương giòn tan đột ngột vang lên. Đạm Nguyệt Ngân ngạc nhiên buông lỏng tay, nhưng không nhìn ra cái gì dị dạng.

Hơn phân nửa xương sườn đã gãy. Tần Trọng lấy làm kinh hãi, ngẩng đầu nhìn Đạm Nguyệt Ngân. Hẳn đối y, chung quy chỉ có sự tàn bạo không hề có tình thương, cho nên mới bất phân nặng nhẹ. Với tính cách của Đạm Nguyệt Ngân, nhất định phải làm cho y thừa nhận mới thôi.

Đạm Nguyệt Ngân ngậy người, kinh ngạc nhìn Tần Trọng, tựa hồ không có ư thức được mình đang làm cái gì.

Tần Trọng cười khổ, chậm rãi, hoặc như là chán ghét: “Nguyệt Ngân, trong lòng người, kỳ thực chỉ là vì... ta không yêu người nên mới khó chịu. Nếu nói như vậy, ta có thể cho người biết, thực ra ta không hề nghĩ rằng sẽ yêu người, thế nhưng làm không được, cho nên... người đáp ứng ta, buông tha ta đi.”

Đạm Nguyệt Ngân chỉ cảm thấy từng giọt từng giọt đau đớn chậm rãi thấm vào ngực, vô pháp phát tiết. Chỉ có thể nhìn Tần Trọng, nhất thời không nói lên lời.

Nếu đã tuyệt vọng như vậy, vì sao còn muốn yêu? Đạm Nguyệt Ngân bỗng nhiên phát giác, hăn căn bản không hề hiểu gì về người này.

“Nguyệt Ngân, mấy ngày nay ta trong lúc trôi nổi giữa thiên địa, xem hết sơn xuyên, thật đã sớm quên người, cho nên... nếu như ta có thể siêu thoát, nhất định rất cảm kích người.” Nếu đã thừa nhận, chi bằng nói rõ để hăn hết hy vọng. Tần Trọng bỗng nhiên nghĩ thông suốt, trong lòng thật thoải mái, nhàn nhạt cười rộ: “Nguyệt Ngân, người cứ như vậy để ta đi thôi.”

Đạm Nguyệt Ngân nhìn y tươi cười, ngực hốt nhiên trở nên mờ mịt. Nghĩ rằng bất quá cầu y sẽ khiến y khuất phục, phải thừa nhận yêu hăn rồi lại bất năng cự tuyệt sự thống khổ, phát giác ngực đã khó chịu tới cực điểm.

Hăn tuyệt đối không nghĩ y sẽ như vậy. Y chỉ cần tiếp tục yêu hăn, ở bên cạnh hăn mà thôi, lẽ nào chuyện dễ dàng như thế lại không thể làm được sao?

“Tần Trọng, người rốt cuộc muốn gì? Nói a, người muốn cái gì ta đều cho người. Người không phải muốn ta yêu người sao? Chỉ cần người đồng ý hôn, ta lập tức sẽ yêu người...” Đạm Nguyệt Ngân tự nhiên phản ứng nhiều, Tần Trọng rốt cuộc đã thừa nhận thân phận của y, chỉ cần cách dùng thuật ép buộc y hoàn hồn, nhưng Tần Trọng một mực lặng yên nhìn hăn, ánh

mắt thập phần hoà hoãn, phảng phất như đã dự liệu tất cả hoặc như là chán ghét tất cả.

Phiền muộn có thể cùng y ở một chỗ sao? Đạm Nguyệt Ngân lộ ra một tia băng lãnh. Vốn không muốn làm như vậy với y, thế nhưng trong lòng đã bất năng buông tha, nếu y không hồi hồn, thi thể cũng sẽ bị hủy hoại.

“Ta đã không còn là người...coi như ta van xin người...quan hệ giữa chúng ta nên kết thúc ở đây.” Tần Trọng chậm rãi nói, thanh âm thập phần ôn nhu. Đạm Nguyệt Ngân sẽ không buông tha, lúc này y chỉ còn cách đánh cược một phen, Đạm Nguyệt Ngân cho dù đối y không phải là yêu, may chăng còn có một chút tình cảm đã qua lại nhiều năm.

Tần Trọng nhìn Đạm Nguyệt Ngân thần tình thập phần hoang mang, lập tức trở nên diện vô biểu tình, ngón tay thon dài chậm rãi cong lên, Tần Trọng cả kinh phát hiện ra, y rõ ràng nhìn thấy kia chính là Phong hồn thuật. Đầu ngón tay của Đạm Nguyệt Ngân quang mang lưu chuyển liên tục, Tần Trọng cả người phảng phất bị tẩm nhập vào hầm băng mát lạnh, y rớt cuộc vẫn tin hãn... Đạm Nguyệt Ngân tay đặt trên thi thể, cảm thấy một trận tuyệt vọng truyền đến, Tần Trọng dần mất đi ý thức.

Đạm Nguyệt Ngân thấy nam nhân trong lòng tuy rằng trên mặt vẫn có chút tiều tụy, nhưng đã hô hấp trở lại, thân thể dần ổn định, không khỏi mỉm cười.

CHƯƠNG 7

Không biết đã qua bao lâu, Tần Trọng dần dần có ý thức trở lại, chậm rãi mở mắt, phát hiện mình đang nằm trong một gian ngoạ thất cực lớn, xung quanh hoàn toàn vắng vẻ, ngực thập phần đau đớn, quả nhiên xương sườn đã gãy, âm thầm vận khí, đã không còn chút pháp lực, hiển nhiên là Đạm Nguyệt Ngân muốn nhốt y, không cho y đi.

Mặc kệ mục đích của hẳn là vì cái gì cũng ko thể ở lại đây.

Tần Trọng nhắm mắt định thần. Sau đó chậm rãi muốn đứng dậy, ngực bỗng một trận co rút đau đớn, nhịn không được bèn ho khan. Độc tính đã rút đi, thế nhưng thân thể bị đóng băng quá lâu, cả người đau nhức không chịu nổi, cho dù có pháp thuật tự bảo vệ mình, nếu muốn khôi phục nguyên trạng quả thực vẫn rất khó, huống hồ hiện tại y đã bị hạ cấm thuật.

Y chậm rãi xuống giường, muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này. Mới nhích chân liền té ngã xuống đất, trước mắt tối sầm, chỉ thấy một mảnh đen kịt, qua một lúc lâu lại dần dần thấy rõ được phía trước.

Miễn cưỡng đi vài bước, ko thể chống đỡ thêm, y choáng váng, vụng té trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

Đạm Nguyệt Ngân mặt mày hớn hở hương Dục Hoa cung đi tới. Đoán rằng lúc này Tần Trọng đã tỉnh, hẳn phen phó Trầm Thủy đường đun nước có pha thảo dược để Tần Trọng ngâm mình. Thân thể y nhiều ngày trước bị mất nước, đã sớm khô đét lại, nhìn ko ra hình dạng gì, trước đây bởi vì ngâm thi thể trong nước sẽ khó mà bảo tồn thân thể nguyên vẹn, thế nhưng hiện tại y đã tỉnh phải nên tắm rửa một phen.

Đạm Nguyệt Ngân phát giác chính mình có chút chờ mong thấy biểu tình của Tần Trọng, mặc kệ đó là thương tâm tuyệt vọng hay là phần nộ khổ sở.

Tuy rằng lúc trước tìm thấy hồn phách của y nhưng lại ko có cách nào khiến y đáp lại, hiện tại cuối cùng đã có thể đụng tới y, cảm thụ được tất cả cảm giác mà y mang đến. Không hiểu vì sao, hẳn vẫn muốn biết trong lòng Tần Trọng đang nghĩ gì, có còn yêu hẳn như trước hay không?

Mặc dù tâm có chút khác thường, thế nhưng Đạm Nguyệt Ngân vẫn cố tình cự tuyệt suy nghĩ tại sao lại như vậy, chậm rãi đi vào cửa, phát hiện người đáng lẽ nên nằm ở trên giường lại hoàn toàn ko thấy hình dáng đâu cả.

Không biết có phải là do Vân Trung Vũ ... Đạm Nguyệt Ngân nắm chặt cánh cửa, cảm thấy cả người run lên ko tự chủ được mà quát:”Người đâu!”

Các đệ tử rất nhanh chạy tới, cúi đầu nghe lệnh. Đạm Nguyệt Ngân nắm chặt mắt, vẫn là vô pháp che giấu sự rung động:”Hắn đâu? Mau phái người đi tìm cho ta”

Cảm thấy Đạm Nguyệt Ngân là lần đầu tiên tức giận đến nghiến răng nghiến lợi như vậy, mấy tên đệ tử tuổi còn trẻ đều sợ đến phát run, luống cuống chạy vội ra ngoài tìm người.

Tần Trọng đi cũng ko được xa lắm, Đạm Nguyệt Ngân rất nhanh đã phát hiện y té xỉu trong góc phòng. Đạm Nguyệt Ngân thấy ngực dường như co thắt lại đau đớn bội phần, người này vừa mới tỉnh lại nhân lúc hẳn không có ở đó đã vội vã ly khai, thà rằng té xỉu trên mặt đất lạnh lẽo cũng không chịu hảo hảo nằm ở trên giường.

Đạm Nguyệt Ngân chăm chú ôm y vào trong ngực, cảm nhận được nhiệt độ trên cơ thể y, dần dần bình tĩnh trở lại.

Y đã không còn giống như trước, thậm chí so với Thu Dung khi xưa còn yếu hơn, nếu như y cứ tiếp tục tùy hứng như vậy, thì cho dù lúc này tái chiêu hồn, sợ rằng thân thể cũng vô pháp thừa thụ.

Đạm Nguyệt Ngân lần đầu tiên có loại cảm giác vô lực ko nói nên lời. Cho dù hẳn có thể buộc y đối mặt với mình, buộc y hoàn hồn, thậm chí buộc y

tái yêu hẳn lần nữa, thế nhưng ko thể khiến y hảo hảo đối đãi với thân thể y, bởi vì y cho rằng y ko nên tồn tại trên thế gian này, thậm chí y còn muốn bản thân hoàn toàn tiêu thất.

Thật sự là một tên ngốc.

Đạm Nguyệt Ngân nhin ko được nhẹ nhàng hôn lên trán y, ngực có cảm giác ôn nhu. Y nói muốn hẳn hạnh phúc a... thế nhưng hẳn chưa bao giờ khiến y có được 1 thoáng vui sướng.

Nếu như nói có thể, hẳn là có thể đối y ôn nhu...

Đạm Nguyệt Ngân vốn là 1 người cực kì kiêu ngạo, người yêu hẳn nhiều như quá giang chi tức (*cá diếc qua sông*), cho dù thêm 1 người là Tần Trọng cũng ko cảm thấy có gì khác, cùng lắm đối xử với y tốt hơn 1 chút, nếu như muốn hẳn thừa nhận yêu y, đó là chuyện ko đời nào.

Nhưng thấy Tần Trọng lần thứ hai tỉnh lại, Đạm Nguyệt Ngân ko khỏi trên mặt hiện ra sắc thái vui mừng, cầm trụ tay y, nói: “Người tỉnh?”

Tần Trọng bất động thanh sắc rút tay ra, đáp: “Cung chủ, ta nghĩ người tốt nhất nên đi tìm Thu công tử”

Đạm Nguyệt Ngân thần sắc cực kì cổ quái, nhìn y lát nói :”Người ghen với hẳn?”. Chính hẳn cũng ko thích loạn ngật phi thổ (*cái này ta chịu ko biết nghĩa là gì, chắc là ghen tuông gì đó*) càng ko thích người khác tranh giành tình nhân, bởi vậy đệ tử trên dưới của Yên Phù cung nếu có chuyện phát sinh đấu pháp tranh chấp cũng ko dám mảy may để lộ ra trước mặt hẳn, chẳng hiểu vì sao, lúc này đây thấy Tần Trọng ghen tự nhiên có chút mừng thầm.

Tần Trọng kinh ngạc ngẩng đầu liếc hẳn một cái: “Cung chủ, người không ở cùng Thu công tử, hẳn sẽ ko tức giận sao?”

Y từ lúc tỉnh lại cho tới bây giờ chưa gặp qua Thu Dung cũng ko biết Thu Dung đã ly khai. Đối với phản ứng kì lạ của Đạm Nguyệt Ngân, nếu là trước đây y có lẽ vì không hiểu mà bần khoản khổ sở, hiện tại nghĩ cũng ko muốn nghĩ đến, tự nhiên cũng sẽ ko thương tâm. Cái gọi là ghen tuông, chẳng biết từ đâu mà đến.

Đạm Nguyệt Ngân mỉm cười nói: “Ta đã nhượng hãn đi, người hài lòng chứ?”

Tần Trọng ngạc nhiên nhìn Đạm Nguyệt Ngân ko chỉ bởi vì lời nói của hãn mà còn vì thái độ của hãn. Y trước đây đích xác đã từng vô pháp khống chế bản thân mong muốn Đạm Nguyệt Ngân đối y có chút yêu thương, thế nhưng hiện tại đã hoàn toàn hết hy vọng.

“Người tìm hãn trở về đi” – Tần Trọng thấp giọng nói .

“Vì sao?” – Đạm Nguyệt Ngân vẻ mặt khó tin nhìn Tần Trọng.

Tần Trọng môi khô khốc chậm rãi mỉm cười : “Cung chủ, hãn là người người thích...”

“Câm miệng!” – Đạm Nguyệt Ngân cảm thấy Tần Trọng chính là đang cười nhạo hãn thay lòng đổi dạ, trảo trụ bờ vai y, đẩy y ngã lên giường, thấy y nhú mào ví đau đớn , ko khỏi có vài phần hối hận, lúc này hai người đã thập phần gần gũi, Đạm Nguyệt Ngân hầu như có thể cảm nhận được hơi thở của Tần Trọng.

Tần Trọng thần tình dần dần khôi phục, thấp giọng nói: “Hãn là người người thích, cho nên người cùng hãn 1 chỗ sẽ hạnh phúc...người mau đi tìm hãn đi. Người hiện tại cần ta...là toan tính cái gì? Nguyệt Ngân, người chỉ vì tự tôn của mình cho nên ko chịu nổi việc ta lãnh đạm với người mà thôi, kì thực...ta vẫn còn yêu người, như vậy tự tôn của người có đúng hay ko được bảo toàn? Ta không muốn với người cùng 1 chỗ, là bởi vì cơ thể của ta...”Tần Trọng chậm rãi giải khai y phục mỏng manh trên người, lộ ta

thân hình gầy gò bên trong.”Nguyệt Ngân, ta đã biến thành cái dạng này ko thể làm việc gì cho người, cũng ko thể hầu hạ người được nữa, nếu như phải hầu hạ người, ta cũng sẽ không ta thứ cho chính mình...cho nên người buông tha ta đi!”

Đạm Nguyệt Ngân nhìn thân thể hầu như đã trở nên vô lực của y, trong ánh mắt không khỏi đau xót, ôm chặt lấy Tần Trọng, ánh mắt lưu chuyển phía trên y phục của y. Phảng phất nội tâm đau đớn như cắt, khiến hẳn ko thể phát ra thanh âm.

Chỉ nghe Tần Trọng chậm rãi cúi đầu, âm thanh trầm thấp vang lên bên tai: “nguyệt ngân, người ko nên khổ sở, ta chưa từng có trách người. ta tự biết mình lớn lên bất hảo, chỉ là nhất thời tình nguyện mà thôi, hiện tại chỉ cần người hạnh phúc, lòng ta đã thoả mãn rồi, người muốn giữ ta ở bên người để mà làm gì? Ta biết, người chưa bao giờ yêu ta, cho nên ta cũng ko thể lại một lần nữa yêu người”

Đạm Nguyệt Ngân không phát hiện mắt mình đã đỏ lên, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn biểu tình trên mặt y, phát hiện chỉ có quyết tuyệt vô tình mà thôi. lạnh lùng nói: “Người đây là cái ý tứ gì?”

Lẽ nào y thực sự muốn ly khai, không thể ở lại đây?

Đạm Nguyệt Ngân hầu như đã cuồng nộ, nghĩ không ra lý do ngăn cản y, nếu như dùng biện pháp mạnh bắt y lưu lại, chỉ sợ sẽ tổn hại đến y mà thôi. Hơn nữa , Đạm Nguyệt Ngân cũng biết, thân thể y lúc này ko thể chịu đựng thêm bất cứ sự giày vò nào nữa, chỉ có thể ngàn lần, vạn lần đối y cẩn thận.

Tần Trọng không có trả lời, khép lại vạt áo, chậm rãi mặc áo dài vào, cúi đầu tự chỉnh lí y phục. từ cổ trở xuống vẫn còn có thể nhìn thấy thân thể y.

Chẳng hiểu vì sao Đạm Nguyệt Ngân khi thoáng nhìn thấy xương quai xanh bên trong vạt áo y cư nhiên có chút động tình, nhịn ko được đã muốn ôm

lấy y định hôn, nhưng nghĩ đến y nhất định sẽ liều mạng giãy dụa, khó tránh khỏi thụ thương, giật mình, nói rằng: “Được rồi, người đã muốn đi, ta cũng sẽ không giữ người lại. Người uống xong chén rượu này coi như là lời tiễn biệt”

Tần Trọng nói không thể yêu hãn nữa, chỉ có thể tại trên giường khiến y tìm lòng không đau mới có thể khiến y thừa nhận đó không phải là sự thật. Hầu như rượu của yên phù cung đều dùng nước hồ hoa sở chế thành Thôi tình tử, Tần Trọng chỉ tới yên phù cung được vài ngày, hựu bất hảo tửu sắc, nên sẽ không biết.

Đạm Nguyệt Ngân vỗ vỗ tay sai người thượng rượu, rót đầy vào 2 chén trà, dịch rượu màu xanh ngọc bích đượm 1 mùi hương thuần hậu, Đạm Nguyệt Ngân cầm lấy 1 chén, lược nhất trí ý, nói: “Thỉnh” rồi uống 1 hơi cạn sạch.

Tần Trọng thoáng có chút nghi ngờ do dự. y đã ở bên cạnh Đạm Nguyệt Ngân suốt 3 năm, Đạm Nguyệt Ngân tuy rằng không có chú ý tới y, nhưng y từ lâu đã hiểu rõ tâm tính của Đạm Nguyệt Ngân. Tong rượu này chắc chắn có hạ cái gì đó, thế nhưng nếu y không uống chén rượu này Đạm Nguyệt Ngân nhất định không chịu thả y đi.

Tần Trọng nâng chén rượu trong tay, giơ lên trước mặt Đạm Nguyệt Ngân, im lặng nhìn Đạm Nguyệt Ngân một lát, Đạm Nguyệt Ngân hầu như muốn thốt ra bảo y không nên uống, tim đập như nổi trống trong lồng ngực, nhưng đúng lúc đó môi Tần Trọng đã chạm vào chén, chậm rãi uống xuống.

Đạm Nguyệt Ngân phát hiện tuy Tần Trọng động tác thần thái đều chính trực nhưng chính là làm cho người khác nảy sinh tà ý, hãn trong lúc vô thức tiến về phía trước muốn đưa tay ôm y vào trong lòng, nhưng lại thấy y cẩn thận lui dần ra sau, chấp tay thi lễ từ tốn nói rằng: “Đạm cung chủ, sau này còn gặp lại”

Đạm Nguyệt Ngân lúc này mới nhớ ra hãn đã đáp ứng sẽ thả y đi, lạnh lùng

gật đầu. Nhìn Tần Trọng đi ra ngoài, cước bộ tập phần thông thả, bản thân y vốn đã bị trọng thương, hoàn toàn không thể phục hồi như cũ, cho dù không có Thôi tình tửu, y cũng sẽ bất năng hạ sơn.

Chỉ thấy xiêm y trên người y thập phần đơn bạc, mỗi khi gió thổi qua là có thể nhìn thấy rõ khung xương cân xứng bên dưới, nếu như là nửa tháng trước đây, với thân thể mạnh mẽ rắn chắc của y nhất định chưa ra khỏi yên phù cung sẽ bị người khác kéo vào chỗ tối làm bậy... thế nhưng hiện tại...

Đạm Nguyệt Ngân nghĩ tới y lúc này đây da thịt xanh xao, cơ thể dần dần héo rút, nhìn ko được ngực tê rần, đi ra phía trước, muốn ôm lấy thắt lưng y từ phía sau, bỗng thấy Tần Trọng hơi nhoáng lên, bước chân lảo đảo, liền sau đó té trên mặt đất, co giật giãy dụa.

Đạm Nguyệt Ngân cũng cảm thấy trái tim tựa hồ như bị ai đó bóp nghẹt, vài bước đã đi tới bên cạnh y, thấy sắc mặt y chuyển hồng, chăm chú nhìn hẳn, trong mắt vừa ánh lên tuyệt vọng vừa ánh lên sự đau xót, dường như không thể tin được hẳn có thể đối xử như vậy với y.

Đạm Nguyệt Ngân biết y sẽ không dễ dàng tha thứ cho hẳn, không khỏi thất thố đứng yên, trong lúc đó nhất thời không phát hiện ra là nên dìu y đứng dậy, chỉ mở mắt trừng trừng nhìn y giãy dụa qua lại trên mặt đất.

Đạm Nguyệt Ngân ở tại Yên Phù cung đã lâu, thối tình men tính mặc dù mãnh liệt, nhưng hẳn trước đây đã uống qua không ít Thôi tình tửu, tự nhiên ko có phát tác ngay như Tần Trọng nhưng thấy y trên mặt đất giãy dụa mà vô thức hé mở vạt áo lộ ra thân thể bên trong, tuy rằng y lúc này thân thể suy yếu, nhìn ko ra cái gì phong tình, nhưng Đạm Nguyệt Ngân đã cảm thấy dục hoả khó nhịn, hạ thân bỗng cương cứng, dĩ nhiên có chút cầm lòng ko đặng.

Đạm Nguyệt Ngân chưa bao giờ là 1 người cấm dục, không tự chủ được ngồi xổm xuống đem Tần Trọng ôm vào trong ngực.

“Buông ra!” – Tần Trọng cả giận nói, bỗng nhiên đẩy hẳn ra. Y lúc này đây đã sức cùng lực kiệt, để đẩy Đạm Nguyệt Ngân ra đã dùng hết khí lực toàn thân, Đạm Nguyệt Ngân bất ngờ không phòng bị, bị y đẩy ra, lui về phía sau hai bước, nhưng Tần Trọng cũng ko ngừng run rẩy lui sang một bên, nội tức kích động, ho khan không ngừng mà thổ huyết.

Đạm Nguyệt Ngân thấy ánh mắt lạnh lùng đó, muốn nói cái gì cũng nói không nên lời chỉ cảm thấy ngực giống như bị chém một đao, lúng ta lúng túng một lúc lâu, cũng không chịu thừa nhận sai, thấp giọng nói rằng: “Người cần gì phải đến lúc này mới kháng cự? Chúng ta đều không phải từ lâu đã làm qua vô số lần?” Hẳn đối với chuyện ở trên giường thập phần tinh thông, vốn nghĩ chỉ cần hẳn đối y ôn nhu, Tần Trọng tự nhiên sẽ ôn tồn nhẫn nhịn nghe theo. ai biết Tần Trọng lại cường ngạnh như vậy, đúng là ngoài dự liệu.

Tần Trọng trước mặt đầu vàng mắt hoa cơ hồ đã không thấy rõ bóng người của Đạm Nguyệt Ngân. Y cúi đầu cười khổ, nói: “Đều là... lỗi của ta, người quên chuyện trước đây đi”. Đạm Nguyệt Ngân lại dùng hành động như xưa muốn y nhục nhã, khiến y không còn lời nào để nói. Tần Trọng dầy dụa, lão đảo bò trên mặt đất, y muốn ngay lập tức rời khỏi đây.

“Không được đi!” Đạm Nguyệt Ngân vội vã từ phía sau ôm lấy y, sự hoảng loạn và kinh sợ tràn ngập nội tâm hẳn, hẳn trước nay vẫn cho rằng Tần Trọng không bao giờ dám liều lĩnh rời xa hẳn.

“Tần Trọng, vô luận người muốn gì, ta đều cho người, chỉ cần người lưu lại.” Đạm Nguyệt Ngân trong lúc lo sợ liền không suy nghĩ gì vội ra điều kiện như vậy. Hẳn không dám dùng vũ lực bức bách Tần Trọng, sợ y chống lại sẽ bị thương tổn, chỉ có thể chăm chú ôm y, không cho y dầy dụa chạy trốn.

Nhưng Tần Trọng dường như đã lâm vào trạng thái điên cuồng, Đạm Nguyệt Ngân cố gắng đưa y áp chế trên mặt đất, không để y lộn xộn.

Hai người đều thở hổn hển. Đạm Nguyệt Ngân nhìn nam nhân phía dưới mình hai gò má ửng đỏ, vẻ mặt phảng phất tuyệt vọng, tâm bỗng nhiên có loại cảm tình ấm áp ôn nhu không nói nên lời, liền cúi đầu hôn lên môi y.

Nụ hôn mềm mại phảng phất ẩn chứa hấp thu không biết bao nhiêu mật ý, Đạm Nguyệt Ngân chăm chú toàn tâm toàn ý hôn Tần Trọng.

Bỗng từ đầu lưỡi truyền đến cảm giác đau nhức, Đạm Nguyệt Ngân nhất thời thanh tỉnh buông tha nam nhân trong lòng, thấy y hai mắt nhắm lại như là sẵn sàng chờ đợi cơn thịnh nộ của hắn, sắc mặt tái nhợt mà kiên định.

Một giọt máu tươi từ khóe môi trắng nõn của Đạm Nguyệt Ngân chảy xuống, hắn chậm rãi lau đi vết máu sau đó cười rộ lên.

“Tần Trọng, ta đã nói qua, người càng phản kháng ta lại càng có hứng thú. Người hiện tại như vậy đối ta có phải là muốn ta hành hạ người đến chết a. Đáng tiếc ta sẽ không theo ý nguyện của người.”

Thấy Tần Trọng trong nháy mắt khuôn mặt trắng bệch, Đạm Nguyệt Ngân nhận ra có gì đó bất ổn, sắc mặt có phần không khỏi khó coi.

“Người thật muốn như vậy chết đi?” Đem Tần Trọng để trên mặt đất khiến y không thể động đậy, Đạm Nguyệt Ngân thanh âm tuy rằng bình tĩnh nhưng cảm thấy hạ thế đã có chút dục hỏa khó nhịn, chậm rãi ôm lấy Tần Trọng, để y ở trong lòng hắn, tay kia từ từ giải khai xiêm y Tần Trọng.

Tần Trọng vội ngẩng đầu lên, còn chưa kịp đẩy Đạm Nguyệt Ngân ra, trong giây lát khí huyết cuồn cuộn, lập tức cả người vô lực, chỉ có thể tựa trên tay Đạm Nguyệt Ngân, cảm thấy ngón tay thon dài của hắn đã xâm nhập vào trong, Tần Trọng thở hỗn hển, cả người run rẩy.

Tuy rằng cả 2 người trước kia đã từng làm qua vô số lần, thế nhưng đây là lần đầu tiên Đạm Nguyệt Ngân chạm vào nơi đó, y phát hiện ngoại trừ sự nhục nhã khôn kể, không còn có bất luận tình cảm mãnh liệt nào khác.

Tay y nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay của Đạm Nguyệt Ngân. Hắn chính là đã từng với vô số người nên mới thành thạo như vậy. Tần Trọng mím chặt môi, hầu như không thể phát ra thanh âm, Đạm Nguyệt Ngân tiến sát đến gần y, khiến y càng bị hãm sâu vào trong lồng ngực hắn, Đạm Nguyệt Ngân nghe được giọng nói yếu ớt của y: “Nguyệt Ngân, đừng...” thanh âm trầm thấp khàn khàn khiến Đạm Nguyệt Ngân cơ hồ vô pháp kiềm chế.

Đạm Nguyệt Ngân quay đầu nhìn về phía Tần Trọng, thấy biểu tình tái nhợt trên mặt y bất đắc dĩ cười khổ, phát hiện mình vốn không có cái cảm giác muốn chà đạp y, chỉ có sự bi thương nhàn nhạt. Đạm Nguyệt Ngân hòa nhã nói: “ Nhẫn nhịn 1 chút, ra được tự nhiên sẽ hảo”.

Đạm Nguyệt Ngân cảm thấy niềm dịch nóng ấm phun lên lòng bàn tay, lúc này Tần Trọng cực lực áp chế thanh âm, làm cho Đạm Nguyệt Ngân có loại cảm giác dâm mĩ tới cực điểm, nhiều năm trải qua vô số lần hoan ái nhưng chưa bao giờ có cảm giác thỏa mãn như hiện tại.

Đạm Nguyệt Ngân sửng lại nhìn qua nam nhân tiều tụy nằm trong lòng, ánh mắt hoảng hốt, y phảng phất đã đánh mất khí lực, chậm rãi ngã vào ngực hãn thật yếu ớt, cánh tay buông thõng.

Thì ra y chỉ ngất đi thôi.

Đạm Nguyệt Ngân không khỏi cười khổ, hạ thân tuy rằng tình chiều gợn sóng nhưng cũng không đành lòng lần thứ hai đối y thô bạo, nơi đó dù sao cũng không phải trời sinh dùng để hoan ái, cho dù luôn cẩn thận vẫn vô pháp tránh tạo thành thương tích.

Đạm Nguyệt Ngân dùng mặt mình nhẹ nhàng cọ cọ trán Tần Trọng, hai tay ôm lấy y, đi tới bên giường. nước nóng mang đến từ trước đã nguội lạnh, Đạm Nguyệt Ngân liền sai người thay một chậu khác, cho toàn bộ hạ nhân lui xuống, cởi bỏ xiêm y của Tần Trọng chậm rãi giúp y lau rửa thân thể.

Từ ngực đến hạ phúc, nửa người của hãn đục hỏa từ lâu đã cứng rắn như thiết, Đạm Nguyệt Ngân thấy mồ hôi chậm rãi tích lại rơi xuống, từ từ cúi nhìn thân thể Tần Trọng, ngón tay thon dài đưa lên vuốt nhẹ mái tóc rối bời của y, nhịn không được có chút xuất thần.

Trước kia vốn không muốn nhìn y, không muốn nhìn y nên kì thực căn bản không thấy rõ dung mạo của y, nếu nhìn kĩ, thấy y tuy rằng bất tuấn mĩ nhưng khí chất chính trực, đặc biệt biểu tình ẩn nhẫn lúc hoan ái càng khiến cho người khác thêm dâm loạn, chẳng trách đông đảo đệ tử của Yên Phù Cung ánh mắt nhìn y đều có vẻ bất thường.

Đạm Nguyệt Ngân rùng mình, hiện tại mới phát giác mình đã quá sơ ý, sắc mặt càng thêm âm trầm.

Đạm Nguyệt Ngân cứ như thế nhìn Tần Trọng, chẳng biết nhìn bao lâu, chỉ thấy người trên giường hàng lông mi khẽ động, mở mắt, vẫn là biểu tình hoảng hốt, ngực không biết là cái tư vị gì, chậm rãi đến bên cạnh y, nhẹ nhàng trao trụ tay y, đem y ôm trọn trong lòng. Thân thể ôn độ khiến Đạm Nguyệt Ngân lặng đi.

Trầm mặc một lúc, Đạm Nguyệt Ngân thấp giọng nói: “Ta trước đây, biết người rất tốt với ta, thế nhưng lòng ta vốn đã có người khác, tự nhiên không thể tiếp nhận người, nhưng vô luận ta có bức người thế nào, nói móc người, người cũng không chịu ly khai, ai biết người tiếp cận ta là vì mục đích gì, cho nên trong lòng ta mới luôn đề phòng người. Nếu ta hiện tại đã quyết định hảo hảo đối với người, người cần gì phải giận đối lâu như vậy?”

Tần Trọng nhắm mắt lại, thần tình hờ hững. Đạm Nguyệt Ngân chính là luyện tiếc buông tha thân thể y, tìm đủ lí do để y không rời đi. Nếu như thực sự chỉ là ngờ vực vô căn cứ, hà tất lại muốn cùng y trên giường? Kỳ thực Đạm Nguyệt Ngân đối với y vẫn chỉ có làm nhục chi tâm mà thôi.

“Người còn đang tức giận sao? Ân?” Đạm Nguyệt Ngân thấy y không để ý tới, nhú nhú mày, nhin không được liền sờ mó người y, thế nhưng thấy y không nhúc nhích, thần tình chán ghét nói không nên lời, có chút mất thú vị.

“Người rút cuộc còn muốn ta thế nào?” Đạm Nguyệt Ngân tự nhận đã làm đến cực hạn, so với Thu Dung trước kia không khác là mấy, Tần Trọng cư nhiên không có cảm kích mà ôm lấy hăn, thật sự là không có thiên lí a!

Chẳng biết qua bao lâu, Tần Trọng nhẹ nhàng mở miệng nói: “Nguyệt Ngân, người đã từng nói muốn cho ta đi”

Đạm Nguyệt Ngân hơi ngạc nhiên, lạnh lùng đáp: “Ta có nói sao? Ta quên rồi!”

“Nguyệt Ngân, người kiên quyết lưu ta lại thực ra là có ý gì, không bằng đi tìm Thu Dung...” Tần Trọng phát hiện y khả dĩ đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại, phảng phất như đang nói về một người bạn tốt lâu năm.

Đạm Nguyệt Ngân giống như bị người khác cho một cái bạt tai, tóm lấy vạt áo của y, nhìn y một lát nói: “Người thế nào bảo ta đi tìm Thu Dung? Người có ý gì?”

Tần Trọng ngăn cản tay hắn, lại bị hắn chộp nắm lấy, không khỏi lấy làm kinh hãi, lúng ta lúng túng nói: “Dù sao... Hắn là người người yêu...”

Đạm Nguyệt Ngân có chút hờn giận: “ Người có đúng hay không chê ta không yêu người? Ta đã hứa sẽ đối người ôn nhu, người còn muốn như thế nào nữa?”

Tần Trọng thầm cười khổ. Đối với Đạm Nguyệt Ngân mà nói, hắn hứa hẹn như vậy với một người không tư sắc, không tư thái như y là thập phần không có khả năng. Nếu là trước đây, nhất định cầu còn không được, thế nhưng y đã chết một lần, mọi sự đều thâu, tự nhiên cũng không thể để biểu hiện giả dối lần thứ hai lừa bịp bản thân.

Tần Trọng khẽ mỉm cười, có điều dáng vẻ thâm đạm khi cười của y khiến Đạm Nguyệt Ngân thấy kinh tâm, y chậm rãi đứng dậy, muốn xuống giường, Đạm Nguyệt Ngân ngăn cản y nói: “ Người muốn đi đâu?”

“ Ta đói bụng...” Tuy rằng là người tu đạo, thế nhưng cũng không phải chỉ hít khí trời mà sống, y hơn mười ngày nay chưa có ăn uống gì, cứ nhiên cảm thấy rất đói, nhưng thực chất là lấy cớ muốn rời khỏi đây. Cùng Đạm Nguyệt Ngân nói chuyện khiến y có loại cảm giác bất lực.

“ Người thân thể bất hảo, không cần xuống giường, ta đi bảo người làm đồ ăn cho người”. Đạm Nguyệt Ngân thay y đứng dậy chặn trên người rơi xuống lộ ra xiêm y lộn xộn bên trong, chỉ cảm thấy một trận dục hỏa thiêu đốt cả người, nếu liếc mắt nhìn nữa e nhìn không được sẽ đưa y đặt ở trên giường hung hăng hành hạ y. Đạm Nguyệt Ngân không dám nhìn nữa, đứng lên, nói: “ Ta cho người đến đây bảo hộ người, có việc gì cứ sai bảo bọn họ. Ta đi một lúc sẽ quay về”.

Tần Trọng thấy Đạm Nguyệt Ngân vội vàng xoay người, cũng không suy nghĩ nhiều, tâm mù mịt. Đạm Nguyệt Ngân kêu người bảo hộ là giả, trông coi là thật, y lúc này pháp lực bị phong tỏa, lại bị nhốt, nếu muốn rời đi căn bản không có khả năng.

Cứ như vậy mãi cũng không ổn. Hiện tại cái dạng này, còn toan tính điều gì? Tần Trọng cười khổ, chậm rãi đứng dậy, cảm thấy trong lồng ngực thập phần đau đớn, mắt bỗng tối xăm lại.

“ Tần huynh, đã lâu không gặp.” một tiếng cười nho nhỏ vang đến khiến Tần Trọng cả kinh, ngưng thần nhìn lên, chỉ thấy một nam tử chậm rãi từ ngoài cửa đi tới nhưng không có ai ngăn cản, thực sự là Vân Nhược.

Độn địa thuật nếu đã luyện thành có thể đánh lừa tai mắt người khác. Vân Nhược vô thanh vô tức tiến đến, cư nhiên không có kinh động bất cứ ai, Tần Trọng không khỏi lấy làm kinh hãi.

“ Vân Nhược huynh, người... sao lại ở đây?”. Bị Vân Nhược thấy được bộ dạng chật vật của mình, Tần Trọng có chút xấu hổ, giả vờ bình thường, nhưng Vân Nhược nhãn thần tự tiểu phi tiểu dường như tất cả đều nằm trong dự liệu của hắn.

“ Yên Phù Cung buồn chán tĩnh mạch, ta muốn xuất cung đi. Chẳng hay Tần huynh có muốn đi cùng với ta”. Vân Nhược mỉm cười nói.

“ Người...” Tần Trọng giật mình nhìn Vân Nhược, nhẹ nhàng thở dài, nói: “Chẳng biết có làm phiền huynh được không?” Vân Nhược nếu muốn đi khỏi đây nhất định là có khả năng.

Vân Nhược nhợt nhạt cười, nói: “Ta đi ra ngoài có 1 số việc muốn làm. Nhấc tay chi lao, có gì là không thể? Chỉ là không biết Tần huynh có nữ bỏ đi hay không?”

Tần Trọng đỏ mặt, nói: “ Có cái gì mà không nữ chứ.” Đạm Nguyệt Ngân đối y như vậy không bằng rời đi cho rồi.

Vân Nhược thần sắc nghiêm nghị nói rằng: “Cảnh ngộ tuy là mệnh định, đến cùng vẫn dựa vào sức mỗi người. Nghĩ sai thì hối hận, có thể đây là thiên địa chi biệt. Tần huynh, ta biết trước người sẽ ở đây, ta có thể giúp người nhưng kết cục ra sao, ta cũng không được rõ. Tần huynh, chúng ta đều là người tu đạo, ta sẽ không ép người. Nếu người theo ta đi ra ngoài, mặc dù mỗi ngày địa chi quảng, sơn xuyên mở mang, thế nhưng tái ngộ một kiếp, sinh tử khó định. Nếu như ở lại Yên Phù Cung, có thể tránh khỏi tai kiếp”

Tần Trọng lắc đầu, nói: “Ta sớm đã như người chết. Hôm nay kéo dài hơi tàn, cũng là nghịch thiên đó thôi, sống lâu một ngày cũng là chuyện may mắn. Nếu như sớm chết đi, có thể sẽ hóa giải họa lớn trên người hắn. Vân Nhược huynh, người đã quên chiêu hồn sẽ bị thiên khiến sao?”

Vân Nhược trầm mặc chốc lát, nói: “Thì ra cho tới hôm nay, người đều là vì hãn.”

Tần Trọng không khỏi thấy mặt nóng lên, thập phần xấu hổ. Tuy rằng đã quyết định không để ý tới hãn, không yêu hãn, thế nhưng vẫn là quan tâm hãn, trong mắt Vân Nhược nhất định y thực đáng chê cười. Bỗng nhiên nhận ra trong lời nói của Vân Nhược có chút cổ quái, tựa hồ có pha thâm ý, đã thấy Vân Nhược cao giọng cười, nói rằng: “ Người đã nếu tâm ý đã quyết ta đành mang người ra ngoài mà thôi”

Vân Nhược thân thủ nhanh nhẹn, liền đưa y lẫm nhập trong lòng, y thấy vừa áy náy vừa thấy tim đập nhanh, chỉ cảm nhận như có cơn gió thổi qua tai, cả người hơi chao đảo, đã tiêu thất vô tung.

Tuy rằng nói là đến trù phòng, nhưng khi Đạm Nguyệt Ngân quay trở về, tâm lại vô cùng lo lắng. Cho dù trước kia yêu Thu Dung cũng sẽ không giống như ngày hôm nay do dự bất định, hay ở bên cạnh mà luôn nơm nớp lo sợ. Muốn nghe giọng nói của y, muốn ôm y, muốn y ở tại trong lòng hãn, nhưng tất cả bởi vì thân thể y mà không tiến tới. Mặc dù trước kia cũng vì thân thể Thu Dung không khỏe mà chậm việc hoan ái, đồng thời cũng không muốn làm Thu Dung phật ý, đối với Thu Dung chưa từng có loại cảm giác ôn nhu này.

Hãn nhất định là điên rồi.

Đạm Nguyệt Ngân lo lắng nghĩ, thế nhưng kì quái chính là ngực trước kia không có sự bất an lẫn tức giận này. Muốn hãn thừa nhận yêu y kì thực cũng không có gì khó.

Đạm Nguyệt Ngân đẩy cửa ra, cảnh tượng trước mắt khiến hãn nhất thời thất thần – Tần Trọng không ở trong phòng.

Lần này hãn đã cắt cử mười hai thị vệ trông coi Dục hoa cung, trên người Tần Trọng có hạ cấm thuật vậy mà y vẫn có thể chạy trốn, không loại trừ khả năng là có người hỗ trợ.

Đạm Nguyệt Ngân nhú mày, nắm chặt tay, thần tình cực kì khó coi, lập tức sai người truy xét hành tung của mọi người trong cung. Chỉ qua một chốc đã có người tra được Vân Nhược của Hình Vân Cư chẳng biết đã đi đâu.

Đạm Nguyệt Ngân lúc này mới nhớ tới Vân Nhược pháp thuật cao cường, nếu hẳn muốn, từ Yên Phù Cung mang theo một người trốn đi có thể nói là dễ dàng.

Lúc này hối hận cũng đã muộn y dù sao cũng đã đi rồi.

Nghĩ đến Vân Nhược đương sơ đối với Tần Trọng rất tốt, càng làm cho Đạm Nguyệt Ngân ghen ghét cực độ, hận không thể lật cả tòa Yên Phù Sơn này để tìm người.

Các đệ tử Yên Phù Cung thấy Đạm Nguyệt Ngân sắc mặt thập phần khó coi không dám vượt râu hổ, cần phải cẩn thận tuyệt đối không nên xuất hiện trước mặt hẳn.

Đạm Nguyệt Ngân tuy rằng trải qua ngày ngày thanh tĩnh nhưng luôn thấp thỏm không yên. Yên Phù Cung như có sấm sét trực chờ giáng xuống khiến các đệ tử người người đều cảm thấy bất an. Các đệ tử hẳn phải đi đều đã trở về bẩm báo nhưng vẫn không hề có chút tin tức. Vân Nhược muốn che giấu một người không phải việc khó. Cũng trách không được bọn đệ tử ngu ngốc.

Đạm Nguyệt Ngân không chút nghĩ ngợi trực tiếp hạ lệnh nhượng Phù Phong đường đường chủ, dịch thập tam đại cung chủ chi chức đích thân dẫn người hạ sơn tìm kiếm.

CHƯƠNG 8

Từ Yên Phù Cung ra đi đã hơn nửa tháng.

Vân Nhược pháp lực cực kì cao minh, cấm thuật Đạm Nguyệt Ngân hạ trên người Tần Trọng đã sớm bị Vân Nhược cởi bỏ.

Tuy rằng pháp lực đã khôi phục tám phần mười, thế nhưng bởi độc thương quá lâu, Tần Trọng chỉ có thể thông thả điều dưỡng, đồng thời không thể để bị người ngoài quấy nhiễu.

Vân Nhược liền mua một cái thuyền cho y du ngoạn trên sông.

Vân Nhược đứng lặng ở đầu thuyền, bóp trán vẻ suy nghĩ, nhìn về phía chân trời xa xa. Lúc này mưa phùn giăng giăng, trên sông khói sóng mênh mông, vô biên vô hạn.

Tần Trọng từ trong khoang thuyền đi ra, liền thấy Vân Nhược đứng trong làn mưa bụi, có chút bần thần. Y đứng lại hỏi:”Có chuyện quan trọng sao?”.

Vân Nhược quay đầu, trên mặt lộ ra nụ cười, khẽ đáp rằng:”Tần huynh, hôm nay ta phải ly khai, nhưng đại kiếp trên người vẫn chưa giải được, cảm thấy thật hổ thẹn”. Hắn đoán nếu ở lại đây, thì sẽ phải qua quý môn quan, khiến sinh cơ duy nhất của Tần Trọng bị chôn vùi. Mà lúc này phải lập tức lánh đi nơi khác mới có thể cởi bỏ tử kiếp do hắn tiết lộ thiên cơ.

Hiện tại thân thể Tần Trọng tuy rằng nửa điểm không có phục hồi như cũ, nhưng pháp lực đã khôi phục hết tám phần mười, cũng không còn điều chi đáng ngại. Mà lúc ở tại Yên Phù Cung cái gì y cũng đều không biết, bây giờ có thể tự mình làm mọi thứ.

Tần Trọng đăm đăm nhất tấu nói:”Sinh tử hữu mệnh, phúc họa tại thiên. Vân Nhược huynh vốn nhìn thấu nhân gian, vốn lại là người tự tại, có chuyện gì mà không thể vượt qua?”

Vân Nhược trầm ngâm suy nghĩ trong chốc lát, trên mặt chậm rãi nở nụ cười:”Tần huynh hào hiệp trượng nghĩa, Vân Nhược chính là ngưỡng mộ huynh ở điểm này”.

Tần Trọng không khỏi kinh hãi, thấy Vân Nhược ôn hòa mà ánh mắt nồng cháy, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, lúng ta lúng túng vô pháp đáp lại.

Vân Nhược thu lại tiếng cười, nói:”Tần huynh, nếu lỡ gặp chuyện, hãy châm pháo lưu li ngọc, nhất định môn hạ đệ tử của Yên Phù Cung sẽ đến cứu giúp”.

Đã ly khai Yên Phù Cung, tất nhiên sẽ không tái tự chui đầu vào lưới a! Tần Trọng cười khở nói rằng:”Tần mỗ tự có cách, Vân Nhược huynh không cần lo lắng”.

Vân Nhược lui về phía sau, chấp tay nói rằng:”Tần huynh, ngày khác hữu duyên, tất lại tương phùng”.

Tần Trọng cũng thi lễ, nói:”Sau này còn gặp lại”. Liền thấy Vân Nhược đã rời khỏi.

Vân Nhược đi rồi, Tần Trọng ngồi ở đầu thuyền yên lặng một hồi lâu. Sắc trời dần dần tối, giang thanh cận nguyệt, ánh trăng mờ ảo, xa xa nghe có tiếng sáo, nhẹ nhàng miên man, phảng phất vắt ngang trong dòng nước mênh mông không biết từ đâu truyền đến. Cũng không biết là ai có thể thổi sáo hay như vậy.

Tần Trọng hoảng hốt nhớ tới ba năm về trước. khi đó gia hương lọt vào ôn dịch, thôn trang hoang vắng tiêu điều, y nghe được tiếng sáo giống như vậy. Mẫu thân bị bệnh đã lâu nằm liệt giường, thần chí bất minh, lúc sắp lâm chung, nắm chặt tay y, kêu tên một người nhưng y nghe không được rõ.

Y sau khi mai táng mẫu thân vốn cho rằng sẽ lưu lạc tha hương, khi đó gặp Đạm Nguyệt Ngân. Đạm Nguyệt Ngân thân vận đạm tử y sam, giống như thiên nhân bàn phủ phái xuống, khiến y tưởng mình đang nằm mơ. Hắn trên người có mang theo một cây sáo trúc, nhưng đi theo hắn đã ba năm cho tới bây giờ, y chưa thấy hắn lần nào thổi sáo, chỉ là thấy hắn thường xuyên lấy nó ra vỗ về chơi đùa, lộ ra biểu tình suy nghĩ sâu xa. Có thể đây là vật đính ước Thu Dung đưa cho hắn trước đây.

Trăng đã lên cao giữa trời. Tiếng sáo vẫn đang du dương bay tới, y bỗng nghe thấy thanh âm đập nước ở phía mạn thuyền.

Có thể vô thanh vô tức đến gần y, trên chiếc thuyền sắp tiến tới kia nhất định có người tinh thông thuật pháp. Tần Trọng lấy làm kinh hãi, đứng dậy đã thấy trước mặt một con thuyền rất lớn, so với thuyền của y thì to gấp đôi, trên thuyền có vài người đang đứng, thanh y trường sam, mơ hồ có tiên khí, diện mạo lại nhìn không được rõ.

Một người đang đứng nhất ăn vận đạo bào, tuổi chừng trên dưới 40, tướng mạo có chút tuấn nhã.

Thấy Tần Trọng, trong mắt nặng nề ngập tràn khó chịu:”Chính là hân?”

Hai bên trái phải có người khom mình nói rằng “Vâng”.

“Không Diệp, người đi xem xem.” Người nọ đáp, đáy mắt có phong mang chột hiện.

Vị đạo sĩ tên Không Diệp khom người thi lễ, nhỏ giọng tế khí nói: “Vâng, sư phụ”. Mũi chân nhẹ nhàng một điểm, xẹt qua mặt sông, khinh phiêu phiêu đáp xuống trước mặt Tần Trọng, không một tiếng động.

Hướng Tần Trọng chấp tay thi lễ nói: “Thí chủ, bần đạo Không Diệp, xin được thỉnh giáo, mong thí chủ hạ thủ lưu tình”

Tần Trọng đáp lại: “Chẳng hay các vị tìm Tần mỗ có việc gì? Nếu là Tần mỗ đã đắc tội chỗ nào thỉnh các vị thứ lỗi”.

Nghe được giọng nói trầm thấp của Tần Trọng, Không Diệp dường như có chút ngạc nhiên, tựa hồ không dám tin thanh âm đó lại có thể phát ra từ một nam tử tướng mạo cực kì bình thường như vậy, ngẩng đầu nhìn vào mắt y, vẻ khinh miệt dần dần chuyển thành kì dị. Chỉ thấy y một thân lam thường sờn cũ, ngoại trừ hình dáng tiêu tụy, thần sắc xem lướt qua cũng biết là có bệnh, cũng nhìn không ra chỗ nào đó hơn người, nhưng vẫn khiến cho người khác nhin không được phải liếc mắt nhìn vài lần.

Không Diệp nghe được câu hỏi của y, liền giải thích: “ Tại hạ là môn hạ đệ tử Không Diệp của Thanh tu Vô Tâm phái, bởi cung chủ Yên Phù Cung lần trước đã quá vô lễ không một lời ngang nhiên cưỡng đoạt bản môn chí bảo Trường sinh đan, Trường sinh đan khi luyện thành có một mùi thơm lạ lùng, cho dù sau đó bị người ta ăn, được hương vẫn lưu lại trong cơ thể. Chim yến quá hạn, nhất định quay về, bởi vậy danh thơm lưu

truyền.Đan dược đó cực kì quý báu, thế gian chỉ có một viên duy nhất, do chưởng môn dựa theo thượng cổ đan thư sở luyện mà thành. Nếu là bị người ta ăn phải, cũng không còn cách nào khác, phải đưa người đó vào lò luyện đan...”

“Không Diệp, người nói nhiều với hãn như vậy để làm gì? Còn không mau bắt giữ hãn!”. Vị đạo sĩ đang cao giọng này chính là chưởng môn sư thúc của Thanh tu Vô Tâm phái. Tuy rằng phong thái thanh tao, khí chất như tiên nhân nhưng tính tình lại nóng nảy, không thể chịu được Không Diệp không nhanh không chậm trước mặt y còn nói ra những chuyện này, nghĩ thầm trong hàng ngũ đệ tử Không Diệp vốn là người thập phần kiêu ngạo, thế nào hôm nay cư nhiên lại cứ thao thao bất tuyệt như vậy.

Không Diệp ho khan một tiếng, vội vàng thi lễ, nói rằng: “Tần huynh, đắc tội”.

Tần Trọng thi lễ đáp lại, trong lòng đã minh bạch. Đạm Nguyệt Ngân đích thực trước kia đến Thanh tu Vô Tâm phái để cướp đoạt định hồn đan, định hồn đan là vật an thần định hồn, không quý báu bằng trường sinh đan. Nhưng Yên Phù Cung với Thanh tu Vô Tâm phái vốn là kẻ thù truyền kiếp, môn hạ đệ tử hai bên nếu lỡ chạm mặt thường không nói một lời đã động thủ, Đạm Nguyệt Ngân tới cửa đòi hỏi đan dược tất nhiên sẽ không có ai chịu cho hãn. Đạm Nguyệt Ngân tính cách cường thủ hào đoạt, bọn họ đã không đưa, hãn liền tự tiện xông vào đan phòng lục lợi tìm dược. Tần Trọng lúc đó nguyên thần xuất khiếu, Đạm Nguyệt Ngân dẫn y vào Thanh tu Vô Tâm phái, không biết đã cho y ăn bao nhiêu đan dược, viên Trường sinh đan kia hiển nhiên y cũng ăn phải.

Mà nhóm người kia xuất môn chuyển này chỉ là muốn mang đi thân thể y, để khi về tổng vào lò luyện đan.

Tần Trọng nở nụ cười nhàn nhạt, vươn tay xuất chưởng. Trường kiếm trong lòng bàn tay ngưng tụ, quang mang thuần khiết hiện ra có ẩn hàn ý lạnh lẽo. Y rất ít khi dùng kiếm, chỉ vì kiếm quang toả khắp mọi nơi, huyết nhục lẫn lộn. Thế nhưng lúc này thân thể vô pháp gây pháp lực, chỉ có thể mượn chân nguyên biến thành trường kiếm.

Không Diệp nhìn một chút kiếm quang của y, không khỏi “Di” một tiếng. Kiếm quang chính là nguyên thần chi sắc, do tâm tính mà định, kiếm quang bạch sắc thì người tâm tính kiên định, thuần khiết chính trực, môn hạ Thanh tu Vô Tâm phái cũng ít người nhìn thấy, nghĩ không ra cư nhiên có thể nhìn thấy điều này từ một người của Yên Phù Cung. Thầm nghĩ một tiếng “Đáng tiếc”, vung tay tạo một đường kiếm hoa, hướng Tần Trọng đâm tới.

Tần Trọng đánh trả một kiếm, chân khí tương giao, đầu cổ tay liền tê rần, không khỏi lấy làm kinh hãi. Đối thủ pháp lực cao cường, thể lực của y lúc này nếu đánh bại được hẳn cũng không thể tránh được sự truy sát của những người còn lại.

Không Diệp như nhìn ra được y đang chần chừ do dự, tiến sát từng bước, lộ ra sát chiêu, khiến cho y phải đưa kiếm chặn lại.

Tần Trọng từng bước lui ra phía sau, hầu như đã tới gần sát mép thuyền, trường kiếm đâm trúng vào mũi kiếm của Không Diệp, cả người nghiêng nghiêng lướt trên mặt nước, cơ hồ phiêu trần. Không Diệp một trận hít thở không thông, chỉ cảm thấy hàn quang chiếu mắt, cổ tay đau nhức không chịu nổi, thanh bích sắc trường kiếm trong tay đã vỡ vụn thành tinh mang.

Không Diệp khoanh tay nói rằng: “Ta đã bại” Nhìn Tần Trọng thần dung tiều tụy, một chưởng kia của y hầu như đã làm tiêu hao hết khí lực, thân thể cao lớn chỉ có thể tựa ở buồng nhỏ trên thuyền miễn cưỡng chống đỡ, tư thái thập phần yếu đuối vô lực, Không Diệp trên mặt nước không khỏi lộ ra vài phần cổ quái.

“Tần mỗ vô ý ăn mất thần đan của quý phái, rất là áy náy, nhưng... nhưng...” Y biết bản thân nợ bọn họ, là do lúc đó tính mệnh nguy nan, thế nhưng tổng bất năng thúc thủ chịu trôi.

Có thể đây chính là tai kiếp mà Vân Nhược đã nói đến.

Lũ người đứng trên chiếc thuyền lớn thấy y tâm khiếp, đều cười ha hả, một người trong số đó hét lớn “Người nếu áy náy, thì hãy tự sát đi, nguyên thần chuyển thể luân hồi ta còn có thể tiễn người một đoạn, nếu như

rơi vào tay ta, cũng không may mắn như vậy, nhất định phải khiến người bị lãng trôi từ từ mà chết”.

Tần Trọng cười cười, lắc đầu nói: “ Có ai muốn tới lĩnh giáo, thì cứ việc tiến lên phía trước. Đệ tử của Yên Phù Cung, tuyệt không cúi đầu”

Thanh tu Vô Tâm đệ tử có mấy người đã biến sắc. Yên Phù Cung tu hành dùng pháp thuật vô cùng quỷ dị, từ trước đến nay người trong chính giáo đều khinh bỉ, coi là yêu nghiệt, nghĩ không ra tên yêu nghiệt này cư nhiên không biết trời cao đất rộng là gì, chửi thề mấy tiếng, đều nhảy lên mũi thuyền, muốn lấy nhiều địch ít.

Tần Trọng một người còn khó bề chống đỡ huống hồ lúc này bị nhiều người vây lại công kích, khí lực vốn đã cạn kiệt, thần thái suy sụp, có thể ngã xuống bất cứ lúc nào. Nhớ tới lời nói của Vân Nhược trước khi đi, không khỏi tự thất cười. Châm Phác Ngọc lưu ly sẽ có người đến cứu, thế nhưng lúc này lửa đã bén chân, còn kịp hay không?

Bấm tay thành ấn, nhẹ nhàng bắn ra, một điểm tinh quang nhất thời từ đầu ngón tay tỏa ra bay lên bầu trời đêm, rọi sáng gần nửa ngày.

Có người hét lớn:”Đây là pháp ấn cầu cứu của Yên Phù Cung”. “Không sai, đừng để cho hắn gọi người tới giúp đỡ”. “Giết hắn! Tới một người giết một người!”.

Thanh tu Vô tâm phái tự xưng là danh môn chính phái, nghĩ không ra cũng làm cái chuyện đê tiện vô sỉ này. Tần Trọng tay trái tung chưởng, vân vụ trong lòng bàn tay dày đặc. Đây chính là tuyệt học của Yên Phù Cung. Liệt Thần Phân Huyết chi pháp, có thể kích phát tiềm lực của bản thân, ngưng đối lại sẽ bị thương tổn cực nặng, trước kia Vân Trung Vũ hay dùng loại pháp thuật này đánh bại Đạm Nguyệt Ngân, Nhưng năm sau đó pháp lực của hắn không có khả năng khôi phục, tối hậu một lần nữa sử xuất thì pháp lực bất túc, thân thể vì thế mà cũng bị hủy diệt, bị Đạm Nguyệt Ngân đoạt lại vị trí cung chủ.

Vân vụ bay nhanh xoay tròn, hình thành một dòng suối lớn, mọi người chỉ cảm thấy kinh phong đập vào mặt, một trận khí lực cực đại kéo tới, không khỏi lui về phía sau vài bước, khí huyết cuộn cuộn, thiếu chút nữa thì thổ huyết. Nhìn lại chỉ thấy Tần Trọng cũng phảng phất đánh mất

khí lực, sắc mặt trắng bệch, cả người không khỏi run rẩy, chỉ có thể miễn cưỡng đứng thẳng.

Lúc này một thanh âm từ xa vọng đến, lạnh lùng nói:”Liệt Thần Phân Huyết, hảo ngoa độc”.

Mọi người ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy một nam tử mặc y phục màu tím từ trên không khinh khinh đáp xuống mũi thuyền, ống tay áo tiêu diêu, khí độ không gì sánh được, hiên nhiên tinh nhã, dường như không chú ý đến ánh mắt tán thán kinh ngạc của những người xung quanh, một mình đi tới trước mặt Tần Trọng, cả hai người đứng lặng chăm chú nhìn nhau thật lâu.

Đối với ánh mắt vô cùng nóng bỏng của Đạm Nguyệt Ngân, Tần Trọng có chút mất tự nhiên lẩn tránh con mắt của hắn, cúi đầu nhìn dán xuống đất. Dùng hết pháp lực của bản thân, cả người cũng hầu như vô pháp thừa thụ mà muốn nổ tung, trong cơ thể khí huyết phảng phất cuộn cuộn sôi trào, không ngờ ở đây lại gặp được hắn.

Tần Trọng đã hoàn toàn mất đi ý thức, chỉ có thể dựa vào bản năng, bắt được tay của Đạm Nguyệt Ngân đang muốn chà lau vết máu trên khoe môi mình, lẩm bẩm nói:” Là mộng sao? Cho dù...là mộng, cũng là không thể...”.

Đó là cho rằng tại trong mộng, y cũng không chịu tiếp nhận dù chỉ một chút ôn nhu của hắn. Đạm Nguyệt Ngân ngược cơ hồ bị chém thành ngàn mảnh, đỡ được thân thể y chậm rãi ngã xuống.

“ Các người...làm hại hắn như vậy, còn muốn sống sao?”. Đạm Nguyệt Ngân mỗi chữ mỗi câu, băng lãnh như đao phong. Tất cả mọi người đều kinh ngạc, Trác Vân Sơn giận dữ nói:”Đạm Nguyệt Ngân, nhiều lời vô ích, có bản lĩnh hãy cùng ta phân cao thấp!”.

“ Đệ tử Thanh Tu Vô Tâm phái các người có thể cùng ta đấu ngang ngựa bất quá chỉ có một, hai người mà thôi. Còn như người vốn chẳng xứng làm đối thủ của ta. Trác Vân Sơn, người không mau quỳ xuống dập đầu cho ta thì đừng trách ta vô tình”.

Trác Vân Sơn giận dữ, vận khí vung kiếm muốn nghênh chiến.

Đạm Nguyệt Ngân khinh xuy một tiếng.

Nhất đạo kiếm quang loang loáng rất nhanh phát ra, Trác Vân Sơn ngược đã khoét thành một lỗ thủng lớn, thầm nghĩ: Ta chết rồi ư? Sao có thể?

Thân thể mềm oặt ngã xuống. trong lúc hoảng hốt chỉ thấy Đạm Nguyệt Ngân ôm nam tử kia vào lòng, vội vã bay đi.

Cả người mỗi một tác đều như muốn nứt ra thành trăm nghìn mảnh, Tần Trọng hỗn loạn mở mắt, thấy Đạm Nguyệt Ngân ngồi ở bên giường, vẻ mặt lo lắng dần dần biến thành vui mừng như điên, khuôn mặt tuyệt mỹ diễm lệ chưa bao giờ lộ ra biểu tình ôn nhu đến vậy, đương nhiên là vì y.

Tần Trọng không khỏi khép chặt mi mắt.

Sai rồi, li khai Yên Phù Cung từ lâu, thế nào còn có thể nghĩ đến hẳn, lại còn trong lúc hôn mê phát sinh ảo giác. Sai rồi...từ lúc mới gặp lại đã là không nên, có thể nào rơi vào loại ảo giác hư hư thực thực này?

Mở mắt ra, Đạm Nguyệt Ngân vẫn đang ở trước mặt. Tần Trọng giật mình nhìn hẳn nói không nên lời.

Biểu tình tự trấn tĩnh của y khiến Đạm Nguyệt Ngân không khỏi cười rộ lên, tâm có chút động, nhẹ nhàng gọi một tiếng:”Trọng...”. cúi đầu muốn hôn lên làn tóc mai của y.

Tần Trọng nghiêng mặt đi tránh được, âm thầm cười nhạo cái loại mơ giữa ban ngày mà chẳng có chút liêm sỉ này, lại còn mơ tới hẳn sẽ hôn mình.

Điên rồi, nhất định là điên rồi. bằng bằng thế nào có khả năng?

Tần Trọng cúi đầu nói rằng:”Hồn kỳ tâm người, nếu hối nếu hôn. Giải tâm thích thần. Im lặng vô hồn...”.

Đây là khẩu khuyệt bí áo vô tâm, tu đạo thì dùng tu liễm tâm thần, để không bị tâm ma xâm lấn. Đạm Nguyệt Ngân vừa nghe, không khỏi xì một tiếng bật cười:”Người nghĩ ta là ảo ảnh sao? Có ảo giác nào mà lại rõ ràng được như vậy không... lẽ nào người nằm mơ, cũng sẽ mơ tới ta... cùng người?” Đạm Nguyệt Ngân vẻ tình sắc cực kì vượt ve tiểu phúc Tần Trọng, chậm rãi đi xuống, nhanh chóng tiến vào trung tâm thân thể y.

Tần Trọng bắt được tay hẳn, muốn ngăn cản, nhưng ngón tay thon dài đã chạm được vào nơi mẫn cảm mềm mại yếu đuối nhất. Tần Trọng không

khỏi hừ một tiếng, trên mặt lộ ra biểu tình đờ đẫn, bất lực nhìn hẩn thao túng bản thân.

“ Người... thế nào lại đến?” Mặc dù kiệt lực khắc chế không phát ra thanh âm, nhưng lời nói cứ như vậy mà vô tình thoát ra, nhẩn nại, khổ cực.

Đạm Nguyệt Ngân thấy thái dương y mồ hôi chảy xuống, liền đưa y ôm vào trong lòng. Mặc dù Tần Trọng lúc này thân thể thập phần suy yếu, thế nhưng bởi thân hình vốn cao lớn, trọng lượng không nhẹ, Đạm Nguyệt Ngân có hơi chật vật mà tùy tiện ôm lấy y.

“Ta nhìn thấy có người bắn pháo hiệu, cho nên muốn đến xem xem. Liệt Thần Phân Huyết, người dám dùng sao, nếu như thân thể bị hủy, muốn đi đâu để tìm một cơ thể mới thích hợp đây?” Đạm Nguyệt Ngân càng nói càng tức giận, nhin không được ngón tay liền thô bạo, vô ý luận động.

Tần Trọng kêu lên một tiếng đau đớn, cũng vẫn là không có biểu tình gì,

Nhìn thần sắc tiêu tụy của y, Đạm Nguyệt Ngân không khỏi có vài phần hối hận. Chậm rãi cúi xuống, hầu như ghé sát vào bên tai y: “Tần Trọng, có hay không hối hận đã cùng ta...?”

“ Hiện tại nói những lời này, còn có ý nghĩa gì...” Y nhẹ nhàng nghiêng mặt đi, lảng tránh câu hỏi của Đạm Nguyệt Ngân.

Đạm Nguyệt Ngân trầm mặc trong chốc lát, nói; “ Chúng ta bắt đầu lại từ đầu đi.”

Tần Trọng giật mình nhìn Đạm Nguyệt Ngân dung mạo tuyệt lệ, lúng ta lúng túng nói rằng: “ Người... người nói cái gì?”

“ Với người trước đây, ta không có cảm giác gì, đại khái đã quen với việc người ở bên cạnh, người đi rồi ta mới phát hiện, nguyên lai... đã sớm không thể rời xa người. Tần Trọng, trở lại bên người ta, ta sẽ hảo hảo đối đãi với người.” Đạm Nguyệt Ngân tự nhận mình thập phần nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, tuy rằng biết rõ những gì hẩn nói hoàn toàn là sự thực, nhưng trên mặt vẫn là biểu tình lạnh lùng như cũ.

Tần Trọng nhẹ nhàng nở nụ cười. Khi đối diện với hẩn khó thấy được tiếu dung của y, Đạm Nguyệt Ngân không khỏi có chút giật mình, trong lúc

nhất thời mơ màng hít thở không thông, tâm có cái gì chua xót khổ sở trào ra.

Tần Trọng nhẹ nhàng nói: “ Nguyệt Ngân, ta đã chết một lần. Sở dĩ có một số việc thấy được tương đối rõ ràng. Kỳ thực đó chỉ là thói quen của người mà thôi, sớm muộn gì cũng có một ngày người sẽ quen với việc không có ta ở bên. Người đã cứu ta, sau này nhất định ta sẽ báo đáp. Hôm nay li biệt, ngày khác vị tất sẽ không tương phùng”. Y cười cười, thoải mái hơn trước rất nhiều, ngực cũng như trút được gánh nặng. Giấy dựa muốn thoát khỏi sự kiềm chế của Đạm Nguyệt Ngân, y chậm rãi đứng dậy xuống giường.

Đạm Nguyệt Ngân đẩy mạnh y ngã lên trên giường, sáng giọng trừng mắt nhìn y, cơ hồ như muốn nuốt chửng, gằn từng chữ: “ Người nói cái gì? Nói lại một lần nữa cho ta xem!”

Thân thể đụng vào thành giường, một trận khí tức mùi máu tanh nồng truyền lên, Tần Trọng miễn cưỡng nuốt xuống dưới, đầu vầng mắt hoa.

“ Vô luận thế nào, ta cũng sẽ không cho phép người rời bỏ ta”. Đạm Nguyệt Ngân thấp giọng nói, tuy rằng nhất thời nhin không được thô lỗ, thế nhưng thấy y như vậy, lại hối hận, ngưng trọng nhìn y, chậm rãi cúi đầu muốn hôn.

Tần Trọng nghiêng đầu tách ra, thấp giọng nói: “ Chúng ta... cứ như vậy coi như đã hết. Người cũng không phải vì ta mà ...”. Nếu kể đến tướng mạo của y, tại Yên Phù Cung tự nhiên không thể nói là tốt nhất, hiện tại thân thể cũng đã hỏng, không rõ Đạm Nguyệt Ngân trong lòng rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

Đạm Nguyệt Ngân thấy y lảng tránh tách ra, tức giận, dần dần tròn mắt ngưng tụ, không biết qua bao lâu, nặng nề nói: “ Người không phải đã từng nói muốn ta suốt đời hạnh phúc? Nếu người ở lại bên cạnh ta, ta sẽ rất vui”. Đạm Nguyệt Ngân cũng không khuất phục chịu thua, rốt cuộc từ miệng hẳn cũng thốt ra được những lời nói khó có được này, nhưng với Tần Trọng mà nói, bất quá cho rằng Đạm Nguyệt Ngân đưa y giữ lại bên người chỉ là vũ nhục y để mua vui.

Tần Trọng chậm rãi xoay người, nghe được những lời này của hắn, không khỏi nhẹ giọng ho khan đứng lên: “ Đó đều là... trước khi chết nói nhảm, hiện tại sống lại, lời nói khi đó giờ như mộng ảo... Người và ta đều là người tu đạo, đương nhiên biết dục chi nhất sự, nếu là liên lụy đến tình, không khỏi dư thừa, đạo thuật vĩnh viễn không thể tu thành. Nguyệt Ngân, tuy rằng người đã đoạt lại Yên Phù Cung chủ vị, nhưng thế gian người tu đạo nhiều vô kể, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, Thanh tu Vô Tâm phái chỉ là nhất thời suy thoái, theo ta thấy, hai ba năm nữa, tất xuất hiện không ít hảo thủ...”

Y nói xong thập phần đạm nhiên, tựa hồ đã không còn tình ý nhưng trong ngôn ngữ vẫn tha thiết thâm tình, Đạm Nguyệt Ngân vốn có chút mất kiên nhẫn, thấy y gắng gượng chống đỡ, sắc mặt cực kì tái nhợt, không khỏi có chút động tình, chậm rãi cúi đầu, chạm vào đôi môi vẫn mang theo tơ máu.

Hàm khí mang theo mùi gỉ sắt tiến vào trong miệng, có 1 loại điềm ý kì lạ. Đạm Nguyệt Ngân tinh tế cảm nhận trên của y, đầu lưỡi linh xảo không ngừng luật động trong khoang miệng Tần Trọng, mềm mại mà ngọt ngào khiến y hầu như lần thứ 2 chìm đắm trong đó, y giãy dụa vùng đứng lên.

Hạ thân bị ma sát từ lâu dục hỏa đã kiềm chế không được, Đạm Nguyệt Ngân chăm chú đè lại thân thể y, có chút nôn nóng không kiên nhẫn, thanh âm cũng tràn ngập ý tứ cảnh cáo:”Đừng nhúc nhích! Người muốn lại ra huyết sao?”.

Sớm đã ra không ít, cần gì phải đến lúc này mới quan tâm?

Tần Trọng âm thầm tự trào phúng, hầu như dùng hết khí lực toàn thân giãy dụa, nhưng trong mắt Đạm Nguyệt Ngân chẳng khác gì châu chấu đá xe.

Thấy y khổ sở như vậy Đạm Nguyệt Ngân không thể làm gì khác hơn là buông môi y ra, nhưng vẫn đè nặng thân thể y, bất đắc dĩ cảm thấy có chút thua thiệt: ”Nghĩ đối với người ôn nhu đều không được, người tốt cuộc muốn như thế nào?”.

Thế này mà là ôn nhu ư? Tần Trọng khước miệng giật giật, trầm mặc không lên tiếng, nhìn y phục trên thân thể đã sớm bị xả khai, âm thầm cười

nhạo tình trạng bi thảm khó có thể hình dung của mình.

Đạm Nguyệt Ngân âm âm u u nhìn Tần Trọng , vô luận thế nào, y cũng không chịu mở miệng nói. Mặc dù hần đã nhẫn nhịn, y vẫn là một vẻ lãnh đạm ôn hòa, rõ ràng y yêu hần, rồi lại dùng trăm phương nghìn kế nhất định ly khai, thật không rõ là rốt cuộc lòng y đang nghĩ cái gì.

Đạm Nguyệt Ngân có điểm tức giận nói:”Rốt cuộc người muốn ta như thế nào người mới vừa lòng?”

Tần Trọng im lặng không nói. Nếu như vẫn còn yêu hần, thì phải làm thế nào đây? Lẽ nào hần muốn y bồi tại bên người, nhượng hần thấy thích thú, không thích nữa bèn ném sang một bên.

Có thể chỉ là như vậy thôi, túng bị vô tình khí, bất năng xấu hổ.

“Ta chỉ muốn người buông tha ta”.Tần Trọng thấp giọng nói.

Đạm Nguyệt Ngân biết rằng tuy y tính cách ôn hòa,nhưng một khi đã quyết tâm thì không gì lay chuyển được,Đạm Nguyệt Ngân bỗng nhiên có cảm giác bất lực mà trước nay chưa từng có.

Cho dù có làm gì đi chăng nữa cũng không còn cách gì vẫn hồi.

“Hảo người đi đi” Đạm Nguyệt Ngân buông cánh tay đang chăm chú chế trụ thân thể y, đứng thẳng dậy, thần tình trở lại có phần hờ hững.

Cho dù là Thu Dung, hiện tại trong tâm bất quá cũng đã có một hình bóng nhàn nhạt,Tần Trọng còn bị cho là gì? Một ngày nào đó rồi sẽ quên đi. Hần là Đạm Nguyệt Ngân , không có gì là không làm được.

Đạm Nguyệt Ngân nhìn đám mây mờ mịt trên đỉnh núi phía xa xa, thần tình băng lãnh như tuyết, cũng có cả sự tuấn mỹ đến kì lạ.

Tần Trọng nhìn hần một lát, không nói gì.

Vốn cứ nghĩ người này sẽ dẫn vật y đến chết, không ngờ lại thả cho y đi.

“Như vậy, đa ta cung chủ”. Y cúi người, chậm rãi quỳ xuống, thập phần khó khăn hướng hần thi lễ.

Đạm Nguyệt Ngân cũng không buồn nhìn y, chỉ là tĩnh tĩnh nhìn áng mây phiêu lãng cạnh Yên Phù sơn bên ngoài cửa sổ. Trên bệ cửa sổ có đặt một tấm gương đồng hình bán nguyệt, có thể trông thấy khuôn mặt tái nhợt

của nam nhân phía sau, quật cường mà lãnh đạm, cước bộ thong thả mà không chút chần chừ, hai tay đẩy cửa, chậm rãi ly khai.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ, con người hầu như tối sầm lại, Đạm Nguyệt Ngân cố gắng khôi phục sự bình tĩnh.

Chỉ cần hãn muốn thì nhất định sẽ quên được y.

Dung nhan trắng nõn mỹ lệ có phần ủy khuất, ngón tay cương lạnh như băng.

Lúc y chết, hãn vẫn còn có thân thể y bồi bên, hiện tại đã...cái gì cũng không có...

Đạm Nguyệt Ngân không biết đã đứng như vậy bao lâu, bỗng nhiên nói;” Người đâu!”.

Bọn thị vệ đứng ở ngoài cửa, thấy Tần Trọng ly khai, vốn có chút kinh ngạc,

Nhưng nghĩ đến Đạm Nguyệt Ngân người này lạnh lùng vô tình, cũng không cảm thấy kì quái.

Nghe được Đạm Nguyệt Ngân gọi người, vội vàng đi vào quỳ xuống.

Không biết qua bao lâu, Đạm Nguyệt Ngân khuôn mặt vẫn lạnh lùng, không nói được một lời. một tên thị vệ nhịn không được mạnh dạn tâu lên:” Cung chủ có muốn chúng ta bắt giữ Tần Trọng trở về? hãn đi được không xa, thuộc hạ nhất định dốc toàn lực...”

“Ai cho các người bắt giữ hãn?” Đạm Nguyệt Ngân lạnh lùng nói, trầm ngâm chốc lát, cúi đầu nói rằng;”Các người phụ trách âm thầm bảo vệ hãn cho ta”. Người nọ thân thể chưa lành, lại bị thương nặng, nếu như lần thứ hai gặp phải đệ tử của Thanh tu Vô tâm phái, nhất định vô lực tự bảo vệ mình. Y là do hãn cứu, không thể để y tùy tiện chết đi. Đạm Nguyệt Ngân tự đưa ra cho mình một lí do, nhất thời cảm thấy an tâm phần nào.

Tả hữu thị vệ hai mắt nhìn nhau, hoài nghi mình vừa nghe lầm, vội vàng hỏi:”Cung chủ...”

Đạm Nguyệt Ngân trầm mặt nói:”Thế nào? Không có nghe ta nói gì sao? Môn nhân của Yên Phù Cung, quyết không để bị người khác khi dễ. Các người nhanh hạ sơn cho ta, nếu như y bị tổn thương dù chỉ là một sợi lông tơ, thì các người phải chết”.

Tả hữu thị vệ không dám nhiều lời, vội vã lĩnh mệnh lui ra. Đi đến Dục hoa cung, bọn họ liếc nhìn nhau, mới phát hiện trên mặt đều là biểu tình vừa sợ hãi vừa kì quái. Chuyện giữa cung chủ và Tần hộ vệ chẳng đâu lại đắc tội với cung chủ, cho nên tình hình hiện tại lại thảm ngược như vậy. Yên Phù Cung hợp tạ song tu, chưa từng có lao ái dục tàn nhẫn này, nghĩ không ra cung chủ cư nhiên hạ lệnh bảo hộ y.

Tần Trọng thẳng đến dưới chân núi vẫn không thấy có người bảo y quay trở lại, Đạm Nguyệt Ngân thật sự quyết định buông tha y, ngực có chút mờ mịt, liền thở dài. Giống như vừa trải qua một giấc mộng dài, trong mộng có yêu có hận, tỉnh lại tất cả thành hư vô.

Thân thể tuy rằng bị hủy, thế nhưng cấm thuật từ lâu đã được giải trừ, bởi vậy đạo thuật cũng không bị phế bỏ, nhưng phản ứng có đôi chút chậm chạp. Đi được hai ngày mới loáng thoáng cảm thấy có người ở phía sau theo dõi, nếu không có cách thoát khỏi vậy cứ để bọn họ đi theo.

VĨ THANH

Một năm sau

Trong Vọng Nguyệt giang, nước sông thuần bích một màu, viễn sơn mang mang, mơ hồ có đình thai lâu các, nếu như có thuyền đến gần lại như hóa thành yên thủy mộng lung.

Bên cạnh dòng sông, một nam tử vận y phục lam thường, hông đeo bội kiếm, chậm rãi mà đi. Li khai Yên Phù Cung đã một năm, trong nửa năm đó đạo thuật đã khôi phục hơn trước, nhưng thân thể vẫn còn suy yếu. nếu dùng pháp lực cũng bất năng duy trì quá lâu, là kẻ đã tử qua một lần, nếu muốn trở lại nguyên dạng như xưa, e là không thể.

Từ nửa năm trước đã nghĩ cách thoát khỏi đám người theo đuôi phía sau thông thả du sơn ngoạn thủy, càng đi càng thấy thiên địa to lớn, kiếp phù du phảng phất phiêu bình, chuyện xưa đều đã buông xuôi, nhưng vẫn không thể quên nhớ người kia. Cho nên vẫn hữu ý vô ý tìm hiểu tin tức về hắn.

Trong tu tiên thuật kiếm, Yên Phù Cung còn là tà môn ma đạo, trong ma đạo ngoại trừ Thanh tu Vô tâm phái, còn có Kim Liên tự cũng là danh môn đại phái. Kim Liên tự là thích gia (theo đạo phật), từ trước đến nay không màng đến chuyện trong chốn võ lâm giang hồ, nhưng nghe đồn Kim Liên tự cùng Thanh tu Vô tâm phái vì bất mãn trước những hành vi vô sỉ của Yên Phù Cung nên gần đây muốn liên thủ với nhau cùng lên Yên Phù sơn tiêu diệt tà phái.

Người kia đã đoạt được thứ mà hắn mong muốn, lại nghe nói hắn căn bản không để ý gì đến sự vụ trong cung, nửa năm trước Hắc Trạch Đường cùng Kính Lô Đường thậm chí cả thủ hạ giáo chúng liên hợp lại muốn cướp đoạt cung chủ vị, có người nói Đạm Nguyệt Ngân là đang thanh lý môn phái, nhưng Yên Phù Cung nguyên khí đã đại thương, rất có thể đây chính là nguyên nhân khiến Kim Liên tự cùng Thanh tu Vô tâm phái dám cả gan thượng sơn.

Cũng có thể là vì không tìm thấy tung tích của Thu Dung cho nên khiến hấn thất ý. Nghe đồn thu dung sau khi có được Huyền Long châu cùng Thúy Ngọc ban chỉ đạo pháp đại thành, cũng không quay lại Yên Phù Cung. Tần Trọng có đi tìm hấn một lần, hấn căn bản không thèm để ý đến Tần Trọng , mỗi ngày đều chơi đùa với tiểu điểu (chồn nhỏ) trong lồng ngực, mãi mới nói ra được một câu:

” Người không phải đã quên hấn rồi sao?”

Quên ư.

Có thể y thực sự đã quên chỉ là lúc đêm khuya bỗng nhiên nhớ tới sự chà đạp trước đây, liền giật mình tỉnh giấc, mồ hôi lạnh nhễ nhại.

Thế nhưng hấn gặp nguy hiểm, y không thể nhắm mắt làm ngơ.

Tần Trọng co chút do dự, dò la tìm hiểu tin tức, Kim Liên tự cùng Thanh tu Vô tâm phái sớm muộn cũng sẽ thượng sơn, đạ nguyệt ngân bàng quan với mọi sự, mỗi ngày túy sinh mộng tử, người trong cung thấy hấn không quản, đều lần lượt bỏ đi. Nếu như ngay cả hấn cũng không quan tâm đến bản thân, có thể hấn sẽ uống say đến chết trong Yên Phù Cung.

Đạ Nguyệt Ngân nghịch thiên chiêu hồn, đã dẫn theo thiên kiếp, rất khó nói chuyện gì sẽ xảy ra. Hấn cuối cùng cũng vì bản thân mà dẫn theo thiên kiếp. tần trọng cười khỗ, nghĩ hấn sao lại ngốc như vậy.

Mà thôi, trước khi lên núi dịch dung một chút, hấn nhất định sẽ không nhận ra.

Qua sông Vọng Nguyệt là đến chân núi Yên Phù. Ở đây có một con đường duy nhất lên núi, chỉ là có bố trí Lâm kỳ trận thuật, cho nên người ngoài không thể tới gần. biết đường chỉ có đệ tử của yên phù cung. Nhưng hiện tại đạo môn tán mạn khắp nơi, nên những người tu tiên thuật kiếp khác cũng biết đường lên núi.

Lúc này sắc trời đã tối, bên bờ sông chỉ có một con thuyền neo đậu, thuyền phu đầu đội nón, ngồi ở đuôi thuyền câu cá

“ Thuyền gia, quá giang!”

Tần Trọng gọi thuyền gia tới, thuyền phu vội buông cần trúc, đứng lên, đẩy thuyền đi tới trước mặt Tần Trọng, liếc mắt quan sát y, cất giọng khàn khàn: “ Đã muộn thế này, tiên sinh còn muốn qua sông?”

Tần Trọng khẽ cười, khóe mắt cũng mang theo tiểu ý: “ Đúng vậy. Phiền phức cho lão bá”. Nước sông tĩnh lặng, nửa đêm là có thể đến được Yên Phù Cung.

Tần Trọng bước xuống thuyền nhỏ, thân thuyền hơi rung động, thuyền phu điếm nhẹ sào trúc, ly khai bến đậu, từ từ tiến ra giữa dòng. Tần Trọng nhìn sương khói xa xa, có chút suy nghĩ. Thật không ngờ dù đã qua một năm y vẫn vô pháp quên được hẳn, có thể kiếp này sẽ không cách nào ngừng thương nhớ hẳn.

Thuyền phu thanh âm thập phần thông thả hỏi: “ Tiên sinh đêm khuya quá giang, chẳng hay vì việc gì?”

Tần Trọng ngăn người nói: “ Kì thực ta không phải quá giang, là muốn đến một nơi gần Vân Ba châu”

Thuyền phu đáp: “ Nơi đó nghe nói có chân nhân tu tiên sinh song, tiên sinh cũng tu tiên sao?”

Tần Trọng lấy làm kinh hãi, nhìn chăm chăm thuyền phu, phát hiện ra dưới mái tóc bạc và làn da đồi mồi là một đôi mắt cực kì tuyệt lệ, tĩnh tĩnh chăm chú nhìn y.

Tần trọng không khỏi giật mình, lùi ra phía sau một bước:” Người... người...”

Đạm nguyệt ngân tháo chiếc nón xuống, dùng đao thật khô phục lại dung mạo vốn có, đi tới trước ôm lấy y để y không tiếp tục lui về phía sau mà rơi xuống sông, thấp giọng nói:” Ta chờ người rất lâu rồi. ta chỉ biết người nhất định sẽ đến...”

Tần trọng vừa tức vừa thẹn, vô ý thức muốn thoát khỏi sự khống chế của hẳn, đạm nguyệt ngân cũng không dám dùng khí lực quá lớn, hai người ở trên thuyền nữ đã khởi lai. Đạm nguyệt ngân đã quen với việc này từ lâu, bắt được hai cổ tay của tần trọng, đặt trên boong tàu, dùng thân thể chăm chú đè nặng y, nhìn hai gò má y đã sớm đỏ bừng, không biết là tức giận hay vô lực, tâm hẳn khẽ động, chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt thật sự mê nhân, không kiềm chế được cúi đầu xuống muốn hôn y.

Tần Trọng xoay mặt tránh được, Đạm Nguyệt Ngân càng tiến sát tới, chậm rãi lại gần, chế trụ môi y. Tần Trọng kinh hoàng thất thố, liều mạng

muốn tách ra khỏi hẳn, Đạm Nguyệt Ngân cảm thấy y bỗng nhiên dụng lực, vô ý thức cũng dùng chân khí, chăm chú áp trụ y không tha, nhú mày nói: “ Thế nào đã qua lâu như vậy, người vẫn như cũ không nghe lời?”

Nguyên lai lúc đó hẳn đáp ứng nhượng y li khai cũng là có mục đích, bởi vì muốn chờ y một năm sau khi đã hết giận, sẽ quay trở lại tìm hẳn, chính trong thời gian ấy lại phát hiện mình yêu y, có thể làm tất cả mọi thứ cho y.

Tần Trọng không nói một lời, muốn đẩy thân thể Đạm Nguyệt Ngân ra, lúc này tay Đạm Nguyệt Ngân đã kéo hai chân y mở rộng, nhưng y căn bản không có biện pháp hợp lại, chỉ có thể đại giương chân , ngưỡng mặt nằm.

Đạm Nguyệt Ngân nhẹ nhàng xả khai y phục của Tần Trọng , dung nhan diễm lệ trên dòng sông nguyệt dạ dập dờn bỗng bình càng phát ra vẻ thâm trầm bất khả.

Nửa thân trên xích lỏa khiến Tần Trọng cảm thấy thẹn vô cùng, âm thầm ác chỉ, kết thành pháp ấn.

Một đạo bạch quang bỗng nhiên đánh úp về phía Đạm Nguyệt Ngân, Đạm Nguyệt Ngân không thể làm gì khác hơn là lắc mình tách ra. Bạch quang bắn trúng mạn thuyền tạo thành tiếng nổ, thân thuyền kịch chấn.

Tần Trọng đứng lên có chút bất ổn, lưng lay lắc lắc, ngực thập phần đau đớn, trong miệng một trăn tinh điềm, không khỏi phun ra. Cả người không còn khí lực, chỉ có thể ngã xuống trên thuyền.

Đạm Nguyệt Ngân mặt đầy vẻ tức giận, thấy y biến thành như vậy, không thể làm gì khác hơn là thở dài một hơi, đi lên phía trước cúi xuống, đưa y ôm vào lồng ngực.

Tần Trọng kinh sợ, lúc này Đạm Nguyệt Ngân nếu muốn đổi y thế nào, y cũng vô pháp chống lại, chỉ có thể mặc hẳn muốn làm gì thì làm, không khỏi run nhẹ.

Đạm Nguyệt Ngân nhìn y một lát, thấp giọng nói: “ Ta biết ta trước đây đối với người không tốt, lúc nào cũng rất thô bạo... Bởi vì ta cho rằng lúc yêu một người khác từ nội tâm sẽ phát ra sự yêu thương cùng ôn nhu săn sóc, tựa như ta đối với Thu Dung vậy... Ta nếu như vậy đối với người,

hơn phân nửa là không yêu người, hơn nữa- ta rõ ràng yêu Thu Dung, sao có thể thay lòng đổi dạ được? Cho nên, ta nghĩ rằng tình cảm ta dành cho người chỉ là sự thương hại, cũng có thể chỉ là dao động. Ta cứu người, coi như người báo đáp ta một mảnh si tình, một ngày nào đó quên đi Thu Dung cũng như vậy quên người. Kết quả sau khi người đi, lòng ta vẫn nhớ đến người, trong một năm đó, ta cũng không tìm đến bất cứ ai khác...” Điều này thực sự tổn hao không nhỏ đến sự tôn nghiêm của một cung chủ như hần, Đạm Nguyệt Ngân không khỏi ho khan mấy tiếng.

Tần Trọng cười khổ nói: “ Còn nhắc đến làm gì? Ta đều đã quên...”

Đạm Nguyệt Ngân bỗng bật cười: “ Người nếu đã quên, vì sao còn muốn đến Yên Phù Cung? Cho dù là muốn ngắm cảnh du ngoạn cũng không cần vừa đúng lúc ngay trước đêm ta tao ngộ cường địch...”

Tần Trọng bị hần nói toạc tâm tư, khó khăn né tránh ánh mắt hần.

Đạm Nguyệt Ngân thanh âm dần dần ôn nhu , nói: “ Ta đã từ chức cung chủ vị. Cho nên... Chúng ta có thể cả đời ở cùng một chỗ...”

“ Người... Người vì sao” Tần Trọng giật mình nói năng lộn xộn, không thể tin được Đạm Nguyệt Ngân khổ luyện ba năm, đoạt lại Yên Phù Cung chủ vị, liền như vậy buông tay.

Đạm Nguyệt Ngân cười hì hì hôn y, Tần Trọng bởi vì giật mình mà không có phản ứng.

Đạm Nguyệt Ngân cười nói: “ Ta lúc đó vốn chỉ là vì Thu Dung, hiện tại tất nhiên là vì người. Sau này chúng ta lưu lạc thiên nhai, chẳng biết sẽ có bao nhiêu khoái hoạt...”

Tần Trọng hồi lâu vẫn chưa phục hồi lại tinh thần. Đạm Nguyệt Ngân nếu như vì y mà làm vậy, có thể hần thực sự yêu y. Vốn cho rằng y kiếp này vô vọng bỗng nhiên lại có được tình yêu của Đạm Nguyệt Ngân, cảm giác giống như trong mộng.

Trong mộng một khoảng không hoa, như vụ như điện, như ảo ảnh trong mơ.

Trước kia có thể vì vậy mà mừng rỡ như điên, hiện tại lại có tia đờ đẫn.

Chẳng biết qua bao lâu, Tần Trọng nặng nề mở miệng: “ Trãi qua những chuyện này, đại khái... ta đã không thể giống như trước yêu người... lúc ta chết... rất đau... ta thà rằng quên đi tất thấy, cũng không muốn lại như vậy... Cho nên... cho nên...”

Đạm Nguyệt Ngân cảm thấy tâm cơ hồ hít thở không thông, dường như đau đớn, trong mắt có chút gì ê ẩm tê tái, khó có thể khắc trụ, chỉ cố sức ôm chặt nam nhân trong lòng, nhẹ giọng nói: “ Ta không cần hẳn hay người yêu ta, ta chỉ muốn người sống thật tốt, tự hảo hảo bảo hộ bản thân... Người còn nhớ không? Ta vốn nên gặp một lần thiên kiếp, thế nhưng trong một năm qua, cái gì cũng không có phát sinh, ta nghĩ... kì thực, thiên kiếp của ta chính là người, bởi vì cho dù ta uống say thế nào, nghĩ đến người sẽ luôn luôn lo lắng hãi hùng... Thương thế trên người người cho tới bây giờ còn chưa khỏi hẳn, lại không chịu hảo hảo dưỡng thân, ta... ta thực sự rất lo lắng”. Đạm Nguyệt Ngân thở dài một hơi yếu ớt. Vốn cho rằng những lời này sẽ không cách nào nói ra được, nhưng lúc này thấy Tần Trọng biểu tình mờ mịt không tin, ngực lại khẽ động.

Tần Trọng nhìn Đạm Nguyệt Ngân vẻ mặt si ngốc, cả kinh nói không nên lời. Có thể chiêu hồn, tu tiên thuật kiếm rất ít người làm được, nghịch thiên lại càng hiếm, về phần thiên khiến cũng chỉ là đồn đại, chưa chắc đã ứng nghiệm, nhưng Đạm Nguyệt Ngân cứ nhiên lại hoài nghi việc này, có thể thật sự là yêu y a.

“ Đừng lo lắng, ta bây giờ rất tốt, thương thế cũng tốt lên rất nhiều...” Tần Trọng thấp giọng nói.

Đạm Nguyệt Ngân tà tà nhìn y một lát, nhẹ nhàng nở nụ cười, nói:” Tốt đến mức có thể chịu được sao...?” tay chân chậm rãi tham nhập vào trong y phục y.

Tần Trọng không khỏi “a” một tiếng, kinh hoàng thất thố muốn ngăn cản y, nhưng phát hiện đạm nguyệt ngân chỉ là vì y khơi thông gân mạch mà thôi. Các ngón tay hảnh nhẹ nhàng vuốt ve, thân thiết xoa nắn, có một loại tình sắc nói không nên lời. trên mặt biểu tình vừa xấu hổ vừa kì quái.

Đạm Nguyệt Ngân lộ ra tiêu ý nói:” Người cái vẻ mặt này, thực sự là làm cho ta nhẹn không được ngón trở đạ động...cũng không thể trách ta

trước đây hội như vậy thô bạo. người cái dạng này ta đâu nhận được?”. Đạm Nguyệt Ngân nói đến lời sau cùng thanh âm càng ngày càng nhỏ tựa như thềm thì, nhưng vẫn truyền đến trong tai tần trọng, Tần Trọng lộ ra khuôn mặt nhất thời đỏ bừng bừng, vừa muốn động, lại bị đạm nguyệt ngân ngăn trở, nhìn hai mắt y ngưng trọng nói:” Đừng nhúc nhích”.

Tần trọng không dám tái động, chỉ thấy đạm nguyệt ngân chậm rãi cúi xuống, chế trụ môi y, trên mặt lộ vẻ đắc ý tươi cười:” bây giờ bất năng, chỉ có thể hôn nhẹ, sờ nhẹ người a, đừng lo lắng, ta sẽ không làm gì khác, chờ sau khi người hảo hảo dưỡng thương, chúng ta còn rất nhiều thời gian a...?”

Tần trọng chỉ thấy đạm nguyệt ngân giọng nói càng ngày càng lộ vẻ hạ lưu lại có chút ve vãn, giật mình xấu hổ hận không thể lập tức hôn mê luôn cho rồi.

Có thể như vậy mang theo một ít chua xót khổ sở cùng tư vị ngọt ngào, chính là hạnh phúc y chờ đợi đã lâu.

Gió đêm nhẹ nhàng lướt qua trên thuyền, lãng nguyệt nhô cao, nước sông yên tĩnh mà chảy, lặng yên không một tiếng động.

toàn văn hoàn

PHIÊN NGOẠI

Đạm Nguyệt Ngân kinh qua một năm sau, vẫn quyết định muốn hẳn và Tần Trọng ở cùng một chỗ. Tuy rằng Tần Trọng đã đáp ứng, nhưng trong lòng y vẫn bất năng chấp nhận được việc Đạm Nguyệt Ngân thực sự yêu thương y, nghĩ rằng Đạm Nguyệt Ngân rất có thể chỉ là không cam lòng bị y vứt bỏ mà một lần nữa muốn tìm y trở về. Đạm Nguyệt Ngân tích cách phong lưu, mà y lại quá mức trầm mặc tế nhạt, chỉ cần Đạm Nguyệt Ngân hảo hảo ở cùng y một thời gian sẽ rất nhanh cảm thấy buồn chán.

Tần Trọng tuy rằng minh bạch điểm này nhưng không có cách nào đuổi Đạm Nguyệt Ngân đi. Tâm cho dù cảm thấy ngọt ngào nhưng không hiểu vì sao về sau lại có chút thương cảm.

Y trong khoảng thời gian này đã quen với việc sống trên thuyền, thuyền rất lớn, còn có cả ngoa thất, thiếu thứ gì có thể lên bờ bổ sung.

Đạm Nguyệt Ngân tuy nói hẳn say sòng, nhưng không thể làm gì khác hơn đành phải hảo hảo trụ lại trên thuyền.

Tần Trọng rất thích sự yên tĩnh, có khi cả ngày ngồi câu cá cũng không có động. y vốn cho rằng Đạm Nguyệt Ngân nhất định chịu không nổi, ai ngờ Đạm Nguyệt Ngân ngồi bên cạnh, hơi một tí lại trêu chọc y, trên thuyền thập phần nhỏ hẹp, nếu như hai nữu đã khởi lai, trong lúc hỗn loạn rất dễ dàng rơi xuống nước.

Nhưng mà chỉ cần để cho Đạm Nguyệt Ngân ve vãn âu yếm, từ từ sẽ trở thành thở hổn hển cho nhau ôm, vùng giữa hai chân trong lúc đó càng không ngừng bị xâm phạm, mặc dù Đạm Nguyệt Ngân thập phần cẩn thận, thế nhưng vẫn động đến nơi tối ẩn mật kia, khiến sau đó Tần Trọng đến đứng cũng không đứng nổi, chỉ có thể nằm ở trên giường nghỉ ngơi.

Đạm Nguyệt Ngân trước kia đối thân thể y vô pháp chống cự, gắng nhịn một năm bất luận cái gì cũng không phát tiết, vừa được Tần Trọng ngầm đồng ý, không đợi Tần Trọng thương thế đã khởi hẳn chưa tự như lang tự hổ bàn đem tần trọng ăn tươi nuốt sống.

Tần Trọng không nghĩ tới Đạm Nguyệt Ngân dự vọng lại vượng thịnh như vậy, y vốn là thanh tâm quả dục.

Trước đây hai người ở cùng nhau, chỉ có lúc luyện công mới làm tình, như vậy vừa có chút khoái cảm lại vừa không tổn thất quá lớn thể lực, không giống hiện tại, Đạm Nguyệt Ngân thường làm đến nửa đêm cũng không có ý muốn dừng lại, mà chỗ giao hợp cũng đã sớm sưng đỏ lên, thất lưỡng y tựa hồ đứt gãy muốn đoạn thập phần đau đớn. Mỗi ngày ngoại trừ nằm trên giường còn sẽ không nhìn thấy cảnh tượng nào khác.

Tần Trọng 3 ngày sau liền mạng chống lại, y rốt cuộc có cơ hội lên bờ bổ sung một ít thực phẩm.

Mấy tháng không xuống giường được, mà Đạm Nguyệt Ngân cũng không muốn để hạ nhân trên thuyền, tránh quấy rối “hào sự” của bọn họ, bởi vậy Đạm Nguyệt Ngân tự mình làm cơm, mặc dù tu đạo nhân có thể dùng tam muội chân hỏa khống chế hỏa hậu, nhưng vì Đạm Nguyệt Ngân từ trước đến nay không phải đặng tới bất cứ việc gì nên cơm hẩm làm thực sự nuốt không trôi.

Hai người xuống thuyền, Đạm Nguyệt Ngân muốn tiết kiệm thời gian, Tần Trọng cũng hiểu được Đạm Nguyệt Ngân nói hai người thần thái thân mật không được tốt cho lắm. Vì vậy, hai người quyết định phân công nhau đi mua đồ.

Vừa li khai khỏi Đạm Nguyệt Ngân, Tần Trọng trên mặt lại lộ ra tiểu ý, lúc này đột nhiên có một tuấn mỹ nam tử đi đến trước mặt y, cất giọng nói: “Tần huynh, người còn nhớ ta không?”

Tần Trọng lấy làm kinh hãi, thấy nam tử trước mặt y trang đường hoàng, tuấn mỹ phi phàm, hai mắt thần thái trầm tĩnh, dừng trên người y, liền ôn quyền nói: “Xin thứ cho Tần mỗ tầm mắt nông cạn, chẳng hay huynh đài là...”

Nam tử trên mặt hiện ra vẻ thất vọng: “Tần huynh không nhận ra ta thật sao? Ta là Không Diệp của Thanh tu Vô tâm phái. Đương sơ đã từng phụng mệnh sư thúc truy sát người”

Loại giao tình này... cũng muốn ôn lại sao?

Tần Trọng có chút do dự, vừa định khách sáo một phen, Không Diệp đã kéo y đến một chỗ tĩnh lặng, ngần ngừ hồi lâu, mặt sớm đã đỏ hết lên:”Kỳ thực... Tần huynh, ta dọc theo bờ sông theo các người đã hơn một tháng”

Tần Trọng mặt đỏ phừng phừng như phát hỏa:”người... người nói cái gì. Người theo hơn một tháng? Người... người đều đã thấy...?” Đạm Nguyệt Ngân chẳng phân biệt thời gian hay địa điểm, có lúc tại buồng nhỏ trên tàu cũng làm việc, hẳn cố tình đi theo khăng định là không sai.

Không Diệp gật đầu, có chút xấu hổ.

Tần Trọng cơ hồ muốn hôn mê bất tỉnh, Không Diệp kịp thời đỡ y: “Tần huynh, ta vốn là muốn nói cho người hay, người ăn Yến hồi cung có khi cũng không phải là dược vật trường sinh gì, sư phụ có ăn một viên, phát giác vô ích, lại đi tả và nôn mửa chút ít, còn có ít độc tính, cho nên ta tới đây báo cho người biết”

Tần Trọng cảm thấy mình thực sự nên ngắt đi mới phải, chỉ vì nguyên nhân này, hẳn đi theo y hơn một tháng trời?

“Cảm tạ người”. Tần Trọng cười khỗ nói.

“Không cần Tần huynh, chúng ta sau này có thể trở thành bằng hữu của nhau được không?” Không Diệp có chút si ngốc đáp.

Tần Trọng còn chưa kịp trả lời liền nghe được một thanh âm lạnh lùng: “Các người ở chỗ này làm gì?”

Quả nhiên là Đạm Nguyệt Ngân!

Tần Trọng kinh hãi, chưa kịp mở miệng đã bị Đạm Nguyệt Ngân điểm huyệt nói, vòng tay ôm lấy, không để ý tới ánh mắt của những người xung quanh, thẳng tiến bờ sông.

Đạm Nguyệt Ngân điên rồi sao, cư nhiên trước mặt bao nhiêu người làm ra loại việc điên cuồng như vậy? Nếu như hẳn là nữ nhân thì tốt rồi, sẽ không hết lần này đến lần khác bị người ta nhìn như một nam tử nhu nhược.

Bị bao nhiêu là ánh mắt chú mục tới, Tần Trọng chỉ cảm thấy then thùng vô cùng. Vô pháp ngăn cản Đạm Nguyệt Ngân khiến y tức giận công tâm, rốt cuộc bất tỉnh nhân sự.

Tần Trọng cảm thấy đôi môi mềm mại không ngừng hôn lên gương mặt y, xương quai xanh, vành tai, thực rất ôn nhu, Tần Trọng mơ mơ màng màng, động một chút khê tỉnh lại.

Đạm Nguyệt Ngân ngưng mắt nhìn y, mỉm cười nói:”người tỉnh rồi”.

Tần Trọng lên tiếng, có chút hờn giận. Đạm Nguyệt Ngân không để ý y phản đối đưa y trở về thực sự là không nên. Hai người nếu quyết định ở cùng nhau, nên tôn trọng lẫn nhau mới phải.

Đạm Nguyệt Ngân thấy y không để ý tới, bèn lấy lòng:”Đừng nóng giận, ta chỉ là lâu không thấy người nên nhớ người a!”. Đạm Nguyệt Ngân quyết không thừa nhận hấn ghen tuông nhưng hấn cũng quyết không hối hận về hành vi của mình. Nam tử trẻ tuổi kia biểu tình trên mặt suy nghĩ gì chỉ nhìn qua là biết, quyết không thể để họ có cơ hội gặp lại nhau.

Tần Trọng tuy rằng xưng không hơn anh tuấn, cũng vẫn thông dong ôn hòa hiền hậu, có một loại mị lực nói không nên lời, bằng không sao hấn đã sớm bị y mê hoặc từ lúc nào chẳng hay. Sau này gặp phải tình địch, nhất định phải cẩn thận, cẩn thận.

“Nhớ ta...” Tần Trọng nghe được hấn nói rõ ràng như vậy, lúng ta lúng túng, mặt đỏ ửng.

“Ôm người như thế nào cũng thấy không đủ” Đạm Nguyệt Ngân thì thào tự nói, ôm chặt thân thể trong lòng, câu dẫn ra nhất mặt tươi cười:”Chúng ta làm một lần đi?”

“Không làm có được không?” cho tới bây giờ y vẫn chưa lần nào cự tuyệt Đạm Nguyệt Ngân vì lúc hấn âu yếm đều khiến y mất đi lý trí, vội vã khấn cầu nói.

Nếu như làm nhiều lần, nơi nào đó nhất định còn yên ổn sao? Tần Trọng vì suy nghĩ này của bản thân mà nở nụ cười tự giễu. Thân thể đều suýt nữa toàn bộ đều bị hủy, còn sợ nơi nào đó bị thương?

Đạm Nguyệt Ngân thấy vẻ tươi cười của y, ngực dường như hít thở không thông, vô pháp hô hấp, chỉ có thể ra sức ôm chặt lấy y, tin tưởng y thực sự ở trong lòng mình không cách nào biến mất.

“ Được rồi, không làm thì không làm” Đạm Nguyệt Ngân khê nâng cánh tay, nhượng y tiến sát đến gần hấn, vô ý thức vuốt ve thân thể y nhưng

không mang theo dực tâm, tựa hồ như chỉ là muốn giúp y thoải mái. Con mắt chăm chú nhìn tần trọng chẳng hiểu vì sao hẳn càng ngày càng thích ngắm thân thể của Tần Trọng, khuôn mặt của Tần Trọng, thanh âm của y so với những người khác có phần trầm thấp ôn nhu hơn, ngoại trừ tướng mạo bề ngoài thường thường, còn lại tất cả đều là mỹ hảo, khiến hẳn liễu mạng che giấu không để cho ai khác biết đến xung động này.

Ông trời ban cho hẳn một người tướng mạo bình thường chẳng phải tránh cho việc y bị kẻ khác cướp đi. Có thể tiền sinh hữu duyên, cho nên mới hội kiếp này gặp lại.

“Nguyệt Ngân, người vì sao...vì sao lại yêu ta?”. Mặc dù hoàn toàn không tin Đạm Nguyệt Ngân yêu mình, thế nhưng nghe hẳn nói rõ ràng như vậy, không nhịn được muốn hỏi.

“Cái kia a...” Đạm Nguyệt Ngân trên mặt hiện lên ra nụ cười thâm trầm, tinh tế nhìn y một lượt từ trên xuống dưới, trong ánh mắt lộ vẻ tình sắc ý tứ hàm xúc:”Đương nhiên là vì trong số những người ta đã ôm qua, người là tốt nhất”.

Nguyên là bởi vì thân thể y. Tần Trọng nao nao, hạ tầm mắt. Đã sớm đoán ra được lí do này, nhưng khi chính tai mình nghe thấy lại như vậy đau lòng.

Sớm biết thì đã không tự rước lấy nhục nhã.

“Người sao vậy?” Thấy Tần Trọng vẻ mặt bi thương, Đạm Nguyệt Ngân không khỏi vì trò đùa dai của mình tự trách, rồi lại có ý xin lỗi. nỗ lực tìm trọng tâm của câu chuyện dời đi, nhưng phát hiện vẫn nói quẩn quanh đến nguyên nhân kia.

“Không có gì...”. Tần Trọng khẽ mỉm cười, an tĩnh nhìn hẳn.

Đạm Nguyệt Ngân không biết tại sao thấy nụ cười này của y lại có chút khấn trương, thân thủ bất giác ôm chặt lấy y, qua một lúc lâu mới nhẹ nhàng mở miệng:”Ta ôm qua rất ít người. kỳ thực thậm chí cũng chưa từng ôm Thu Dung, ta vẫn cho rằng, cùng tất cả người khác đều có thể, thế nhưng sao lại biết được, nếu như không cùng với người mình yêu, khoái cảm rất nhanh cũng sẽ qua đi, còn lại chỉ là sự trống rỗng mà thôi. Sau đó gặp được Thu Dung ta mới biết căn bản chỉ là muốn che chở hẳn, hơn nữa

hắn cũng không cần ta che chở. Hắn bề ngoài nhu nhược, nội tâm lại cường đại đáng sợ... có một người vì ta mà thụ thương, cần ta hảo hảo quan tâm chăm sóc hắn, thế nhưng ta lại bỏ lỡ.

“Người...” Đạm Nguyệt Ngân từ trước đến nay cường thế bá đạo, chưa từng ăn nói khép nép, Tần Trọng không khỏi có chút giật mình.

“Nghĩ không ra người lại chung tình với ta đến vậy, ta hảo vui mừng...” Đạm Nguyệt Ngân nhin không được siết chặt y.

Tần Trọng, Tần Trọng, ý nghĩa của cái tên này có thể vì hắn suốt đời chung tình sao?

“Ta...ta tướng mạo xấu xí, người không thích ta cũng là lẽ đương nhiên” Tần Trọng trầm mặc. thần tình ai oán, làm mất đi vẻ đoan trang trầm tĩnh vốn có khiến nhân tâm đau nhức.

“Ta trước nói người lớn lên nhục nhã, người bây giờ vẫn còn nhỏ?” tay hắn đặt trước ngực ái nhân ”Người tình a? Bây giờ còn đau không?”

Tần Trọng lắc đầu, mặt có chút ửng đỏ.

Đạm Nguyệt Ngân vẻ thập phần thận trọng:”Kỳ thực.. ta khi đó chỉ hận không thể khiến người vì ta động lòng, tịnh không có ý gì khác. Trong lòng ta thiên hạ này chỉ có mình người là tốt nhất.”

Tần Trọng nghe được hắn vội vội vàng vàng giải thích, liền hướng hắn thoải mái cười:”Ta biết, người không cần nói gì hơn nữa”.

Đạm Nguyệt Ngân không nghĩ tới tần trọng lại khoan dung nhân hậu như vậy, vẻ vui mừng lộ rõ trên nét mặt, đem thân thể y ôm chặt trong lòng:”Như vậy... thân thể người đã tốt lên nhiều chưa?”

Tần Trọng mặt một mảng hồng sắc:”Người là đang suy nghĩ...muốn...” y thật nhin không được hoài nghi. Đạm Nguyệt Ngân tiền sinh có đúng hay không dục cầu bất mãn, mỗi ngày đều không để y yên.

Đạm Nguyệt Ngân nói như không:”Phế thoại(lời vô ích), người hiện tại trên giường, muốn ta không làm cái loại chuyện này thực sự là rất khó a”

“Thế nhưng... thế nhưng...” thế nhưng y nằm trên giường nguyên nhân chẳng phải do Đạm Nguyệt Ngân hắn sao?

“Đừng nhiều lời, quả thực lãng phí thời gian, chúng ta vẫn là bắt đầu từ hôn nhẹ đi”. Đạm Nguyệt Ngân không để ý y giãy dụa, chế trụ bờ môi y.

Xong rồi...

Bị Đạm Nguyệt Ngân hôn cơ hồ đánh mất hầu như toàn bộ lí trí, rơi vào trong vực sâu thâm tình của hán, tần trọng nhẹn không được nghĩ, ngày mai sáng sớm muốn ra khỏi giường chắc chắn là điều không tưởng.

_ toàn bộ văn hoàn _